

LAISVI

TIESA yra viena
TIESA yra absoliuti
TIESA yra visada puolama
TIESA visada nugali

TIESOS ŠAUKLIAI

Labdaros-paramos fondo
„Biblijos studijos“ leidinys

www.tiesoskariai.lt

Kristus tarė: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai“ (Mk 16,15)

JŪS PAŽINSITE TIESĄ IR TIESA JUS IŠLAISVINS

Ką mums sako Dievo Žodis apie paskučiausius laikus? Štai jums ir atsakymas: "Čia pasirodo ištvermė šventųjų [Kristaus pasekėjų], kurie LAIKOSI DIEVO ĮSAKYMŲ IR JĖZAUS TIKĖJIMO!" (Apr 14:12). "Ir įnirto slibinas [šėtonas] prieš moterį [Kristaus pasekėjų telkinį (likutį)], kurie ir sudaro Dvasinę Bažnyčią - ne pastatą, o širdį], ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis [likučiu], kurie **LAIKOSI DIEVO ĮSAKYMŲ IR SAUGOJA JĖZAUS LIUDIJIMĄ**" (Apr 12:17).

Prašau, jums viskas kaip ant delno patiekta. Štai, išdėliotos jums prieš akis visos pasaulio religijos, konfesijos, denominacijos, atšakos, sektos, sektelės, tikybos ir kultai (žr. google). Kurie iš jų laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo/liudijimo?

Nei viena pasaulio religija nesilaiko Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo/liudijimo!

Net pats popiežius nesilaiko Dievo įsakymų, tik prisidengia Dievo vardu. Visi, kas palaiko ekumenizmo idėją ir stoja į judėjimą dėl visų konfesijų susivienijimo, nesilaiko Dievo įsakymų! Nes Dievas pasakė...

Ką pasakė Dievas? Štai ką skelbia Dievo Žodis: **"Kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais?"**

Juk jūs esate Gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievo pasakyta. / Išeikite iš jų ir atsiskirkite, - sako Viešpats, - ir nelieskite netyrų daiktų. Tuomet Aš jus priimsiu ir būsiu jums Tėvas, o jūs būsite mano sūnūs ir dukterys, - taip sako Visagalis Viešpats" (2Kor 6:16-17).

Dievas pasakė: atsiskirkite, o ne vienykitės su jais! Ir dar Jis pasakė per Dievo Žodį:

"Išeik iš Babelės [lyderiaujančios pasaulyje religinės Romos katalikų bažnyčios - Vatikano], mano tauta [visi, sekantys Jėzu], kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų" (Apr 18:4).

Štai kur Tiesos esmė - Dievo Žodyje:

"Palaiminti, kurie vykdo Viešpaties Dievo įsakymus, kad įgytų teisę į gyvybės medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą [į naująją žemę išrinktiesiems]" (Apr 22:14).

Taigi: "Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją!" (Apr 14:7).

Jeigu šie žodžiai jums neatvėrė akių, tai įsiskaitykite į juos dar kartą. Ar daug bus atsivertusiųjų į Tiesą? Viskas Dievo valioje! Amen!

*Nėra nieko geriau, kaip žinojimas,
jog Dievas tavo pusėje!*

KRISTUS –
TIESA,
KELIAS ir
GYVENIMAS

3 psl.

TEMIDĖS
GRIMASOS

Temidės grimasos: teisinio nihilizmo šalyje be kaltės nuteisto jaunuolio užtarėjas ir globėjas pats rizikuoja atsidurti kalėjime!..

6,7 psl.

AR RANKOSE
LAIKYDAMI GINKLĄ
JIE TIKRAI IŠMOKYS
MEILĖS IR
GAILESTINGUMO??!!

11 psl.

NORĖDAMI PAREMTI LEIDINĮ IR FONDO VEIKLĄ, GALITE PERVESTI Į AB „SWEDBANK“ A/S

L T 5 1 7 3 0 0 0 1 0 0 7 6 8 1 2 3 7 1 LABDAROS-PARAMOS FONDAS „BIBLIJOS STUDIJOS“

„0 meilė - tai vaikščioti Jo (Dievo) įsakymų keliais" (2 Jono 6)

„Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui... Skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“ (2Tim3,16; 2Tim3,4,2)

„O kas yra tiesa?“

Tokį skeptišką klausimą Jėzui metė Romos vietininkas Poncijus Pilotas. Atsakymo jis visai nelaukė, ir Jėzus į tai

Visuomet stovėk už tai, kas yra teisinga, net jei ir tektų stovėti vienam...

nieko nepasakė. Ko gero, Pilotas manė, kad tiesos suprasti neįmanoma. (Jono 18:38)

Ir dabartiniais laikais įprastas toks paniekos pilnas požiūris į tiesą, net tarp religinių vadų, pedagogų ir politikų. Jie įsitikinę, kad tiesa —

ypač moralinė ir dvasinė tiesa - nėra absoliuti, o santykinė, vis kintanti.

Tai, savaime aišku, perša mintį, jog žmonės patys pajėgūs nuspręsti, kas gera ir kas bloga (Izaijo 5:20, 21). Tada išeitų, kad vertybes ir moralines normas, kurios ankstesnėms kartoms

buvo svarbios, galima atmesti kaip atgyvenusias.

O kas Pilotą paskatino užduoti tokį klausimą? Jėzaus pasakyti žodžiai: „Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą“ (Jono 18:37). Tiesa Jėzui nebuvo kažkas miglota, tai, ko

nejmanoma suprasti. Savo sekėjus jis patikino: „Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Jono 8:32).

Kur tokią tiesą atrasti? Vienoje savo maldoje Jėzus pasakė: „Tavo žodis yra tiesa“ (Jono 17:17). BIBLIJA yra Dievo įkvėpta ir atskleidžia tiesą, kuri teikia patikimą vadovavimą ir ateities viltį — amžinąjį gyvenimą (2 Timotiejui 3:15-17).

Pilotas abejingai atmetė progą pažinti tą tiesą. O kaip tu? Kodėl nepaprašius tikinčiųjų krikščionių paaiškinti, kas yra tiesa, kurios mokė Jėzus? Jie mielai tomis žiniomis pasidalins.

Romos katalikų Bažnyčiai TIESA akis bado. Jų šalininkai nakčia, kaip vandalai, nuvertė akmens plokštes su 10 Dievo įsakymų ir vėl pasistatė tikinčiųjų mulkinimui stabą. Vyskupas Bertulis jį suskubo pašlakstyti vandenių (pašventino). Už tokius akiplėiškus Dievo akyse veiksmus užsidegė ne tik Kryžių kalnas, Tytuvėnų vienuolynas, bet liepsnojo dešimtys viena po kitos jų bažnyčių.

Mantas AREIMA

TURTINGAS BE CENTO

Išeisiu į kalnus
Pasaulį pamynęs,
Nes man jis juokingas,
– Pasaulis jau miręs.

Išbėgsiu į gamtą,
Sugrįšiu į pradžią,
Paliksiu besočius,
Kuriems vis dar maža.

Paliksiu čia viską:
Puikybę, godumą,
Materializmą,
Aistringą gašlumą...

Turiu tiktai širdį,
Ir apskritą nulį,
Aš laisvas pasauliui –
– Tegul kiti turi!

Išeisiu į laisvę,
Į laimę, į šviesą –
Nereikia man nieko,
Turiu Kristaus TIESĄ.

Statysiu Bažnyčią –
Be plytų, cemento...
DVASIA ir TIESA aš
Turtingas be cento.

Liudijimas: DIEVO ŽODIS AŠTRESNIS UŽ DVIASMENĮ KALAVIJĄ

Alvydas VEBERIS

Prieš kelis metus Garliavos įvykių karštymetyje, teko bendrauti su daugeliu žmonių. Kai kurie buvo labai karingai nusiteikę teisybės gynimui, o dabartinę valdžią buvo pasiryžę iššaudyti arba sukabinti kartuvėse Lukiškių aikštėje. Aš tam prieštaravau ir bandžiau išaiškinti, kad nėra veiksmingesnio ginklo už Dievo Žodį. Jis kerta aštriau už dviašmenį kalaviją. Deja, nelabai kas norėjo manęs klausyti, o Visvaldas Mažonas kategoriškai tam prieštaravo.

Praėjo pusantrų metų. Buvau nustebintas, kai vienas tų aršiųjų kovotojų V.Mažonas man paskambino miesto šventės metu. Aš kalbėjau su krikščionimis Panevėžio senagėjė. Mano nustebimui, jis pasiūlė man parašyti knygą krikščioniška tematika iš mano rašytų straipsnių.

Tuo pačiu pažadėjo platinti knygą, dalijant ją katalikams, kad šie atsikvošėtų, nuo jiems skleidžiamo melo. Pasitikslinau ar tikrai kalbu su tuo karštu kovotoju. Pasirodo, kad neapsirikau. Jis atidžiai sekė mano veiklą, skaitė mano straipsnius. Šį kartą patikino, jog valdžios kalašnikovais nebešaudys ir nebekars, o atsivertimas kiekvienam būna individualus.

Jo toks liudijimas padarė man įspūdį. Pradėjau galvoti ir apie jo pasiūlymą parašyti knygą. Visai netikėtai sužinojau, kad vieno atsivertusio krikščionio rašytojo Manto Areimos, panašaus stiliaus ir minčių knygą „Turtingas be cento“ jau parašyta. Tereikia ją tik išleisti. Kas kita su liudijimais. Jie individualūs. Jų turiu ganėtinai daug. Matyt, teks juos surašyti, kol nepažilijusi atmintis.

„Tikrai šis įsakymas, kurį šiandien tau duodu, nėra tau nei per sunkus, nei per tolimas“ (Įst 30,11)

Alvydas VEBERIS

INSTRUKCIJA

Biblijoje parašyta: „ Nesiduokite taip lengvai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasios pranašyste, ar žodžiu, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Viešpaties diena jau čia pat.

Tegul niekas jūsų neapgauдинėja kuriuo nors būdu! (2 Tes 2; 2,3). O Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį. Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus (Kristus), o vien tik TĖVAS. Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant" (Mt 24,36).

Todėl budėkite, kad netektų vaikščioti nuogiems. Būkite pasiruošę ir neklaidžiokite vedini šio pasaulio dievaičio (piktojo), kuris apakino protus, kad neišvystų Dievo atvaizdo - Kristaus šlovės Evangelijos šviesos. Evangelija paslėpta einantiems į pražūtį (2 Kor 4,...).

Budėti ir neklaidžioti, tai pasikliauti BIBLIJA, Dievo Žodžiu, Jo Įšmintimi. Reikalinga ir privalu neklausyti klaidintojų, jų proto sugebėjimais mulkinti patikliusius iškreiptu mokslu, garbinant žmogaus išgalvotus šventuosius, stabus, paveikslus ir kitus panašius dalykus, kuriuos garbinti draudžia pats Dievas. Atsibuskite!

ATMINK:

„AŠ VIEŠPATS, TAI MANO VARDAS; SAVO GARBĖS AŠ NEATIDUOSIU KITAM“ (Izaijo 42:8). Tai nusako ir pirmas Dievo įsakymas, parašytas Dievo pirštu ir įduotas į rankas Mozei.

Ar tikrai taip yra? Pasaulis savo garbę skiria Dievo kūriniams: Budai, Krišnai, Alachui, Šetonui, Mahometui, Marijai, žmogaus sugalvotiems „šventiesiems“, popiežiams, paveikslams, netgi medžio , metalo ar betono gaminiams bei daugelio kitų pasaulio dievų pasekėjams. Tai spjūvis DIEVUI į veidą!

KRISTUS – TIESA, KELIAS ir GYVENIMAS

Šventajame rašte (Biblijoje) parašyta: „Krito, krito didžioji Babelė! (Tikinčiuosius klaidinančios bažnyčios) Ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastogė, visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne“. (Apd 18,2)

“Išeik iš Babelės, mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų! Mat jos nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktenybes . (Apr 18;4,5)

Moteris (paleistuvė - ta, kuri „girta nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo“- Roma) buvo apsilvikiusi purpuru ir škarlatu, išspuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taurę, pilną savo ištvirtavimo šlykštybių ir nešvarumų(Apr 17,4).

Apr 18,3 Nuo jos ištvirtimo įniršio vyno buvo girtos visos tautos; žemės karaliai su ja ištvirtavo, o žemės pirkliai pralobo iš jos nežabotos prabangos”.

Nors Biblijoje parašyta: Mt 5,17 “Nemanykite, jog Aš atėjau panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Mt 5,18 Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, kol visas išsipildys”.

Tačiau Lietuvoje vyraujanti Romos katalikų bažnyčia ne tik brūkšnelį ar žodelį pakeitė, bet paties Dievo pirštu parašytus įstatymus iškraipė, o kai kuriuos panaikino. Tai Antikristo bažnyčia!

Nors Biblijoje parašyta: Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, kol visas išsipildys“, (Mt 5,18) tačiau Romos katalikų bažnyčios katekizme pateikiama ši Dešimt Dievo įsakymų interpretacija (pakeista):

- 1. Neturėk kitų dievų, tik mane vieną.
- 2. Netark Dievo vardo be reikalo.
- 3. Švęsk sekmadienį.
- 4. Gerbk savo tėvą ir motiną.
- 5. Nežudyk.
- 6. Nepaleistuvauk.
- 7. Nevok.
- 8. Nekalbėk netiesos.
- 9. Negeisk svetimo vyro ar svetimos moters.
- 10. Negeisk svetimo turto.

Biblijoje parašyta: „Jos kunigai iškraipė mano mokymą ir išniekino, kas man ŠVENTA, neskyrė to, kas ŠVENTA, nuo to, kas PRASTA, nemokė skirti to, kas TYRA, nuo to, kas NETYRA. Nuo mano šabų jie nugrėžė savo akis, ir

aš jų niekinamas". (Ezechielio 22,26) parašyti įsakymai ant dviejų akmens Mozei buvo perduoti šie DIEVO pirštu plokščių ir jie nesikeičia:

DEŠIMT DIEVO ĮSAKYMŲ

Dievas ištarė visus šiuos žodžius užrašydamas savo pirštu ant dviejų akmens plokščių ir įduodamas jas Mozei:

I Neturėsi kitų dievų, tiktai MANE.

II Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmeta, bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

III Nenaudosi piktam VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, nes VIEŠPATS nepaliks nenubausto to, kuris naudoja piktam jo vardą.

IV Atsimink, kad švęstum šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas: nedirbsi jokio darbo – nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gyvenvietėse. Nes per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, bet septintąją dieną jis ilsėjosi. Todėl VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir ją pašventino.

V Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau skiria.

VI Nežudysi.

VII Nesvetimausi.

VIII Nevogsi.

IX Neliudysi melagingai prieš savo artimą.

X Negeisi savo artimo namų: negeisi savo artimo žmonos ar vergo ir vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui.

Dešimt Dievo įsakymų

15 Šventinio Rašto (Išaimo 20, 2-17)

1 įsakymas

Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. Neturėsi kitų dievų, tiktai Mane.

2 įsakymas

Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmeta, bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

3 įsakymas

Nenaudosi piktam VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, nes VIEŠPATS nepaliks nenubausto to, kuris naudoja piktam jo vardą.

4 įsakymas

Atsimink, kad švęstum šabo dieną. Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet *septintoji diena (past. šeštadienis)* yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas: nedirbsi jokio darbo – nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gyvenvietėse. Nes per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, bet septintąją dieną jis ilsėjosi. Todėl *VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir ją pašventino.*

5 įsakymas

Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau skiria.

6 įsakymas

Nežudysi.

7 įsakymas

Nesvetimausi.

8 įsakymas

Nevogsi.

9 įsakymas

Neliudysi melagingai prieš savo artimą.

10 įsakymas

Negeisi savo artimo namų: negeisi savo artimo žmonos ar vergo ir vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui.

Dešimt Dievo įsakymų

popiežiaus

15 Trumpas Katalikų katekizmo šaltinis: „Mūsų tikėjimo šviesa“, 1987 m.

1 įsakymas

Neturėk kitų Dievų, tik mane vieną.

2 įsakymas

Netark Dievo vardo be reikalo.

3 įsakymas

Švęsk sekmadienį.

4 įsakymas

Gerbk tėvą ir motiną.

5 įsakymas

Nežudyk.

6 įsakymas

Nepaleistuvauk.

7 įsakymas

Nevok.

8 įsakymas

Nekalbėk netiesos.

9 įsakymas

Negeisk svetimo vyro ir svetimos moters.

10 įsakymas

Negeisk svetimo turto.

„Mokau tave išminties kelio, vedu dorais takais...“ (Pat 4,11)

Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos vadovei **Dianai Var-naitei**, Vilniaus arkivyskupui metropolitui **Gintarui Grušui**, Šiaulių r. savivaldybės merui **Algimantui Gaubui**, Šiaulių parapijos vyskupui **E.Bartuliui**, Šiaulių r. savivaldybės kultūros paveldo skyriaus vyriausiajam specialistui **Vytautui Kirkučiui**, Šiaulių miesto ir rajono policijos komisariato viršininkui **Ričardui Šiumberevičiui**

KELIAS VEDANTIS Į PRAŽŪTĮ

Dėl naujos Kryžių kalno tvarkymo politikos

Vis didėjanti sumaištis viešajame respublikos gyvenime kelia didžiulį nerimą ir verčia dar kartą atkreipti dėmesį į vieną labai svarbų dalyką.

Visuomenė yra sudėtingas darinys, panašus į gyvą organizmą. Jo darnų egzistavimą sąlygoja daugybė dėsnių, tame tarpe ir dvasinių, kurie užrašyti Dešimtyje Dievo Įsakymų. Deja, pastarieji yra **akivaizdžiai ir piktybiškai ignoruojami**. Šis faktas **pradeda kelti pavojų** pačios visuomenės stabilumui: auga korupcija, ekonominiai bei kriminaliniai nusikaltimai, sudaroma terpė veikti būrėjoms, šarlatanams ir stabmeldžiams.

Noriu atkreipti dėmesį, kad paskutiniu metu Kryžių kalnas Šiaulių rajone yra tapęs **grėsminga žmonių klaidinimo ir stabmeldystės vieta**. Stabų garbinimas daugybę kartų pasmerktas Šventame Rašte. Jūs garbindami ir nesilaikydami Dievo Įsakymų užsitraukiame net Kūrėjo prakeikimą (Įst 4,15-19; 27, Įst 27, 14-26; Įst 4; Įst 28; Iš 20,4-6, 8-11; 34,13-17; Rom 1,25; 1Pt 4,3; ...).

Romos katalikų bažnyčios bendruomenės išleistuose vadovėliuose-katekizmuose yra pakeisti Dešimt Dievo Įsakymų. Antras Įsakymas - visiškai panaikintas, dėl šios priežasties pažeidžiamas ir pirmasis, dešimtas padalytas į dvi dalis (kad liktų skaičius dešimt), o ketvirtame pakeista Dievo poilsio diena (šabas) iš šeštadienio į sekmadienį.

Kalno pamoksle Kristus minias mokė: **„Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys“** (Mt 5, 17.18).

Įstatymų pakeitimo išdavoje stabų garbinimas veda į nuosmukį, į dvasinį aklumą. Kai garbinami stabai ir stabukai, tikima visokiais pramanais, tikrasis tikėjimas užmiršamas. Prieš du tūkstantmečius Kristaus laikais tokiu dvasinio aklumo keliuėjo fariziejai. Matydamas jų nuosmukį, Kristus savo mokiniams sakė: **„Palikite juos; jie - akli aklųjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris“** (Mt 15, 14).

Dėl teisingo Dievo Žodžio skelbimo

Viešas laiškas Lietuvos krikščionių bendruomenėms, tikintiesiems ir žiniasklaidos atstovams

1993 m., po Romos katalikų bažnyčios vadovo popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymo, Kryžių kalne įvyko gaisras.

pasaulio žmonėms, Romos katalikų bažnyčios vadovai organizavo kryžių karus, žudė ir degino Tiesos skelbėjus ant laužų. Išnaikinta milijonai nekalčių tikinčiųjų. Romos katalikų bendruomenės vadovas Jonas Paulius II pirmasis paprašė atleidimo už daugelį, per 2000 metų katalikų bažnyčios padarytų nuodėmių-nusikaltimų žmonijai.

Popiežius atsiprašė už jų bažnyčios elgesį su žydais, čigonais, eretikais ir moterimis. Jis kalbėjo, kad katalikų bažnyčia turi atgailauti už kryžiaus žygius ir inkvizicijos procesus, už dvasininkų kolaboravimą per holokaustą.

Šiandienos pasaulyje paplitęs **dvasinis nuosmukis** sukelia finansinius bankrotus, finansines krizes, vis labiau plintančias priklausomybes-alkoholizmą, narkomaniją ir lošimų maniją. Greta turtolių kvartalų

atsiranda ir varguolių getai, gausėja satanistinių ir panašių judėjimų gretos.

Kaip galime įvardyti šias vis labiau plintančias blogio formas? Ir su kuo jos susiję? Ko gero šioje vietoje labai tinka ispanų teologo L.Fernandeso taikli išvada: **„Yra šėtono tvirtovių, kurios užvaldo šalis ir ištisas bendruomenes, taip pat tokių, kurios įtakoja bažnyčias ir pavienius asmenis. Kur stovi tvirtovė, ten randasi demoniškų jėgų paveiktas mąstymo būdas“**.

Įkūręs fondą "Biblijos studijos", vykdau Dievo Žodžio skelbimą. Aš, fondo ir krikščioniškų bendruomenių nariai, atliekame misionierišką darbą Lietuvoje. Pasaulyje ir mūsų šalyje manipuliacijų dėka Romos katalikų dominuojanti bažnyčia yra įgavusi įtaką, kurios dėka nustelbia kitas krikščioniškas bendruo-

Rajono vadams pateiktas rimtas iššūkis. Kaip pasielgti ir kam paklusti, klaidintojams ar Dievui? Dievas sako: „NEBĮJOKITE!“

Golgotos - mirties piliakalnis taptų atversta Biblijos knyga.

menes. Kūrėjo valia sutripta, paniekinta, o katalikų bažnyčios tarnai klaidina pasaulio patikliuosius. Kyla pagrįstas klausimas, kieno jie vykdo valią? Šėtono, kad nepaklūsta Dievo įsakymams ir Jo nustatytai tvarkai?

Dievo Žodžio skelbimas, tikrųjų krikščioniškų vertybių plitimas visuomenėje gali padėti duobėje atsidūrusiai Lietuvai. Mūsų kraštas yra atlaikęs daugelį išbandymų. Turime suprasti, kad tik su Dievo pagalba pakilsime iš šios duobės - prasidės vertybinis virsmas. Tik tuomet ir įvyks esminės permainos - bus pažabota korupcija, skurdas ir socialinė nelygybė. Lietuvoje įsivyras darma, žmonės atgaus pasitikėjimą Dievu. O gal ir toliau klaidžiosime tamsos labirintais? Šiandien pasaulis kraujuoja, nes šėtonas veda savo kariuoną prieš Dievo galybę. Gal tikisi jis savo pergale? Istorija to nerodo.

1993 m., po Romos katalikų bažnyčios

vadovo popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymo, Kryžių kalne įvyko gaisras. Sudegė pagrindinė betoninė skulptūra pavadinta Marija. Popiežiaus klūpėjimas prie jos ir malda nepadėjo - nepasiekė dangaus.

Po pusmečio 1994.06.02 d. aš, pasikliaudamas Romos katalikų bažnyčios mokymu, suderinęs su Šiaulių m. Petro ir Povilo bažnyčios monsinjoru Kleopu Jakaičiu, **savo lešomis atstaciau** sutrūkusį postamentą ir moters skulptūrą. Vėliau, mane Šv.Raštą studijuoti pakvietė Amerikos misionieriai iš krikščioniškos Kristaus bažnyčios, kur mokydamasis tarptautiniame „SUNSET“ Biblijos institute, Teksaso valstijoje, Lubocko mieste, supratau Romos katalikų bažnyčios klaidinimus.

Pamačiau, kad atstatydamas garbinamą stabą, aš pasitarnauvau šėtonui ir prisidėjau prie tikinčiųjų klaidinimo. **2011m. pagaminau granito lentą su Dievo Žodžio perspėjimu, kad tikintieji atsigręžtų į Gyvąjį Dievą ir Jam vienam tetarnautų**. Vandalai tuoj pat pavogė lentą. Šiaulių policija pradėjo iktėsiminį tyrimą dėl vagystės. Jie nesugebėjo nustatyti kaltininkų.

Po to, padariau naują granito lentą, tačiau ji buvo apstatoma kryžiais, paveikslais, gėlėmis ir kitais drožiniais.

Tikintiesiems paakinti buvo pritvirtinta granito lenta, bet greitai vandalai ją nudaigojo. Teko pagaminti naują, tačiau ir ją netruko užmaskuoti paveikslais, gėlėmis, drožiniais, kryžiais, kad nebūtų galima perskaityti perspėjančių Dievo žodžių...

Teko imtis ryžtingų veiksmų. Nugrioviau savo pastatytą skulptūrą. Jos vietoje pastačiau dvi akmenų plokštes su teisingais Dievo Įsakymais. Šis darbas išbuvo keturis mėnesius. Po to Romos katalikų bažnyčios šalininkai vandališkai nugriovė akmenų

Tikintiesiems paakinti buvo pritvirtinta granito lenta, bet greitai vandalai ją nudaigojo - teko daryti naują.

Romos katalikų bažnyčios fanatikai be garbinamo stabo gyventi negali. Nakčia pasistatė naują plytų postamentą ant kurio užkėlė naują stabuką.

„0 teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos“ (Pat 4,18)

Sudėgęs Tytuvėnų vienuolynas su sukauptais jų lobiais

plokštes su Dievo Žodžiu. Ikteisminis tyrimas ir šį kartą liko be rezultatų. Nusikaltėliai nenustatyti.

Romos katalikų bažnyčios fanatikai be garbinamo stabo gyventi negali. Nakčia pasistatė naują plytų postamentą ant kurio užkėlė naują stabuką.

Ant mano lėšomis įrengto postamento Romos katalikų bažnyčios šalininkai nakčia atstatė betoninę moters skulptūrą. Priedo, dar ir su vaikeliais, - atseit gimusiu Kristumi. Šiaulių parapijos vyskupas E.Bartulis šį dirbinį pašlakstė vandeniu - „pašventino“. Todėl manau, kad jam žinoma, kas atvežė ir pastatė šią skulptūrą.

Šiaulių r. savivaldybėje buvo sprendžiamas klausimas dėl šio vandalizmo akto. Policija eilinį kartą pasirodė neįgali nustatyti nusikaltėlius.

Diskutuota apie statinius Kryžių kalne

Rajono vadams pateiktas rimtas iššūkis. Kaip pasielgti ir kam paklusti, klaidintojams ar Dievui? Dievas sako: „NEBĮJOKITE!“

2012 vasario 22 d. sutartu laiku nuvykau pasikalbėti su Šiaulių rajono savivaldybės vadovais – meru Algimantu Gaubiu, administracijos direktoriaus Kęstučiu Lukšu ir mero pavaduotoju Antanu Bezaru.

Diskusijoje, taip pat dalyvavo Kultūros paveldo departamento prie Kultūros ministerijos Šiaulių teritorinio padalinio vadovas Rytis Budrys, Meškuičių seniūnė Jolanta Baškienė ir savivaldybės administracijos Kultūros paveldo skyriaus vedėja Sigita Tauterienė. Buvo kalbama apie įvykdytą vandalizmo aktą, nugriaujant 2 akmens plokštes su Dešimt Dievo Įsakymų ir ant mano įrengto postamento nakčia naujai pastatytą betoninę skulptūrą bei sugadiną pamatą, šviestuvą, persėjančią plokštę...

Buvo svarstoma, kad naujai pastatytą skulptūrą privalėtų pasiimti Romos katalikų bažnyčia, o tą vietą išvalyti nuo postamentu, kurių atsirado net du (vienas vėl nakčia - raudonų plytų). Kas aikštelėje galėtų būti – diskusijų tema. R. Budrys priminė, jog kažkada stovėjo koplyčia, o XX a. pradžios nuotrauka liudija, jog Kryžių kalne ganėsi ožkos.

Kryžių kalno taisyklėse nurodyta, kad jokie betoniniai statiniai Kryžių kalne neleidžiami, o medinių kryžių aukštis neturėtų viršyti 3 m. Tačiau katalikų bažnyčiai jokios taisyklės negalioja. Jie savavališkai Kryžių kalne, negavę raštiško Valdytojo (Kultūros paveldo skyriaus) leidimo, 2012 m. rugsėjo pradžioje greta

betoninės moters skulptūros pastatė neleistino dydžio du didžiulius kryžius-dvynius.

Jie buvo skirti teroristų išpuolio JAV aukoms ir sugriautiems dangoraižiams-dvyniams pagerbti. Rugsėjo 11-ąją – išpuolio dieną – kryžiai buvo pašventinti. Kryžių pastatymo iniciatoriai, - LR Seimo narys, besigydantis nuo alkoholio Egidijus Vareikis ir Šiaulių parapijos vyskupas Eugenijus Bartulis.

Už šiuos vandalizmo darbus, nugriaujant dvi akmens plokštes su Dievo Žodžio įsakymais, spjaunant Dievui tiesiai į veidą, Romos katalikų bažnyčia gavo „atlygį“ - degė ne tik Tytuvėnų vienuolynas su sukauptais jų lobiais, įgriuvo bažnyčios stogas, bet eilinį kartą degė Kryžių kalnas, liepsnojo dešimtys katalikų bažnyčių Lietuvoje. Šie faktai parodo, kokios pasekmės ištinka tuos, kurie kovoja prieš Dievą. Manau, tai ne pabaiga.

Kadangi viešai buvo paniekintas Dievo Žodis – nugriautos akmens plokštes su Dešimčia Dievo Įsakymų Šiaulių r. Kryžių kalne **prašau**, Romos katalikų bažnyčios su jų šalininkais **atstatyti minėtas dvi akmens plokštes į jų buvusią vietą, sutvarkant postamentą į buvusį lygį**. Šiaulių r. kultūros paveldui, rajono policijos komisariatui yra parašytas ne vienas prašymas ir skundas. Informuota daug kartų pokalbiuose telefonu ir susitikimuose asmeniškai buvusi kultūros paveldo vedėja S.Tauterienė, tačiau **jokio rašytinio atsakymo nesu gavęs** ir joks galutinis sprendimas šiuo klausimu nepriimtas.

Kryžių kalnas paverstas prekyautojų tarsi plėšikų landyne. Tai atlieku, įvairiausių Dievo uždraustų drožinių, paveikslų sąvartynas. Jis minimas tarp 25 baisiausių vietų žemės rutulyje. (<http://www.adme.ru/svoboda-puteshestviya/25-samyh-strashnyh-mest-na-planete-786160/>).

KĄ DARYTI, KAD „VILKAI BŪTŲ SOTŲS IR AVYS SVEIKOS“?

SPRENDIMO BŪDAS

Galiu pasiūlyti racionalų piliakalnio sprendimo būdą, kaip Kryžių kalną vietoje baisiausios žemės planetoje vietoje, paversti mėgstamiausia Šviesos ir Tiesos skleidimo vieta.

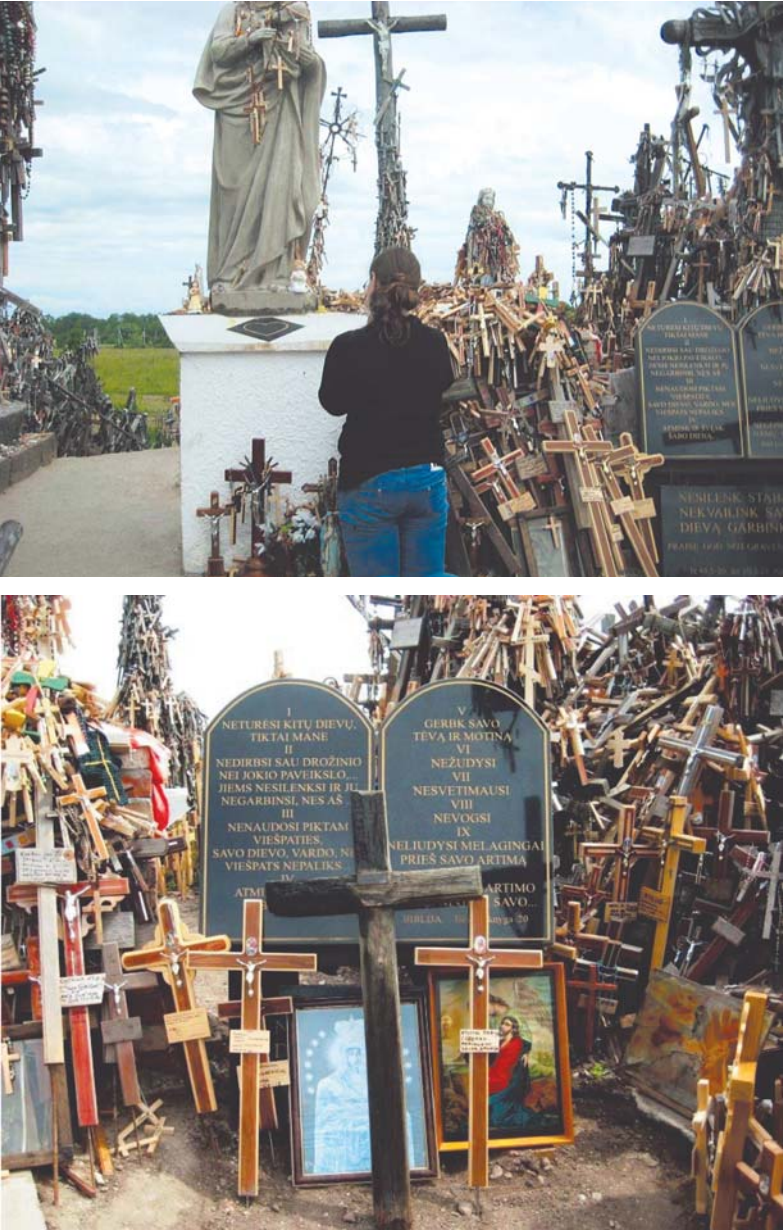
Reikia labai nedaug: pakeisti mąstymą ir vietoje pardavinėjamų žudymo įrankių – kryžių su neva tai Kristaus drožtu ar lietu atvaizdu, horizontalioje kryžiaus dalyje užrašyti Dievo Žodžius. Juk Kristus gyvas, prisikėlęs. Dvasios išdavoje gimęs, niekada joje nebuvo miręs. Jo kūniška

mirtis taipogi nugalėta - prikelta.

Dievas uždraudė Jo atvaizdą piešti ar drožti II Įsakymu. Romos katalikų bažnyčia nusiplautų vieną iš didžiausių savo nusikaltimų atitaisydama panaikintą II Dievo įsakymą: „**Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai, kurie mane atmėta, bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų**“ (Iš 20).

Prie centrinio įėjimo į piliakalnį galėtų pasitikti užrašas: TIESA KELIAS GYVENIMAS ir dvi akmens plokštes su pilnais neiškraipytais Dešimties Dievo Įsakymų tekstais. Darbus atliktiau savo jėgomis, talkinant krikščionims - savanoriams. Piliakalnio kryžių sąvartyną tektų išvalyti, nes ši vieta jau yra patekusi į žiurpiausių pasaulio vietų sąrašą. Nežiūrint to, nebūtų nuskriaustų. Amatininkai ir prekyautojai neliktų be darbo, o turistų skaičius padidėtų.

Lietuva vietoje prakeiktos Marijos žemės, tapusios viena iš pirmaujančių pagal savižudybių, alkoholio suvartojimo,

Ant mano lėšomis įrengto postamento Romos katalikų bažnyčios šalininkai nakčia atstatė betoninę moters skulptūrą. Priedo, dar ir su vaikeliais, - atseit gimusiu Kristumi

skyrybų, žmogžudysčių, autoavarijų skaičių, virstų palaiminta Dievo tauta.

Pagalvokite ponai! Turtuoliai taip pat galėtų sekti ne antikristo keliu, bet Dievo. Reikia tik vykdyti Jo valią. Sąlyga nesudėtinga: turtus išdalinti vargšams, pasikrikštyti ir sekti Kristumi. Tobulų žmonių juk nėra.

Atitaisyti padarytas klaidas niekada nevēlu. Kalčiausi ne tie, kurie daro nusikaltimus, bet tie, kurie žinodami tai, neperspėja, nesustabdo ir juos slepia. „Dievas nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų Tiesos pažinimą.“Jeigu jūs dar nesate tikras, kur praleisite savo amžinybę – Danguje ar

Ugnies ežere, tuomet jums reikia šiandien tuo užsitikrinti. Jums tereikia tikėti Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju.

Negavęs atsakymo per LR priimtų įstatymų nustatytą laiką laikysiu, kad su tuo ką išdėčiau sutinkate. Tuomet būsiu priverstas savo jėgomis pašalinti naujai pastatytą skulptūrą nuo mano lėšomis įrengto postamento. Darbai bus atlikti pagal ankstesnį sprendimą paviešinant juos per visas žiniasklaidos priemones Lietuvoje ir užsienyje. Visiems Ramybės, Meilės, Dievo Palaimos!

Pagarbiai, Kristaus sekėjų ir fondo vardu Alvydas VEBERIS

„...Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą“ (Jn 18,37)

Juozas IVANAUSKAS,
“Laisvas Laikraštis“

Buvęs verslininkas ir žinomas visuomenės veikėjas Alvydas Veberis, prieš aštuonerius metus įnikęs į Šventąjį Raštą, atrado savo gyvenimo prasmę likimo nuskriaustųjų užtarime ir globoje. Panevėžio rajone, Staniūnų gyvenvietėje, pasistatęs erdvų, apie 700 kv. metrų ploto namą bei įkūręs paramos ir labdaros fondą „Biblijos studijos“, A.Veberis priglaudė ne vieną dešimtį varguolių, padėjo jiems atsistoti ant kojų, susirasti darbą.

Prieš trejus metus į LPF „Biblijos studijos“ vadovą A.Veberį pagalbos kreipėsi, būtais-nebūtais nusikaltimais apkaltinto ir ypatingos skubos tvarka, nuteisto anūko Modesto Valintėlio močiutė Leontina Valintėlienė, kuri, be kita ko, teigė: „Teisėtvarka nepasitikiu, nes neseniai palaidojau neaiškiomis aplinkybėmis mirusį sūnų, dirbusį Panevėžio policijos komisariato, kriminaliniame skyriuje.

Kai kreipiausi į įvairias institucijas dėl mirties aplinkybių, negavau jokie atsakymo. Antras sūnus, taip pat mirė neaiškiomis aplinkybėmis, kurios man iki šiol kelia klausimus ir nerimą“.

Atsiliepęs į šį pagalbos šauksmą, A.Veberis pats atsидūrė teisėtvarkos gniaužtuose ir iki šiol yra tampomas po teismus. Visa ši paini ir nesibaigianti istorija nesunkiai buvo išnarpliota TV3 laidoje „Abipus Sienos“, parodytoje 2008 metų balandžio 23 d.

Labdaros ir paramos fondo „Biblijos studijos“ veiklos įstatų 8.3 dalyje rašoma: „teikti teises paslaugas, konsultuoti, atstovauti įvairiuose įstaigose, įmonėse, organizacijose, gauti reikiamą informaciją, siekiant išspręsti atskirų asmenų problemas - invalidams, kaliniams, našlaičiams, nepilnamečiams vaikams, kuriais apलाईžiai rūpinasi jų tėvai, vienišioms nedarbingiems asmenims, mažai aprūpintoms šeimoms, bedarbiams asmenims, kurių gaunamos pajamos negali užtikrinti minimalaus gyvenimo lygio“.

Kaip teigia A.Veberis, fondas ne imituoja, o realiai atlieka savo darbą, todėl ir suteikė teisinę pagalbą vienam iš fondo globotinių Modestui Valintėliui, kurį teismas nuteisė keturių epizodų nusikaltimais, remdamasis vieno iš pastovaus aludžių lankytojo, sovietinio saugumiečio sūnaus Jarūno Stanislovaičio pateiktais melagingais parodymais. Nuteistas, nedalyvaujant nei vienam liudytojui, Panevėžio m. kriminalistas prievarta „išmušus“ jam inkriminuotus nusikaltimus.

Fondo „Biblijos studijos“ dėka buvo atnaujintas Panevėžio miesto apylinkės teisme tyrimas, ko pasekoje iš keturių epizodų teismai paliko galioti tik vieną tik dėl to, nes reikėjo pateisinti teisingumo „sergėtojų“ darbo broką, kad prasižengę pareigūnai išvengtų atsakomybės, nes nekaltai apkaltintas Modestas Valintėlis per teismų tiradą jau išbuvo įkalinime vienerius metus. Kas už tai prisiims atsakomybę? Pareigūnai, kaip ir psichiniai ligoniniai, juk jie nepakaltinami.

Dėl LPF „Biblijos studijos“ neabejingumo ir suteiktos pagalbos vienam iš fondo globotinių - Modestui Valintėliui, valdžios pareigūnai pradėjo persekioti jo užtarėją, bandydami teisiskai susidoroti su pačiu fondo steigėju ir vadovu Alvydu Veberiu.

Pradžioje pareigūnai su kratos orderiais ir įsilaužimu į buto patalpą, prievarta paėmė fondo buhalterinės apskaitos dokumentus. Panevėžio FNTT knaisiojosi net du metus iki mažiausių smulkmenų ir nubaudė A.Veberį 1250 Lt bauda, nors jokia žala nepadaryta nei fondui, nei valstybei, iš kurios fondas nėra gavęs nė cento.

Po kurio laiko buvo užvesta nauja byla ir jau ketvirtį metai tebevyksta teisminiai ginčai, dėl poveikio liudytojams, Modesto Valintėlio byloje. O tas poveikis

TEMIDĖS GRIMASOS

Temidės grimasos: teisinio nihilizmo šalyje be kaltės nuteisto jaunuolio užtarėjas ir globėjas pats rizikuoja atsidurti kalėjime!..

vienintelis - išsiaiškinti valdžios pareigūnų darbo broką. (teismų maratonas vyko net aštuonerius metus!!?)

Žinomas visuomenės veikėjas Alvydas Veberis yra įsitikinęs:

„Šiandien visuomenė išlieka abejinga, matydama valdžios sluoksniuose nežabotą nesiskaitymą su žmonėmis, norą pralobti kitų sąskaita, korupciją, kyšininkavimą bei teisinės valstybės pamatų griovimą, kai tiesa paverčiama melu ir atvirkščiai. Dėl esamos betvarkės, patys išmintingiausi ir darbščiausi Lietuvos žmonės palieka šalį, negalėdami čia išgyventi, o kiti vis dar tikisi permainų, tvarkos ir teisingumo, juk, atrodo, jau pasiektas dugnas, kur dar toliau?..“

Vykstant teismų posėdžių maratonui dėl kaltinimų pateiktų fondo vadovui Alvydui Veberiu, tiek Panevėžio prokuroras Vygintas Mažuika, tiek Panevėžio apylinkės teismo teisėja Daiva Gadliauskienė (atleista), kaltinamojo prašymus atmetė, todėl pastarajam teko kreiptis į Panevėžio apylinkės teismo pirmininką Arūną Nevardauską, kad šis talkintų teismo proceso darbe. Iš dalies, padėtis pasitaisė.

Buvo iškviešti liudininkai, kurių teismas nenorėjo apklausti, ieškodamas tam įvairių pasiteisinimų. Tuo tarpu, TV3 žurnalistų komanda beveik visus liudininkus apklausė per vieną dieną ir savo laidoje „Abipus sienos“ atskleidė visuomenei bylos esmę.

Išvesta iš kantrybės, dėl teisėtų atsakovo A.Veberio ir jo gynėjo veiksmų, teisėja Daiva Gadliauskienė (nebeteisėjauja), pareikalavo filmuoti teismo posėdžius. Tačiau vėliau suprato, kad padarė „meškos paslaugą“. Kituose teismo posėdžiuose nutraukė filmavimą, nes būtų galima išsireikalausiti medžiagą ir parodyti visuomenei jos agresyvų ir įžūlų elgesį, tiek liudytojų, tiek gynėjų, tiek kaltinamojo A.Veberio atžvilgiu. Juk jie „dievai“. Viena įžūli „bobelė“ traukianti už kampo taboką (narkotikai) ar jos analogiški kolegos, iš pačio ryto apsvaigę nuo alkoholio (narkotikai) ir besiridenantys nuo laiptų stačia galva žemyn su tavim gali elgtis kaip nori. Ir tai daro Respublikos vardu!

Už priimtus sprendimus jiems negrėšia jokia atsakomybė. Jie juk nepakaltinami, tarsi psichiniai ligoniniai. O gal? Keisčiausia, kad vyksta teisinis nihilizmas. Tiesą pavertę melu, pareigūnai kyla karjeros laiptais! Vykdomas teisingumo išsigimimas.

Nusivylęs teismų darbu ir persekiojamas mūsų teisėsaugos, LPF „Biblijos studijos“ vadovas A.Veberis teigia:

„Ne viename teismo posėdyje, teisėjai be gėdos jausmo tardo vardgienes, kurie gauna paramą iš fondų, labdaros organizacijų, primygtinai klausinėdami nuskriaustuosius, ar jie įtraukti biurokratinio aparato socialiniuose skyriuose į sąrašus, kad jiems galėtų fondai skirti paramą, ir pan.

Kraujas užverda, klausantis jų postrin-gavimų apie jų protu nesuvokiamas šiandieninio gyvenimo realijas. Juk būtent dėl šios priežasties, kad valdžia yra abejinga pagalbos ieškantiems, privačia iniciatyva įkurti fondai ir nevyriausybinės organizacijos. Jie padeda nuskriaustiesiems, kurie ne tik negali surinkti šūsnį biurokratinių įstaigų išgalvotų dokumentų, bet neturi tam ir galimybių. Juk nuskriaustieji, kuriems padeda privatūs fondai, gyvena laiptinėse, po atviru dangumi, neturėdami nė cento duonos kąsniui, o neretai ir savo asmeninį dokumentą parduoda už pavalgymą. Kokiu

būdu vargdieniai biurokratams galėtų surinkti jiems reikalaujamus dokumentus? Teisėjai, vesdami teismo posėdžius, nusi-grybauja į visiškas lankas, vietoje to, kad tirtų bylos esmę.

Atsikvošėkite biurokratai! Juk dėl jūsų asmeninio korumpuoto nesąžiningo ir pasibjaurėtino darbo, paminant skriaudžiamųjų teises ir laisvę, kenčia visa tauta. Patys darydami nusikaltimus jūs dangstote tokius pat, kokie esate patys. Dėl savo arogantiškų ambicijų dirbate niekam vertą darbą, kad susidoroti su jums nepalankiais ir neįtikusiais. Nejaugi esate vis dar akli, kad tuštėja Lietuva? Darbingi žmonės išvyko svetur pavargę kovoti su vėjo malūnais. To išdavoje turtėja svetimos šalys, o mūsų šalies gyventojai nesuduria galo su galu ir skursta. Valdžia pjauna šaką, ant kurios pati sėdi. Bet ar neliks jie prie suskilusios geldos? Atsibuskite!“

LPF „Biblijos studijos“ vadovas Alvydas Veberis trumpai apie save:

„Tečio skatinamas, baigęs Radviliškio mieste aštuonmetę mokyklą 1966m. įstojau į Panevėžio hidromelioracijos technikumą, kurį baigiau 1970m., įsigydamas hidrotechniko specialybę. Noriu pažymėti, kad tuo metu technikumas, turėdamas aukštos kvalifikacijos dėstytojus, paruošdavo specialistus, pranokstančius šių dienų aukšųjų mokyklų lygį. Įgijęs specialybę, virš 20 metų dirbau melioracijos sistemoje įvairiuose respublikos rajonuose. Lavinti savo gebėjimus teko studijuoti Lietuvos žemės ūkio akademijoje.

Vėliau, pasikeitus gyvenimo aplinkybėms, pradėjau dirbti prekybos srityje, teko studijuoti Maskvos kooperacijos institute, kad įgyčiau prekybos-ekonomisto specialybę.

Atkūrus Lietuvos nepriklausomybę, kad galėčiau materialiai aprūpinti šeimą, tinkamai išauklėti ir išleisti į gyvenimą vaikus, dirbau prekyboje verslininku. Aplankiau pačias tolimiausias Rusijoje Sibiro platybes bei užsienio šalis. Kuriantis šalyje prekybos tinklui, įkūriau Panevėžyje privačią maisto prekių parduotuvę.

Ieškodamas gyvenimo prasmės ir suvokdamas, kad turiai ir pinigai neatneša gyvenimo pilnatvės, pradėjau įgyvendinti nuo mažens išsvajotą Dievo tarno profesiją. Pradžioje, studijuodamas Šventąjį Raštą su gerai žinomu ir gerbiamu Panevėžio krašte teologijos mokslų licenciatu, kunigu Algirdu Daukniu. Tikra laimė nusišypsojo, kai Šv.Raštą studijuoti pakvietė Amerikos misionieriai iš krikščioniškos Kristaus bažnyčios, kur žinias gilinausi neakivaizdiniu būdu mokydamasis tarptautiniame „SUN-SET“ Biblijos institute, Teksaso valstybėje, Lubocko mieste.

Amerikos misionieriai ruošė vietinius Dievo tarnus, kurie galėtų skelbti Gerąją naujieną žmonėms savo šalyse. Todėl po kurio laiko, aš buvau paskirtas vyresnioju ir talkinau Kristaus bažnyčiai, pamokslaudamas ir mokydamas tikinčiuosius „Šv.Rašto“ tiesų.

Asmenine iniciatyva, 2002m. įkūriau labdaros-paramos fondą „Biblijos studijos“, kurio tikslas padėti varguoliams, pirmenybę teikiant „Švento Rašto“ studijoms. Tas darbas tęsiamas iki šiol. Įgijęs žinių, aplankiau visą eilę Lietuvoje esančių krikščioniškų bendruomenių. Jose sutikau nemažai klaidintojų. Šalies liaudis patikli ir vangiai gilina žinias, studijuodama „Šventąjį Raštą“, todėl vyraujančiai katalikų bažnyčiai tas

labai paranku, nes tamsuolius lengviau mulkinti ir valdyti. Aš bendrauju tik su tomis bendruomenėmis, kurios prisilaiko „Švento Rašto“ tiesų. Dievo žodį skelbiu visur: gatvėse, ligoninėse, įkalinimo įstaigose nuteistiesiems, privačiai, o taip pat studijuoju ir mokau savo įkurto fondo „Biblijos studijos“ patalpose.“

- Kažkada buvote verslininkas, o dabar esate Panevėžyje 2002 metais įsikūrusio paramos labdaros fondo „Biblijos studijos“ steigėjas ir vadovas. Įstatuose skelbiama, kad šio fondo svarbiausias tikslas – rūpintis nelaimės ištiktais žmonėmis, globoto senelius, invalidus, specialiąsias mokyklas, našlaičius, ligonius, rūpintis jų užimtumu.

Kodėl nusprendėte pasitraukti iš verslo ir imtis kilnios misijos – padėti likimo nuskriaustiesiems?

- Tiesą sakant, nuo pat mažumės, kai man buvo tik šeši metukai, mūsų namuose kaime, Radviliškio rajone, lankydavosi kunigai, kurių kalbos ir pamokymai man paliko nemenką įspūdį. Ilgainiui idėja kuni-gauti ir dvasinės vertybės tapo man primtinos, tačiau nebuvo net minties, kad ir aš galėsiu kada nors tapti Dievo tarnu - kunigu, kadangi augau didelėje šeimoje. Materialinis skurdas namuose, nepritekliai, kartais neturėdavome ką valgyti, o į mokslus išleisti devynių asmenų šeimą mano tėvukai neturėjo tokių galimybių. Išsimokslinti kunigu mano mintyse buvo nepasiekiamą svajonę.

Stengdamasis išlaikyti gausią šeimą, mano tėvukas dirbo melioratoriumi, li-audyje vadinamais „zimagorais“ (tuo metu buvo jų didžiausi atlygiai). Kai baigiau vidurinę mokyklą man tėtis patarė mokytis šio amato Panevėžyje ir įgyti melioratoriaus techniko profesiją, kad galėčiau dirbti šio amato ne sunkiu fiziniu darbu, kaip tėtis, bet protinį-vadovauti. Įgijus specialybę, virš dvidešimt metų man teko vadovauti įvairiuose Lietuvos rajonuose melioracijos sistemoje. Dirbau meistru, inžinieriumi, viršininku. Šis darbas leido materialiai man aprūpinti savo šeimą, išleisti tris vaikus į mokslus, paruošti juos gyvenimui.

Kai mano materialinis gyvenimas pagerėjo, galėjau daugiau laiko skirti dvasinėms vertybėms, tobulinti žinias teologijos srityje. 2000 metais Panevėžyje teko susitikti su į Lietuvą atvykusiais amerikiečiais misionieriais, pradėjau studijuoti Bibliją. Tuo metu mano didžiausias troškimas buvo išmanyti bei suvokti Biblijos tiesas ir Dievo žodį.

Sutikti Amerikos misionieriai, priklausio „Kristaus bažnyčiai“. Jie važinėja po visą pasaulį, skelbdami Dievo Žodį, studijuojant Bibliją. Jie yra įsteigę savo skyrius Klaipėdoje, Vilniuje, Kaune, Panevėžyje ir kituose Lietuvos miestuose. Didelį įspūdį man padarė jų mokymas, kadangi netrukus aš pradėjau neakivaizdiniu būdu studijuoti Bibliją jų institute JAV.

Biblijos studijos – tai nesibaigiantis procesas žmogaus žemiškame gyvenime, kadangi tos žinios yra labai subtilios, informacijos gana daug ir jos niekada nebus pertekliaus kasdieniniame gyvenime.

- Žodžiu, svetimšaliai misionieriai, atvykę į Lietuvą iš Amerikos, tarytum, „užkrėtė“ jus Biblijos dvasia?

- Taip, tai mane įkvėpė ir paskatino domėtis dvasiniais dalykais. Juolab, kad šis troškimas buvo išlikęs manyje dar nuo mažumės, o dabar aš pradėjau rimtai studijuoti Bibliją. Ilgainiui pamačiau, kad aš, kaip ir kiti krikščionys, sėkmingai galiu skleisti Dievo žodį, nevaržomai pamokslauti, nepriklausomai nuo to, esu vedęs ar ne. Katalikų bažnyčios tarnai, kaip žinote, pri-

valo būti nevedę, laikytis celibato, o tik tada jie gali būti kunigais, skleisti Dievo žodį ir pamokslauti. Krikščioniškose bažnyčiose, net ir pačioje Biblijoje yra skelbiama, kad, pirmiausiai vyskupas ir Dievo tarnai turi būti vedę, užauginę dorai vaikus, tik po to skleisti Mokymo tiesas krikščionių bendruomenėje. Mano akys nušvito, kai supratau, kad galiu būti vienas iš Dievo tarnų ir pasitarnauti kilniam tikslui. Tokiu būdu, pradėjau ne tik pamokslauti, bet vystyti paramos - labdaros veiklą, įkūręs fondą „Biblijos studijos“.

- Kaip suprantu, lemtinga jūsų gyvenimo kryžkelė įvyko 2000 metais, o iki to laiko mes jau dešimt metų gyvenome nepriklausomoje Lietuvoje. Ar būtent per šį laikotarpį jūs tapote klestinčiu verslininku?

- Taip, Lietuvai atgavus nepriklausomybę, užsiėmiau prekybos verslu, vykdavau į Rusiją bei kitas užsienio valstybes. Sukau-piau nemažai lėšų ir pasistačiau Panevėžyje didžiulius namus. O sovietiniais laikais aš buvau eilinis tarnautojas, turėjau rūpintis savo šeima, vaikais, nebuvo iš ko dar kažką globoti ar šelpti.

Kai mano vaikai išvyko mokytis ir dirbti į užsienį (dukros į Angliją ir JAV, sūnus šiuo metu gyvena Anglijoje), tai aš pamaniau, kad šis didelis namas gali būti panaudotas globai socialiai remtiniams vaikams, kurie iš tikrųjų nei tokių galimybių, nei tėvų neturi. Taip ir pradėjau rūpintis vargingaisiais.

- Sakote, kad jūsų dukros Amerikoje, o sūnus Anglijoje. Kodėl gi jie negali drauge su jumis gyventi ir darbuotis čia, Lietuvoje? Kodėl jūsų vaikai nusprendė išvykti, kaip ir daugelis mūsų tautiečių, tapti emigrantais?

- Kiekvienas žmogus šitoje žemėje turi savo rankomis užsidirbti duoną ir savarankiškai gyventi. Sulaukę pilname-tystės ir paruošti gyvenimui, mano vaikai išvyko mokytis į užsienį. Ten įgijo tam tikrų žinių ir sugebėjimų, sukūrė savo šeimas bei savarankiškus gyvenimus. Visi vaikai materialiai prisideda prie mano įsteigto fondo socialiai remtiniams žmo-nėms, bet kartu su manimi negyvena. Praktiškai, vaikai, kai tie paukščiai, juk beveik visada išskrenda iš tėvų lizdo ir gyvena savus gyvenimus.

- Bet jums, kaip tėvui, ar ne skaudu, kad jūsų vaikai gyvena ne Lietuvoje, o kažkur svetimoje šalyje?

- Iš tikrųjų, man skaudu, kad nesame kartu, ir šiandien su didele širdgėla žvelgiu į jaunus žmones, išvykstančius iš Lietuvos, paliekančius savo mažus vaikus seneliams arba visai svetimų žmonių globai.

Tai yra didžiulis moralinis nuosmukis, pastaraisiais metais pastebimas mūsų šalyje, valdžios nepakankamas dėmesys, nesirūpinimas jaunąja karta, kuri priversta palikti gimtinę.

Dėl tokios šiuo metu vykdomos Li-etuvoje tautos genocido politikos aš labai pergyvenu ir galbūt dėl to padedu kitiems, kurie net neturi tokių galimybių išvažiuoti į užsienį, o čia negali pragyventi iš savo minimalios algos. Dauguma jaunų žmonių net neturi darbo, neturi jokių specialybių, kadangi jų tėvai neparuošė gyvenimui.

- Ar nemanote, kad ilgainiui tapote savotiška alternatyva valstybinėms socialinėms institucijoms, kurios privalėtų rūpintis likimo nuskriaustais žmonėmis?

- Iš tikrųjų, taip ir yra. Šioms instituci-joms nei tokie fondai, nei tokia pagalba nėra reikalingi. Matomai, jiems iš to jokios naudos, jeigu privatūs žmonės rūpinasi tais, kuriems būtina pagalba. Valdžios biu-urokratai biudžeto pinigus plauna per savo organizacijas, o galutinį adresatą tos lėšos, deja, ne visada pasiekia.

- Šventame Rašte yra sakoma: „Mylėk savo artimą, kaip pats save“. Ar jūs jau nebeignorite rūpintis tik savimi ir savo artimaisiais?

„Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuvio, bet darbu ir tiesa“ (1 Jn3,18)

- Jeigu aš pats savimi nepasirūpinčiau, turbūt, dabar būčiau alkanas ir negalėčiau alkaną papenėti. Iš tikrųjų, su Dievo pagalba aš esu ir pasisotinęs, ir tuo pačiu dar nėra pritrūkę šitiems vargšams būtinų lėšų. Ir kai manęs kas nors paklausia, iš kur aš gaunu lėšų, kartais net pats stebiuosi, tačiau iki šio laikmečio man lėšų pragyvenimui ir labdarinei veiklai vystyti užtek-davo.

- Ar didelis žmonių ratas, kuriais jūs šiuo metu rūpinatės?

- Daugiausiai vienu metu mano namuose gyvena penki asmenys, išlaikomi tik iš mano lėšų ir tų verslininkų, kurie prisideda prie fondo labdaringos veiklos. Privačia iniciatyva tai yra labai daug. Paprastai, tie žmonės pastoviai negyvena mano namuose, o tik tol, kol išsprendžiamos jų gyvenimo problemos. Aš jiems padedu, o paskui jie verčiasi savarankiškai. Juk dažnai pasitaiko įvairių atvejų, sunkių momentų kiekvieno gyvenime.

Tarkim, iš vaikų namų išėjęs žmogus, papuola į gatvę, gyvena laiptinėse, miškuose ir taip toliau. Tokius aš priglaudžiu, kol išsprendžiu jų integracijos į visuomenę problemas. Bandau drauge su jais rasti išeitį, kol galų gale tai pavyksta.

Pavyzdžiui, - vienas našlaitis Kęstutis turintis psichinę negalią, iš vaikų namų papuolė tiesiai į gatvę. Gyveno mano namuose net keturis metus, kol per didelius triukšmus, pavyko išspręsti jo problemas, užtikrinant jam valstybės paramą. Tam prireikė ryžtingų žygių kovoje su mūsų biurokratais, varstant įvairių institucijų duris, kol jie išgirdo ir suprato, kad žmogus su įgimta negalia pats negali pasirūpinti savimi.

Šiandien Kęstutis turi labai geras sąlygas ir yra apgyvendintas Panevėžio miesto viešojoje įstaigoje „Vilties namai“. Ten juo pilnai pasirūpinta.

- Bet gi tokių likimo nuskriaustųjų yra daugybė mūsų šalyje ir vien savo įsteigto fondo pastangomis visiems gi nepadėsite?

- Iš tikrųjų, jų labai daug ir jeigu visi kreiptųsi į mano įsteigtą paramos fondą, visiems negalėčiau padėti. Bet nors vienam žmogui išsprendus jo problemą, jam pagelbėjus, aš manau, kad padarau gerą darbą. Man jau pavyko padėti ne vienai dešimčiai žmonių, kurie kreipėsi į mane pagalbos.

- Man jūsų veikla kažkiek primena E.Mildažytės vedamą laidą „Bėdų turgus“. Ar jūs susisiekiate su šia ponija?

- Editai Mildažytei yra truputį paprasčiau, nes ji turi televizijos eterį, reklamą ir „Bėdų turgui“ verslininkai padeda dėl naudos sau, siekdami reklamuoti save, savo prekes, firmas ir panašiai. Mano įsteigtas paramos fondas tokios galimybės neturi, todėl man žymiai sunkiau dirbti.

Man pačiam tiesiogiai tenka ieškoti tų lėšų privačia iniciatyva, dalinti tai, ką pats esu sukaupęs per savo gyvenimą. Kur kas lengviau televizijos ekrane paprašyti lėšų labdarai, o verslininkai mielai paremia ir kartu reklamuoja. Jie tampa matomi.

- Ko gero, sutiksite, kad socialinė atsakomybė visuomenėje didėja, priklausomai nuo šalyje vykdomos politikos. Kaip vertintumėte mūsų valdininkų indėlį, sprendžiant opias socialines problemas Lietuvoje?

- Ne viename savo straipsnyje aš esu minėjęs, kad Lietuvoje yra vykdomas tautos genocidas. Taip nesirūpinti ta grupe žmonių, kuri labiausiai pažeidžiama, parodo mūsų valdininkijos abuojujimą ir nužmogėjimą. Tai didžiulė nelaimė tiek mūsų šalyje, tiek visame pasaulyje. Dvasinės vertybės valdžios yra nustumtos į šoną, o apsukrūs valdininkai tik naudojami tomis materialinėmis vertybėmis, kurias sukaupę paprasti dirbantieji.

Deja, tie dirbantieji, bėdoms prispaudus, susilaukia ne valdžios paramos,

„Mano vaike, jei priimsi mano žodžius ir branginsi širdyje mano įsakymus,... tada suprasi, kas teisu ir kas teisinga,... nes išmintis ateis į tavo širdį, ir pažinimas džiugins tave“. (Pat 2)

o atvirkščiai, susidorojimą, prisidengiant biurokratine tvarka. Šiandien visi aki-vaizdžiai matome, kad mūsų valdininkija korumpuota, nedora, nesąžininga. Galbūt telieka už juos melstis, kad jie praregėtų, įgautų proto ir išminties.

- Bet kuriuo atveju, varta melstis, tačiau vienas lauke ne karys. Šiuo metu Lietuvoje yra įregistruota apie 40 politinių partijų, tad ar nebandėte šlietis prie kaž kurios iš jų ir drauge realizuoti savo kilnias idėjas?

- Politinės partijos, kokios jos bebūtų, nei viena neišsprendė žmonių problemų. Žmonės greitai nusivilia politinėmis partijomis. Didžiausia ir galingiausia partija yra ta, kurios vadovas yra Dievas ir Jo Sūnus Kristus, skleidęs Dievo žodį žemėje prieš du tūkstančius metų. Ir jeigu mes laikytumėmės šios partijos įsakymų - Dešimties Dievo įsakymų, tai tvarka pasaulyje būtų visai kitokia, nei dabar. Tik žmonių mąstymas ir geranoriškas elgesys gali pakeisti tiek valdymo sistemą, tiek ir patį žmogų!

Prisišlijęs prie vienos ar kitos partijos ne kažin ką telaimėčiau. Niekam ne paslaptis, kad kiekvienoje partijoje labai daug žmonių, kurie įstoja į partiją ne dėl įsitikinimų ir kilnių idėjų, bet dėl karjeros, dėl naudos sau. Politikų deklaruojamos idėjos retai kada grindžiamos realiais darbais. Visos mūsų politinės partijos turi daug gražių idėjų. Tarkim, A.Valinsko partija siūlo remtis Dešimčia Dievo įsakymų. Regis, kas galėtų būti gražiau? Bet ar iš tikrųjų jų veiksmas ir darbai neprasilenkia su pagrindiniais Dievo įsakymais? Paprastai, nuslystama į šoną, palieka deklaracijos, už kurių nesimato pozityvių darbų. Visos politinės partijos, kurios deklaruoja gražias idėjas, tačiau jomis iš tiesų nesivadovauja, yra pasmerktos pražūčiai.

Kol žmonės neturės tvirtų dvasinių pamatų savyje, o tik deklaruos gerus norus kažką padaryti, tol rezultatai iš esmės pakeisti situaciją bus niekiniai.

Ypač tai akivaizdu šiandieninėje politikoje, kai Lietuvos liaudis, ganėtinai nusivylusi, nebesitikimi politikais ir netiki jų deklaracijomis ketinimais įveikti ekonominę krizę šalyje.

- Buvęs parlamentaras, teisininkas Kęstutis Čilinskas mano, kad atėjo laikas pačiai liaudžiai imtis daugiau iniciatyvos ir esminės permainos šalies gyvenime turėtų prasidėti iš apačios, bet ne iš viršaus nuleidžiamos valdžios direktyvų pavidalu. Ar pritartumėte šiai idėjai?

- Be abejo, tautos vienijimasis Lietuvai yra tiesiog būtinas. Jėga, sutelkta žmonių masėje, visuomet didesnė ir todėl jungimasis galėtų atnešti nemažai naudos. Aš labai gerbiu teisininką Kęstutį Čilinską, jo mintys labai konstruktyvios. Tačiau šaukštas medaus, patekęs į deguto statinę, susimaišo ir jo nebelieka. Todėl ir K.Čilinskas, pamatęs kad šitame Seimo „jovale“ negali nieko pakeisti, nusprendė pasitraukti iš politikos. Ir dabar, dirbdamas savo tiesioginį advokato darbą, vienydamasis su bendraminciais ir bendraudamas su žiniasklaida, manau, pasieks kur kas daugiau Lietuvos labui.

- Kaip vertinate mūsų žiniasklaidą ir jos vaidmenį šalyje vykstantiems procesams?

- Masinės informacijos priemonės neretai klaidina žmones. Ypač tie, kurie turi daug pinigų, naudoja biudžeto pinigus užsakomiesiems straipsniams finansuoti, Lietuvos gyventojus tiesiog kvailina. Išprusę žmonės sugeba atskirti grūdus nuo pelų, o paprasta liaudimi yra manipuliuojama. Visais įmanomais žiniasklaidos kanalais žmonėmis bando manipuliuoti valdžios klanu voratinklis, kuris šiuo metu valdo Lietuvą.

- Sakote „valdžios klanu voratinklis, kuris šiuo metu valdo Lietuvą“. Man ši jūsų mintis susišaukia su nauju žurnalisto Vytauto Matulevičiaus dokumentiniu filmu „Tyrimas, supurtęs

klaną“, kuriame atskleidžiami mūsų valstybės užvaldymo užkulisiai, nagrinėjamos įvykdytų nusikaltimų ištakos, kurias dengia politizuotas Valstybės saugumo departamentas. Ką bepaimtume, VSD karininko V.Pociūno žūtį ar neskaidrų sandorį „LeoLT“, visur tas pats „valstybininkų“ braižas, ar ne?

- Manau, ne tik „LeoLT“ sandoris, skandalingai pagarsėjęs visoje Lietuvoje, bet ir „Mažeikių naftos“, „Alitos“ privatizavimas bei kitų stambių objektų privatizacija, net ir paprastam žmogui yra suprantama, kad tai nešvarūs sandoriai, nešvarūs pinigai, kurių dalis nukeliauja į oligarchų kišenes. O kas jiems gali pasipriešinti?

Manychiau, kad net šalies prezidentas V.Adamkus tam turi per mažai galių ir negali imtis pilnos atsakomybės. Bandant pasipriešinti šiam klanui, ne išimtis ir mirtini atvejai. Pavyzdžiui, tik pažvelkime atidžiau į karininkų Juro Abromavičiaus, Vytauto Pociūno arba buvusio „Mažeikių naftos“ vadovo Gedimino Kiesaus žūties aplinkybes, ir bus aišku, kokios jėgos valdo mūsų valstybę.

- Tokiu atveju, ne tik Seimas, Vyriausybė, bet ir prezidentas V.Adamkus yra tik žaisliukas to „valstybininkų“ klanu rankose, vykdamas stambaus masto aferas?

- Būtent taip aš ir galvoju, kad prezidentas V.Adamkus yra tik marionetė to klanu, šiuo metu užvaldžiusio Lietuvą, rankose.

- O jeigu taip yra iš tikrųjų, tai ar tauta gali pagaliau praregėti ir pasipriešinti tam klanui, toms šešėlinėms struktūroms?

- Tauta visa tai mato. Bet jeigu tam kas nors bando priešintis, tuoj tas žmogus sumenkinamas, išmetamas iš darbo ir, pagaliau, su juo susidorojama per sufabrikuotas bylas teismuose, sodinant į kalėjimą ar pan. Pažangesnis, išsilavinęs

jaunimas, matydamas kuo viskas baigiasi, bandant ieškoti teisybės Lietuvoje, išvyksta svetur, emigruoja į užsienio šalis ir ten bando įsikurti, gyventi.

Didžioji pažangios tautos dalis jau išvykusi, o liko tik pensininkai, bedarbiai ir kiek mažiau suprantantys oligarchijos klanu intrigas ir klastą. Tokie žmonės negali rimčiau pasipriešinti, juolab, kad mūsų li- audis yra įbauginta. Net ir įvykę rinkimai parodė, kad juose dalyvavo nedidelis procentas rinkėjų, nes dauguma žmonių mato, kad jie pakeisti nieko negali. Krizei gilėjant, aš esu tikras, emigruojančių iš Lietuvos skaičius tik didės.

- Tad ir vilties antrai demokratinio Sąjūdžio bangai, kurios taip viliasi teisininkas K.Čilinskas, belieka vis mažiau?

- Manau, mums reikalingi geri vadovai, tokios morališkai, dvasiškai stiprios, išprususios asmenybės, kaip teisininkas Kęstutis Čilinskas, kuriais pasitikėtų tauta. Tik jie galėtų pasipriešinti oligarchinio klanu savivalei ir padėtų Lietuvai pakilti iš to dugno. Kaip ir visais laikais, taip ir dabar, tautai reikalingas patikimas vedlys. Politikoje reikalingi nauji, keliantys pasitikėjimą veidai, doroviškai stiprios asmenybės, kurių žodžiai nesiskirtų nuo darbų. Tokiais žmonėmis pasitikės liaudis. Juk žuvis genda nuo galvos. Šiandien galvos pašvinkę. Ne už kalnų tas laikas, kai liaudis tikrai sukils. Tai tik laiko klausimas.

p.s. dėl A.Veberio suteiktos pagalbos fondo globotiniui, M.Valintėliui sutrumpintas įkalinimo laikas. Iš keturių kaltinimų liko tik vienas, kad pateisinti niekinį teisės saugos darbą. Jaunuoliui sugadintas gyvenimas. A.Veberis gavo įkalinimo bausmę, realiai neapribojant laisvės. Valstybės kaltintojas - prokuroras prašė tik baudos. Kova tęsėsi net aštuonerius metus!!! Tokios teisinio nihilizmo grimasos. Jos dar neišgyvendintos ir tęsia darbą. Matyt, tęs tol, kol sunaikins Lietuvą.

„Geriau atviras papeikimas, negu slepiama meilė“ (Pat 27,5)

PAGONYBĖS PROTEGAVIMAS. KOVA SU DIEVU

Rašytojas Mantas AREIMA

„Šis piliakalnis – mūsų visų meilės išraiška savo šaliai, meilės išraiška savo tautai, savo kraštui, savo kaimui“, – nuo „Naisių vasaros“ festivalio scenos sakė jo sumanytojas ir mecenatas Ramūnas Karbauskis.

Vieno Dievo tarno pokalbįje su Ramūnu jis išdavė paslaptį. Nori, kad NAISIAI būtų atsvara „KRYŽIŲ KALNUI. Žodžiu - lenktynės!!! Manau, tikslas jau beveik pasiektas. Bus lankomiausia Lietuvos vieta. Jei tarp šturpiausių Pasaulio vietų Kryžių kalnas užima trečią vietą, tai Naisiai, netolimoje ateityje, užims pirmą. Susirinks viso pasaulio pagonybės puoselėtojai - velnynas.

O ką sako Dievo Žodis? "Sugriaukite iš pamatų visus alkus... išardykite jų aukurus, sudaužykite šventuosius akmenis, sudeginkite stulpus, iškirskite jų dievų stabus, išdildykite jų vardą iš tokių vietų" (Jst 12).

Naisių mecenatas Ramūnas Karbauskis visą miestelį apstatė pagonių "dievais"- stabais, o ant alkos kalno pagarbino patį velnią.

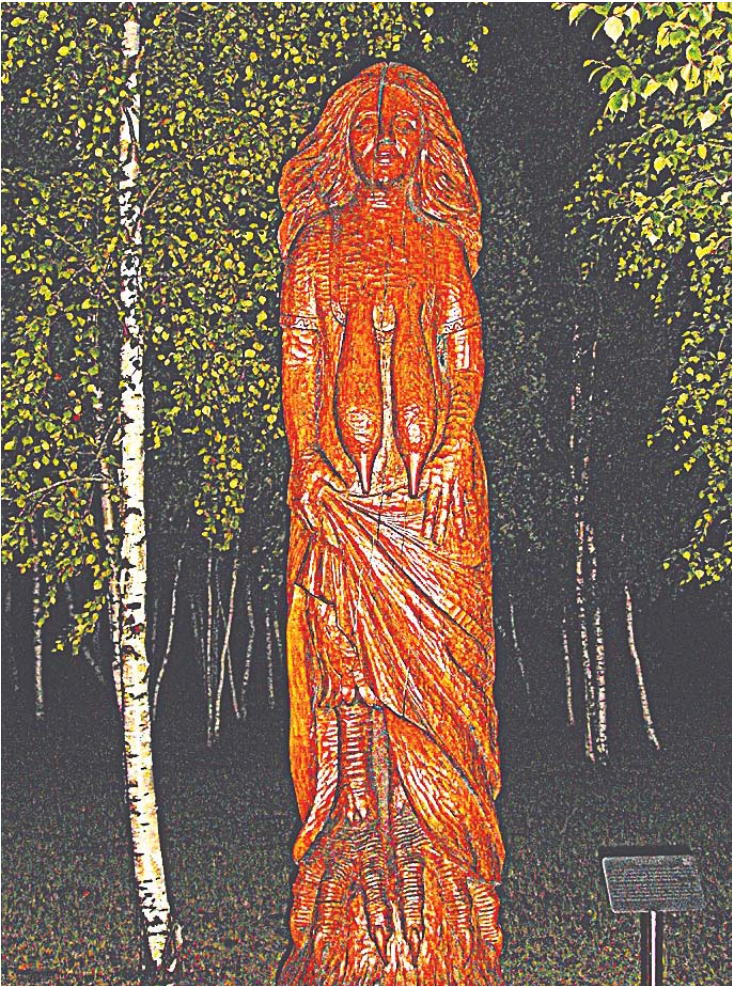
Dievo tarnas, pabuvęs Naisiuose, tiesiog buvo šokiruotas: kur bepasisuksi - vien stabai ir velnio ženklai. Masoniškas stilius net akį rėžia. Visa pridengta "kultūros sostinės" skraiste. Kaip į tokią "kultūrą" sureaguos Viešpats Dievas? Jo žodis byloja: ateis diena, kada visi stabai virs degėsių krūva.

"Kai daug pagonių pro šitą miestą eidami klausinės vieni kitus: 'Kodėl gi taip padarė Viešpats tokiam puikiam miestui?' - jiems bus atsakyta: 'Todėl, kad jie atsimetė nuo Sendoros su Viešpačiu, savo Dievu, garbino kitus dievus ir jiems tarnavo'" (Jeremijo pranašystė 22:8-9).

"Visi, kas pasišvenčia ir apsisvalo, eidami į alkus kaip stabo sekėjai,... pražus drauge su savo darbais ir užmojais" - tai Viešpaties Žodis (Izaijo pranašystė 66:17).

Kas yra Dievas? "Vienas yra Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas - Kristus Jėzus" (1Tim 2:5). Jis gi teis pasaulį. Bet Jis trokšta, kad visi žmonės

KRYŽIŲ KALNO KONKURENTAS – NAISIAI

NAISIAI. Stabais nusėtas miestelis. Ką apie tai kalba Dievas? "Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu, kurio viltis - tik Viešpats" (Jeremijo 17:7)

būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą. Tačiau jūs pažinimo nenorit, atgailaut nenorit, atsiversti nenorit, jūs įsikibę į stabą ir viliatės juo. Taigi, "Jūs, kietasprandžiai, pagonių širdimis ir ausimis! Jūs, kaip ir jūsų protėviai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai" (Apd 7:51). Jūs nesilaikote Dievo įsakymų:

Kas gi kitas demaskuos šėtoną, jei ne tas, kuris pažįsta jo ženklus ir kėslus. Tai atkirtis visiems priešta-

raujantiems. "Rasi, kartais Dievas gali ir jiems duoti atsiversti į pilną tiesos pažinimą ir jie gali išsivaduoti iš velnio žabangų - jie, kurie buvo jo apraizgyti jo valiai vykdyti" (2Tim 2:25-26).

Jei nesilaikote Jo įsakymų, reikia, jūs nemylit Viešpaties Dievo.

"Tu tiki, kad vienas yra Dievas. Gerai darai! Net velniai tiki - ir dreba"(Jok 2:19). Ar tiki? Jei taip, tai jau laikas pabusti!

TAUTA PABUSKITE!

Gana vergaut šėtonui!

I dalis

Pasaulis apsėstas, Karta nuodėminga, Šėtonas ją gano, Nes Dievo jai stinga.

Jau metas pabusti Iš miego letargo! Nebevergaut šėtonui Dėl pinigų margo.

Negi gyventi mes Kitaip nebemokame, Kad pagal Belzebubo dūdelę šokame?

Demokratija tai Demonų natūra, Piktoji dvasia Pildo jos nomenklatūrą.

Partijų programos - Erodo politika. Debatai, agitacijos - Bedvasė analitika.

Rinkėjai gauna visada Tik žemišką karalių, Kuris padaugint duonos Net neturi galių.

Tokie tik vaidina Poną - Milijoną, Šlovės ir turtų trokšdami Pagarbina šėtoną.

Kelkis atgimti Su Dvasine idėja! Dievo Žodis tai Jėga, Tiesa ir panacėja.

Atsiliepkite visi, Kas mane girdi, - Jėzus Kristus trokšta ateit Į tavo širdį.

Broliai visi, Kaip vienas sustokime, Ir bendra malda Šėtono valią pažabokime.

Eik šalin, šėtone, Tesudraudžia tave Dievas! Mes pažįstam tavo kėslus, Nes tu melo tėvas.

Religija - kokia yra - Tai velnio žabangos. Atsižadam šėtono, Religijos ir Vangos.

Atstok, šėtone, Vatikano numylėtas, Ten kur tavo sostas - Romos "papos" silueta.

Dievo Žodis sako: "Tai žvėris iš jūros". Slibinas, gyvatė, Babelės stabų figūros.

Babelės vadovas "Šviesos angelą" vaidina, Žmones, minias ir tautas Mausto ir klaidina.

Nesilenk stabams - Tai įsakymas nuo Dievo. Neduok vietos velniui, Bijok dangiškojo Tėvo.

Jėzus Kristus yra Viešpats! Jis sutryps šėtoną. Nugalėjo Dievo Žodis! Sudaužyk ikoną!

Atversta Biblija - Gyvenimo instrukcija. Dievo Žodis - tai Tiesa, Viešpaties konjunktija.

Piktojo strėlės atmušim, Spąstus išardysim, Viešpaties Jėzaus vardu Velnius išvargsim.

Pasaulis apsėstas, Jo laukia Dievo teismas, Eik šalin, šėtone! Baigės tavo šešmas.

II dalis

Mūsų likimas Tai Dievo sprendimas, Klajoti tamsoje - Prastas pasirinkimas.

Klausyk širdies balso, Tai Jėzaus Kristaus aidas, Pasitikėk Dievu - Tai įkvėpimo laidas.

Juk lengva paslysti, Į purvą atsisėsti, Nedorybėmis lengva Užsikrėsti.

Savimeilės ūkanos Paskandina žmogų, Išsikeroti ydoms Tuomet labai patogu.

Bėgioti paskui pinigų Gobšumo užvaldytam, Vergauti nuodėmei Šėtono pagimdytai.

Užmiršo Dievą žmonija, Įsakymus pamynė, Auga nedorėlių karta - Be nuovokos ir be teisybės.

Jiems gimsta Kibernetiniai vaikai, Kurių "dievai" - kompiuteris ir mobilusis telefonas.

Jų nuomonę formuoja Televizija, O asmenybės - Internetinių žaidimų tonas.

Dvasinius turtus Atsvėrė materialūs, Žmonės siekia postų, Geidžia būti nerealūs.

Poros pamiršo Kas yra ištikimybė. Nusivylusius vilioja Tik savižudybė.

Vakarėliuos lėbauja Ištvirkęs elitas. Kam karjera, pažintis, O kam - naujas hitas.

Vieni panašūs į kitus - Tai masinė psichozė. Karjera, turtai, pinigai, Depresija, neurozė...

Vis ieškai laimės šlovėje, Nors ji yra tikėjime. Ką seksti tu - tavo valia, Mes pjaunam, ką pasėjame.

Išgyvenk šią akimirką - Jau laikas praregėti! Viešpaties vardu Gali šėtoną nugalėti.

Paleisk savo praeitį Lyg balioną į orą. Atgailauk ir atsiversk Jeigu turi noro.

Kas aš esu? - Kyla klausimas esminis. Dievas davė dvasią, Reiškia - ne šiaudinis.

Kvieskis Jėzų - Jis ateis Į tavo gyvenimą, Ves tave keliu ir leis Nugalėti nerimą.

Kristus: "Aš Esu Tiesa". Jo įsakymai teisingi. Sabato Viešpats Jis yra. Stabai - nereikalingi.

Šėtonas gundys ir klaidins, Jo pasakos be galo. O Dievo Žodis išvaduos Iš šio pasaulio melo.

Sek Jėzų Kristų - gyvas Jis! Garbė, šlovė Gyvajam! Jis nugalejo ir sugrįš padėti tašką AMEN !

Mantas Areima

Mantas AREIMA

...Naujasis sargybos viršininkas buvo gerokai nustebeš, kad vienas apsaugos postas yra parko laukymės viduryje, kur ir saugoti nėra ko. Pasirausęs rūmų archyve jis išiaiškino, kad kadaise karalienė parsivežė iš užsienio retos veislės rožių krūmą, o kad jo niekas nenuskriaustų, liepė pastatyti sargybinį...

Rožių krūmo seniai nebėra. Nebėra ir karalienės. Tik sargybinis tradiciškai tebestovi saugodamas nieką...

Kalėdas tradiciškai minime taip, kaip mums patinka, kaip jas šventė mūsų tėvai ir seneliai, todėl šiandien vieni jas mini, kaip saulės sugrįžimą, kiti, kaip Kristaus gimimo šventę, o treči.. treči tiesiog švenčia nesukdami sau galvos dėl detalių. O kas yra Kūčios? Tai tradicinė senovės pagonių šventė, lydimą apeigų, burtų, aukų. Pirmiausia, valgydavo kūčią – patiekalą, kuriuo vaišinamos prosenių vėlės. Dalis maisto buvo aukojama dievams.

Tai gryna stabmeldystė! Dvylika patiekalų atsirado ne dėl dvylikos apaštalų, o dėl dvylikos mėnesių skaičiavimo pagal saulę. Kisielius aukotas dievams ir gamtos stichijoms. O žirniai ir pupelės simbolizavo Marijos ašaras. Būtų juokinga, jeigu nebūtų gaudu. Esame mulkinami pasaulio nuo pat vaikystės. Pasaulis klaidino mūsų senelius, tėvus, mus. O mes savo vaikų neleidome klaidinti. Kūčias galime traktuoti kaip šeimos vakarienę arba tiesiog vakarienę be kūčios. O Kalėdas? Katalikų bažnyčia nusprendė, kad Jėzus gimė gruodžio 25 d., nors dėl tikslios gimimo datos nėra vieningos nuomonės.

O šiaip Kalėdos – tai senas šaknis turinti pagonių žiemos saulėgrįžos šventė. Tradicinis Kalėdų valgis buvo kiauliena. Kiaulienos valgymas ir aukojimas buvo magiška priemonė padidinti žemės derlingumui. Pirmą

ĮSTRIGĘ TRADICIJŲ LABIRINTE

Kalėdų dieną žmonės užsiimdavo būrimais. Kalėdų senis vaizduodavo sudieviną prosenį, kuris aukodavo namų dievams. Visi dainuodavo „Jeliui kalėda“, o dainose garbinama sugrįžtanti saulė. Kalėdojimas trukdavo iki

Trijų karalių. Dabar Kalėdos tapo ekonomiškai itin svarbia švente, susieta su dovanų pirkimu ir dovanojimu, besaikiu svaiginimusi ir alkoholio vartojimu. Kalėdos vis labiau tampa sukomercintos, neatsiejamoms be Kalėdų senelio (Santos), kurio apranga – raudonas (purpurinis) kostiumas labai primena Romos katalikų dvasininko garderobą. Šiaurės šalyse žinomas Kalėdų ožys, raguotas personažas, Kūčių vakarą atnešantis dovanų. Kaip buvome vaikai, mus mulkino, dabar mes mulkiname savo vaikus: neva Kalėdų senelis yra, rašyk jam laišką! Jis viską girdi ir viską mato, tad būk geras, jei nori gauti dovanų. O iš tiesų: kažkada gyveno toks vyskupas Mikalojus ir garsėjo slapta atliekamais labdaros darbais. Taip atsirado paprotys, apsirengus raudonais vyskupo drabužiais aplankyti su dovanomis Kūčių vakarą vargingas šeimas. Nemulkinkim savo vaikų! Nėra nei Kalėdų senelio, nei Senio Šalčio. Tai buvo vyskupas su mitra ir jis pasivadino Santa. Vaikams jis piešiamas kaip Dievas, nes viską girdi ir viską mato. Užuoť melavę, geriau pasakykime vaikams tiesą: viską girdi ir viską mato tik Dievas, ir Jis tau dovanuoja gyvenimą.

Nedarykime iš Senio Šalčio dar vieno stabo, kaip kad darome iš Marijos. Ne stabus reikia garbinti, o Dievą, kad tu ir tavo vaikai turėtumėte sveiką gyvenimą. ("TURTINGAS BE CENTO").

Kalėdos – tai senas šaknis turinti pagonių žiemos saulėgrįžos šventė

Daugiau: <https://www.facebook.com/notes/mantas-areima-rašyto-jaswriter/turtingas-be-cento-ii-dalis/730542550348432>

„...rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano ĮSAKYMŲ“ (Jst 5,10)

TAMSOS LABIRINTAI

Martynas BEVER

Mišios, atlaidai... Aušros Vartai, Šiluva, Kryžių kalnas... tai Vatikano sąmoningi žmonijos klaidinimai. Tarsi „avių banda“ tikintieji akiai pasitiki klaidintojais. Jie panaikino II Dievo įsakymą. Jame aiškiai parašyta, kad visa garbė ir šlovė privalo būti atiduota Vieninteliiui Kūrėjui. Stabus, paveikslus, Dievo kūrinius ne tik garbinti ar šlovinti, bet ir gaminti uždrausta.

Taip darantys Dievo Žodžiu net prakeikti. Piktojo vaikai ne tik iškraipo Dievo Žodį, Jo įsakymus ir nustatytą tvarką, bet tokiu būdu tiesiog spjauna Dievui į veidą. Akla „avių banda“ paklusniai seka vilkais avių kailyje, kurie visas aveles veda į skerdyklą. Nelaimių, krizių, netekčių, skausmo su kiekviena diena daugėja. Atsibuskime! Argi nematote, kad žemė apgaubta tamsa – piktojo klaidintojo tamsa?

Jo tarnai, perskaitę kelias nuotrupas iš Biblijos, apsuks taip nemąstančių protus, kad pastarieji pakliuvę į jų voratinklį, nepajėgūs išsivaduoti. Išsiaiškinkite nors vieną skyrelį parašytą Biblijoje. Perskaitykite ir suvokite kas parašyta išėjimo knygos 20 skyrelio tarp 17 eilučių. Tik neklausykite katalikų bažnyčios tarnų išvedžiojimų.

Jie jus ir toliau klaidins. Kurie turite kantrybės ir norite sužinoti TIESĄ, perskaitykite A.Veberio straipsnius. Juose rasite laišką parašytą Popiežiui Benediktui XVI, kuris atsakymo, aišku, neatsiuntė, nes paneigti jų skleidžiamam melui neturi argumentų.

VIEŠPATIES DIENA JAU ARTI!

Emanuelis SUJUMIS

"Žiūrėk! Jau arti diena, liepsnojanti kaip krosnis! Visi įžūlieji ir nedorėliai sudegs kaip ražienos, - sako Galybių VIEŠPATS, - Jiems neliks nei šaknies, nei šakos. Bet jums, bijantiems mano vardo, patekės teisumo saulė su gydančiais spinduliais. Jūs išeisite šokinėdami tarsi veršiukai, išleisti iš gardo. Jūs sutrypsite nedorėlius, nes jie bus pelenai po jūsų kojomis tą dieną, kai Aš veiksiu, - sako Galybių VIEŠPATS. - Atsiminkite mano tarno Mozės Įstatymą, kurį daviau Horebe visam Izraeliui..." (Malachijo pranašystė 3). Taigi, krikščionys-katalikai, ir visi tikintieji, Viešpats Dievas Tėvas pasakė: paskutinėmis dienomis atminti Įstatymą, duotą per tarną Mozę.

Bet jūs sakote: nereikia laikytis Dievo Įstatymo, nereikia laikytis Sabato... Ar gi mūsų Dievas Tėvas meluoja? **"Dievas ne žmogus, kad meluotų, ir ne mirtingasis, kad pakeistų savo nuomonę ar mintį!"** (Skaičių knyga 23:19).

ATVERK DURIS IR ŠIRDĮ

"Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi" (Apr 3:20).

Gali atverti Viešpačiui savo širdies duris ir įsileisti vidun tardamas: „Jėzau, aš taip ilgai stengiausi viską daryti savo jėgomis. Kartais pasijusdavau toks vienišas ir pavargęs, praradęs viltį. Tu juk sutvėrei mane ir permatai mano širdį ki-aurai. Tu žinai mano visą gyvenimą. Atleisk už viską. Man taip reikia Tavęs. Aš noriu pažinti Tavo amžiną meilę. Tikiu, kad Tu mirei už mane, norėdamas sunaikinti mano nuodėmes ir padėti man užklupus sunkumams. Prašau, ateik dabar į mano širdį ir į mano gyvenimą, kad visada galėčiau gyventi Tavo Artume“

Jėzus sako: „**Aš baru ir ugdau tuos, kuriuos myliu; tad būk uolus ir atsiverski!**" (Apr 3:19).

Atviras laiškas ROMOS KATALIKŲ BAŽNYČIOS VADOVUI - POPIEŽIUI BENEDIKTUI XVI

freemages.com nuotr.

Buvau uolus katalikų bažnyčios tikintysis, kol nepradėjau studijuoti Biblijos-Šventojo Rašto. Esu įkūręs fondą, būtent Švento Rašto studijoms bei pagalbai paklydusiems tikėjime. Aklo tikėjimo išdavoje pasaulis ir Lietuva kenčia teisinę, ekonominę, politinę, o svarbiausia moralinę ir dvasinę krizę.

Aš savo darbus, padarytus dėl aklo tikėjimo, sunaikinau. Viena iš didesnių mano klaidinimo priemonių buvo - pastatyta moters betoninė skulptūra, krikščionių vadinama „Marija“, labiausiai turistų lankomoje vietoje „Kryžių kalne“ Šiaulių rajone. Prie jos meldėsi ir Jūsų pirmtakas Jonas Paulius II. Ši betoninė skulptūra buvo virtusi garbimo tabu. Patiklieji ir suklaidinti tikintieji meldėsi šiam žmogaus rankų sukurtam kūriniui - stabui, prašė malonių, nešė gėles, degino žvakutes, garbino jį nešdami iš čia pat vertelgų įrengto turgaus įvairią, neva šventiesiems gaminamą atributiką - relikvijas (nuotraukas, rožančius, Romos laikų žiauriausius žudymo įrankius - kryžius, žmogaus prigalvotas ir suktas maldaknyges, pažeidžiant ir iškraipant Dievo įstatymus). Žmogus nusisuko nuo garbės KŪRĖJUI, paniekindamas ir atgręždamas nugarą Jam (Jst 4,23-28; Jst 5,12; Jst 7,9,10; Iš 34,14,17; Iš 20,4; Kun 19,4;...). Įstatymas perduotas žydų, vėliau ir pagonių tautoms.

Matydamas tokias šėtoniškas užmačias, aš sunaikinau ir nugrioviau betoninę skulptūrą virtusią garbinamu tabu.

Tokį pat darbą, vykdydamas Dievo Įsakymus, atliko ir pranašas Mozė. Jis sunaikino aukso veršį, kurį izraelitai pasigamino, garbino ir meldėsi, tarsi dievui. Jį išlydęs ir sutrynęs į dulkes,išbėrė į vandenį ir pagirdė juo izraelitus. Mozė išrinktajai žydų tautai paskelbė Dievo pirštu parašytus Dešimt Įsakymų ant dviejų akmens plokščių. Tą patį padariau ir aš. Vietoje nuversto garbinamo stabo, pastačiau dvi akmens plokštes su Dešimt Dievo Įsakymų. Betono gabalų į dulkes netryniau, nes išgėrus tokį vandenį galima ir anapilin išeiti.

Lietuvoje įvyko šurmulys. Visų televizijų, radijo laidų, laikraščių pirmuosius puslapius, internetą apskriejo ši žinia. Katalikų bažnyčios tikintieji ir kai kurie aukštieji Jūsų tarnai, smerkė mane ir man talkinusius krikščionis už nugriautą, jų garbinamą stabą - betoninę moters skulptūrą. Jūsų bendruomenės tarnas Šiaulių krašto vyskupas Eugenijus Bartulis, gailėjosi betono liejinio, mat jis vedė tikinčiuosius prie stabo, kaip prie tikros motinos.

Stabų garbinimas šimtus kartų pasmerktas Biblijoje. Juos garbindami užsitraukiame net Kūrėjo prakeikimą (Jst 4,15-19; 27,15; Iš 20,4-6.8-11; 34,13-17; Rom 1,25; 1Pt 4,3; ...). Jūsų bendruomenės išleistuose vadovėliuose – katekizmuose yra pakeisti Dešimt Dievo Įsakymų. Antras Įsakymas - visiškai panaikintas, dėl šios priežasties pažeidžiamas ir pirmasis, dešimtas padalytas į dvi dalis, kad liktų skaičius dešimt, o ketvirtame pakeista Dievo poilsio

diena (šabas) iš šeštadienio į sekmadienį.

Kalno pamoksle Kristus minias mokė: „Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys“ (Mt 5, 17,18).

Įstatymo pakeitimo išdavoje stabų garbinimas veda į nuosmukį, į dvasinį aklumą. Kai garbinami stabai ir stabukai, tikima visokiais pramanais, tikrasis tikėjimas užmiršamas. Prieš du tūkstantmečius, Kristaus laikais tokiu dvasinio aklumo keliu ėjo fariziejai. Matydamas jų nuosmukį, Kristus savo mokiniams sakė: „ Palikite juos; jie - akli akliųjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris“ (Mt 15, 14).

Parašyta: „Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos (Šventojo Rašto) pranašystės žodžių: „Jeigu kas prie jų ką pridės, Dievas jam pridės aprašytą šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių, Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, kurie aprašyti šioje knygoje.“ (Apr 22,18-19; Jst 4,2;).

Parašyta: „ Nesikraukite lobių žemėje,...“ (Mt 19,21; Lk 12,33-34; Jok 5,2,3, ...).

Ar Jūsų bažnyčia laikosi šių nuorodų, pertekusi prabangoje - aukso, sidabro ir auksinių stabų apsuptyje? Gal katalikų bažnyčios hierarchams Dievo Įstatymas negalioja?

Parašyta - „O vyskupas turi būti nepeiktinas: tik kartą vedęs, blaivus... turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus. Jei kas nesugeba šeimininkauti savo namuose, tai kaip jis pasirūpins Dievo bažnyčia?! (1Tim 2-5).

Jūsų bendruomenėje įvestas celibatas. Tai ar ne viena iš didžiųjų nuodėmių, kai Dievo tarnai praradę teisę į šeimą, nuodėmiauja. Ar ne dėl šios priežasties, Jūs nespėjate gęsinti skandalus ir atsprąsinėti nuskriaustųjų viso pasaulio žemynuose pedofilijos skandaluose, vietoj to, kad panaikinti savo bendruomenės vadovų išleistus klaidingus įstatymus?

Dėl teisingo Dievo Žodžio skelbimo pasaulio žmonėms, katalikų bažnyčios vadovai organizavo kryžių karus, žudė ir degino ant laužų Tiesos skelbėjus. Išnaikinta šimtai milijonų nekaltų žmonių. Jūsų bendruomenės vadovas Jonas Paulius II pirmasis paprašė atleidimo už daugelį, per 2000 metų katalikų bažnyčios padarytų nuodėmių-nusikaltimų žmonijai. Jis atsispašė už katalikų bažnyčios elgesį su žydais, čigonais, eretikais ir moterimis. Jis kalbėjo, kad katalikų bažnyčia turi atgailauti už kryžiaus žygius ir inkvizicijos procesus, už dvasininkų kolaboravimą per holokaustą.

Šiandienos pasaulyje paplitęs dvasinis nuosmukis sukelia ir materialines kančias-finansinius bankrotus, finansines krizes, vis labiau plintančias priklausomybes-alkoholizmą, narkomaniją ir lošimų maniją. Greta turtuolių getų atsiranda ir varguolių getai,

gausėja getų judėjimo ir panašių satanistinių judėjimų gretos. Kaip galime įvardyti šias vis labiau plintančias blogio formas? Ir su kuo jos susiję? Ko gero šioje vietoje labai tinka ispanų teologo L.Fernandeso taikli išvada: „Yra šėtono tvirtovių, kurios užvaldo šalis ir ištisas bendruomenes, taip pat tokių, kurios įtakoja bažnyčias ir pavienius asmenis. Kur stovi tvirtovė, ten randasi demoniškų jėgų paveiktas mąstymo būdas“.

Aš esu laisvas krikščionis. Tikėjimo neatsisakau ir, matydamas Dievo darbus, neatsisakysiu. Įkūręs „Biblijos studijos“ fondą, vykdu Dievo Žodžio skelbimą. Tačiau pasaulyje ir mūsų šalyje Jūsų dominuojanti Bažnyčia, gal turi viršenybę Dievo atžvilgiu? Kūrėjo valia sutrypta, paniekinta, o Jūsų vadovaujamos bažnyčios tarnai vykdo man nesuprantamą veiklą, klaidindama pasaulio patiklinuosius? Kyla pagrįstas klausimas, kieno vykdo te valią? Šėtono, kad nepaklustate Dievo Žodžiui ar Kūrėjo, prisidengdami melu ir iškraipyta Tiesa? Tai ne kaltinimas, bet klausimas.

Kai kurie Katalikų bažnyčios hierarchai pamynė kertines krikščioniškas vertybes, jie neregėtai pralobo, jie pasižymi skandalingu elgesiu ir arogancija. Toks jų elgesys, jų gyvenimo būdas tikrai neprisideda prie stabilios visuomenės kūrimo ir humaniškų bei krikščioniškų vertybių įtvirtinimo. Lietuvoje šiuo metu dominuoja bulvarinė „akropolių kultūra“, o aukšto rango Katalikų bažnyčios veikėjai tik skėsčioja rankomis, bendradarbiauja su korumpuotais politikais ir oligarchais. Tiesa, kai kurie dvasininkai ir Bibliją studijuojantys aktyvūs pasauliečiai įvairiais būdais kovoja už autentiškos kultūros išsaugojimą, skleidžia krikščioniškas vertybes.

Neveltui Naujajame Testamente teigiama: „Paimkite ir tikėjimo skydą bei dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį, su kuriuo užgęsinsite visas piktojo strėles“.... Būtent Dievo žodžio skleidimas, tikrųjų krikščioniškų vertybių plitimas visuomenėje gali padėti nuosmukio duobėje atsідūrusiai Lietuvai. Mūsų kraštas yra atlaikęs daugelį išbandymų, yra daug vilčių, kad tik su Dievo pagalba pakilsime iš šios duobės, prasidės vertybinis virsmas. Tik tuomet ir įvyks esminės permainos-bus pažabota korupcija, skurdas ir socialinė nelygybė. Lietuvoje įsivyras darna, žmonės atgaus pasitikėjimą savo valstybe. Tačiau pažeminti, paniekinti ir išblaškyti po pasaulį lietuviai-emigrantai vargu ar sugrįš iš užsienio.

Šiandien pasaulis kraujuoja, nes šėtonas veda savo kariauną prieš Dievo galybę. Gal tikisi jis savo pergale? Istorija to nerodo. Žmogaus ir mano mąstymas bei išmintis ribota. Gal aš ko nors nesuprantu? Pasikliauju Dievo Išmintimi.

Norėčiau gauti išsamius atsakymus pagal parašytus Dievo Žodžius iš Švento Rašto, mano iškeltiems klausimams?

Nekantriai laukiu. Ramybė Jums.

Su Meile, Labdaros-paramos „Biblijos studijos“ steigėjas ir vadovas
Alvydas Veberis

„Melagingas liudytojas neliks nepasmerktas, o kas liudija melagingai, tas pražus“ (Pat 19,9)

ROMOS KATALIKŲ BAŽNYČIA - MELO KALVĖ?

Alvydas VEBERIS

Bažnyčios istorija

Kristaus istorija yra plati, universali, pritaikyta visoms tautoms, visiems laikotarpiams, visoms žmogaus sielos galioms. Kadangi visais laikais vyko kova dėl valdžios, todėl buvo nukryžiuotas ir Dievo Sūnus, kuris tos valdžios net nesiekė, nes Jis ją realiai turėjo.

Dvasinės valdžios iš rankų nepaleidžia Romos katalikų bažnyčia. Faktiškai ji yra atskirta nuo pasaulietinės valdžios, tačiau tik teoriškai. Jos iki šiol dirba išvien.

Bažnyčia išsigimė ir labiau tolo nuo Kristaus mokslo. Dievo Žodis buvo pamintas, o tie, kurie jį skelbė, buvo naikinami ir žudomi. Religiniai karai vyko Prancūzijoje, Anglijoje, Olandijoje.

Trisdešimties metų karas Vokietijoje, Ispanijoje, Belgijoje ir Pietų Europoje. Inkvizicijos siaubas bei raganų medžioklė Reformacijos laikotarpiu už pasisakymą prieš Romos katalikų bažnyčios skleidžiamą melą, nukrypstant nuo TIESOS, sunaikino milijonus krikščionių, Kristaus sekėjų. Jie buvo naikinami pačiais žiauriausiais būdais – pakariant, deginant ant laužų, nukertant galvas...

Tos žiauriausios Romos Bažnyčios šėtoniškos užmačios paliko visiškos tamsos scenas. Daugiausiai pralieta kraujo buvo iš pačių Romos katalikų krikščionių pusės, nors vienas iš pagrindinių Kūrėjo įsakymų visiems gerai žinomas – NEŽUDYK!

Religiniai karai, kurie sukosi aplink protestantų judėjimą, tęsėsi daugiau nei šimtą metų - nuo 1517 m. iki 1648 m. Protestantizmas triumfavo šiaurės Europoje, tuo tarpu pietų Europoje Romos katalikų bažnyčia sutvirtino savo įtaką.

Pokyčiai Lietuvoje

Reformacija pasireiškė beveik visur, net tose šalyse, kur pasaulietinės valdžios ir Katalikų Bažnyčios sąjunga nuo pat pirmųjų žingsnių sukūrė stiprų represinį aparatą jos plitimui visuomenėje sustabdyti.

Per XVI a. pirmąjį trečdalį dalis Lietuvos Didžiosios kunigaikštystės (LDK) visuo-

menės suvokė reikmę ieškoti naujovių, sutelkti dėmesį į jau dešimtmetį Europoje vykstančią Reformaciją. XVI a. pirmojoje pusėje LDK kėlė poreikį naujai formuoti Bažnyčios ir valstybės, bajorų ir dvasininkų santykius. Aktyvioji LDK visuomenės dalis kritiškai vertino LDK Bažnyčios padėtį, jos administravimo sąlygas. Europos mastu brendo požiūris, kad parapijiečiai turi aktyviai ir sąmoningai dalyvauti Bažnyčios veikloje, buvo iškelta gimtosios kalbos reikšmė. Antra vertus, kultūriniu požiūriu aiškėjo aktyviausio elito (didikų, bajorų, miestiečių ir miestelėnų) samprata, kad to meto katalikų dvasininkų kontingentas buvo nepakankamai pasirengęs teikti laiko reikmes atitinkančius tikybinius patarnavimus.

Žinios apie Reformaciją ir jos idėjas Lietuvą pasiekė įvairiais keliais. Informacija apie Europos kraštuose prasidėjusią Reformaciją per XVI a. pirmuosius keturis dešimtmečius valstybėje plito tarp kilmingųjų, ypač didikų, turtingųjų miestiečių, tarp Katalikų Bažnyčios dvasininkų, per vienuolynus, per užsienio universitetų studentus iš Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės.

Pirmasis laikotarpis - XVI a. ketvirtasis ir penktasis dešimtmečiai – ankstyvasis liuteronybės plitimas LDK ir Katalikų Bažnyčios kritikos laikotarpis. Per šį laiką išryškėjo aktyviausia kultūriniu požiūriu Reformacijos šalininkų grupė, kuri kritikavo Katalikų Bažnyčios pasyvumą ir siūlė pozityvios veiklos barus; tuo laikotarpiu Reformacijos šalininkai nesuformavo nė vienos krašto Bažnyčios, jos struktūros, o aktyviausia elito grupė jau nebepaisė Katalikų Bažnyčios ir valdovo draudimų, pradėjo kurti pirmąsias evangelikų institucijas (A. Kulviečio mokykla Vilniuje apie 1540–1542 m.).

Per visus dešimtmečius Katalikų Bažnyčia išlaikė vyraujančią padėtį, o laikotarpį baigė valdovo ir Katalikų Bažnyčios viršūnių susitarimas patraukti neklausniusius į Katalikų Bažnyčios dvasinį teismą. Tai privertė Reformacijos šalininkus arba emigruoti iš LDK, arba į ją nebegrįžti iš užsienio.

Nors per šį laikotarpį Reformacijos

šalininkai buvo negausūs, tačiau jų pradėtos kurti kultūrinio gyvenimo naujovės išryškino tai, kad visuomenės reikmės jau buvo suvokiamos.

Antrasis laikotarpis – XVI a. šeštasis ir septintasis dešimtmečiai – staigaus Reformacijos plitimo ir evangelikų trijų srovių formavimosi metas: veiklą tęsė liuteronai, sparčiai daugėjo evangelikų reformatų. Susiformavo Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia. Evangelikų reformatų tikėjimas sparčiai plito LDK. Formavosi bažnyčių tinklas. Evangelikų reformatų Bažnyčia tapo stipriausia tarp LDK evangeliškųjų Bažnyčių. Katalikų Bažnyčios galia tuo metu silpo. Evangelikų reformatų bažnyčių tinklas daugiausia kūrėsi anksčiau buvusių katalikų bažnyčių sąskaita.

Nors tikslų duomenų apie evangelikų ir katalikų bažnyčių kiekį tuo laikotarpiu nėra, tačiau iš netiesioginių duomenų galima spėti, kad veikiančių bažnyčių buvo maždaug po lygiai. Į Katalikų Bažnyčios viršūnių bandymus sustabdyti Reformacijos plėtrą draudimais visuomenė iš esmės jau nereagavo.

Dauguma Reformacijos šalininkų atsirado iš LDK didikų, turtingųjų bajorų šeimų, bendruomenės formavosi miestuose ir miesteliuose. LDK senate daugumą sudarė evangelikai, jų rankose buvo svarbiausi valstybės urėdai, tačiau valdovai buvo katalikai. Katalikų Bažnyčia išlaikė vyskupų stalo, kanauninkų žemėvaldą, dalį parapinių

bažnyčių žemių, politinio poveikio pozicijas. LDK seimo nutarimu, kurį patvirtino valdovas, visų krikščioniškų tikybų bajorams buvo suteiktos lygios teisės būti renkamiems į atstovavimo institucijas ir teismus.

Tačiau evangelikų Bažnyčios nebuvo įteisintos. Katalikų Bažnyčia palaipsniui pradėjo įgyti persvarą: ją palaikė valdovas, ji sugebėjo sukurti kultūrinės institucijas, kurios turėjo didelę poveikio galią visuomenei (įsteigė Vilniaus universitetą, sukūrė savą spaudą, plėtė mokyklų tinklą ir kt.).

Per trečiąjį laikotarpį – nuo XVII a. pirmojo dešimtmečio pabaigos iki XVII a. šeštojo dešimtmečio Reformacijos kaip visuomeninio, tikybinio ir kultūrinio sąjūdžio galia silpo. 1611 ir 1639 m. religinių sąmyšių Vilniuje baigtis (1611 m. sudegintas Lietuvos evangelikų reformatų archyvas, mokykla, bažnyčia, 1640 m. reformatų bažnyčia iškelta už miesto sienos) buvo ženklai, kad jėgų pusiausvyra jau suirusi. Evangelikų bažnyčių užpuolimai prasidėjo kituose miestuose ir net privačiuose evangelikų bajorų dvaruose.

Šie įvykiai buvo simptomai, kad Katalikų Bažnyčios šalininkų tarpe stiprėja jėgos, kurios jau pasitelkia ir fizinę prievartą. Dėl pralaimėto 1606–1607 m. M. Zebždovskio maišto pasekmių susilpnėjo stipriausiųjų Reformacijos rėmėjų – Biržų ir Dubingių šakos Radvilų valdžia. Tačiau per antrąjį – šeštąjį dešimtmečius Refor-

macija kaip sąjūdis dar buvo veiksmi, evangelikai reformatai tebeturėjo bažnyčių tinklą (apie 200 bažnyčių), nors veikiančių bažnyčių skaičius tolydžio mažėjo.

Reformacija iš esmės dar išlaikė opozicijos katalikiškai visuomenės daliai vaidmenį. Kai kurių didikų ir turtingųjų bajorų valdose evangelikų tikėjimas įsitvirtino visuose visuomenės sluoksniuose: tapo ir valstiečių, ir miestelių gyventojų tikėjimu.

Nors teisės požiūriu visi senieji tolerancijos nuostatas palaikantys aktai galiojo, tačiau stiprėjo dalies katalikų palaikomas represinis veiklos būdas: 1632 m. uždrausta statyti bažnyčias karališkuose miestuose, 1668 m. uždrausta pereiti iš katalikų tikėjimo į kitą tikybą, 1669 m. priimtas nutarimas, kad karaliumi gali būti tik katalikas.

Visi šie nutarimai apribojo kitatikių (taip buvo vadinami ne katalikai) teises. Kadangi valdovų (ypač Zigmanto ir Vladislavo Vazų) bei Europos Katalikų Bažnyčios centrų palaikoma ir besireformuojanti Katalikų Bažnyčia patenkino dalį visuomenės reikmių, visuomenėje iš lėto kito požiūris į Reformaciją.

Valdovų pozicijos sudarė nelygias galimybes evangelikų kilmingiesiems siekti karjeros, tai sudarė sąlygas dalies kilmingųjų perėjimui į Katalikų Bažnyčią, kartu mažėjo ir evangeliškų bažnyčių parapijiečių skaičius. Visa tai kartu paėmus jau buvo matyti, kad Reformacija kaip sąjūdis smarkiai silpo. Tačiau LDK evangelikų reformatų Krašto Bažnyčia per visą tą laiką išlaikė savo struktūrą. XVII a. vidurį galime laikyti Reformacijos kaip sąjūdžio pabaigą. Nuo XVII a. antrosios pusės Evangelikų reformatų Bažnyčia veikė Lietuvos Didžiojoje Kunigaikštystėje kaip konfesinė mažumos Bažnyčia.

Evangelikų tikėjimas niekad netapo valstybėje ir visuomenėje dominuojančia religija. Reformacijos judėjimo tipas, paveldėtos kultūrinės ir visuomeninės laikysenos nuostatos (pakantumas kitatikiams), susiformavusi pusiausvyra tarp evangelikų ir katalikų sudarė Reformacijai istorines sąlygas atlikti postūmio vaidmenį naujų reikšminių kūrimui, perėmimui, t.y. sparčiai kultūros modernizacijai.

ŽMOGAU, KĄ TU PADAREI?

Mantas AREIMA

Pasaulis pilnas karų, ligų, bado, smurto, melo, neteisybės...

Žmogau, ar gimei, kad būtum viskam abejingas? Ką tu padarei, kad šis pasaulis pasikeistų? Jėzus tai numirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. O ką tu padarei? Kam tau duotas gyvenimas? Tam, kad tris kart per dieną pavalgytum? Kad suteiktum sau malonumų? Kad paganytum akis? Radai akinius? Užsidėk. Tik tiek tepadarei? Tu dar vis aklas ir nematai gyvenimo šviesos?

Jei nieko negali pakeisti, tai nors sek Jėzaus pavyzdžiu. Juk pirmiausia pats turi pasikeisti vidumi, kad ką nors pakeistum išorėje. Jėzus pasakė: ne ramybės atėjau jums atnešti, o kalavijo (Dievo Žodžio).

Tad skelbk Dievo Žodį, kad keistumeis pats ir tavo aplinka, o kartu ir pasaulis. Nešk pasauliui Tiesą, kaip tai darė Jėzus Kristus, apaštalai, pranašai. Sėk tiesos sėklą ir pats gyvenk tiesoje, juk tau duotas pavyzdys. Ką tu padarei, kad pasaulis būtų kitoks? Ką? Atmetei Jėzų ir tiesą? Tuomet niekada nepasikeisi tu, ir pasaulis apie tave bus toks pat pilkas ir miglotas.

Ką tu padarysi, kad būtų kitaip? Jei nieko negali pakeisti, tai keisk savo mąstymą, savo

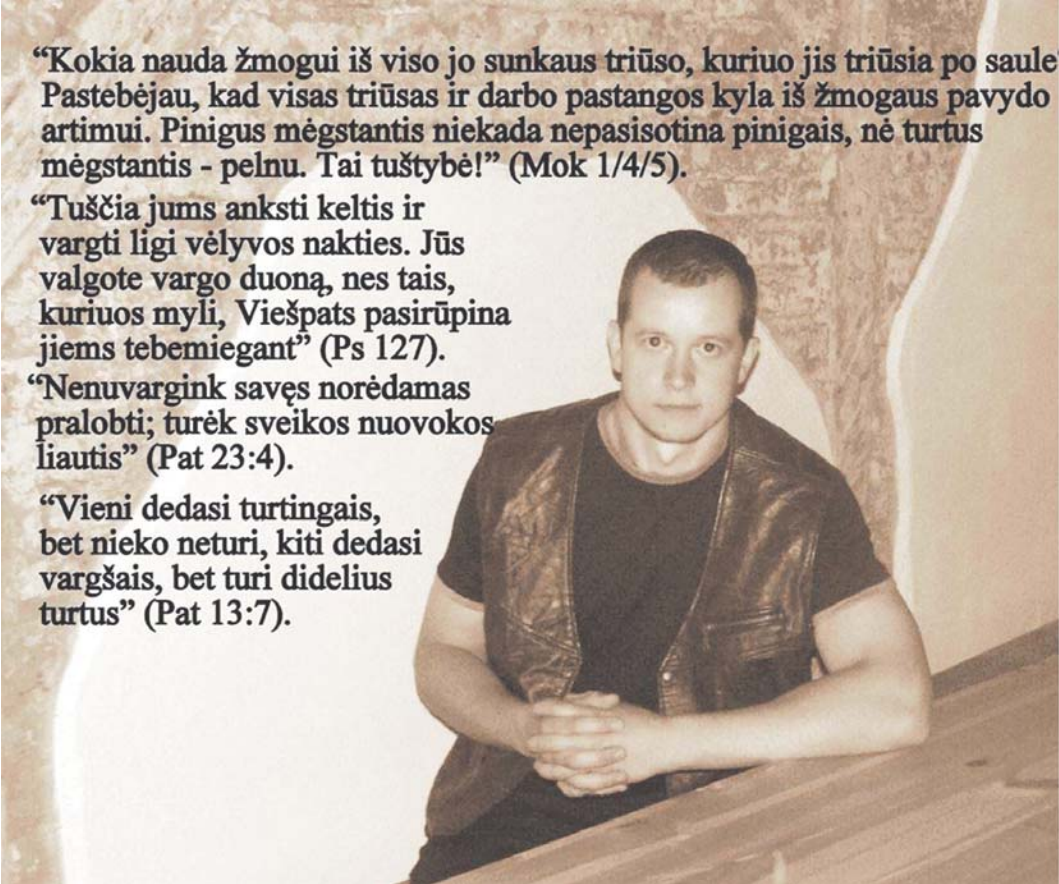
elgesį, savo mintis... Pasaulio negali tu pakeisti, nes ne tu jį sukūrei. Be Dievo tu negali nieko nuveikti. Tad ką tu padarysi prasmingo be Jo?

Atsigręžk į savo Kūrėją ir vykdyk Jo valią, kad Jis išgirstų tave. Prašyk Jo pagalbos. Kodėl jautiesi nusivylęs? Todėl, kad nieko tu nepadarei. Nieko gero tu nepadarei. Net tiesos nepažinai. Tad kaip tu pasikeisi? Tik tiesa išlaisvina.

Jėzus juk numirė už tavo nuodėmes ir prisikėlė, kad būtum išganytas. O ką tu padarei dėl Jo? Ką tu padarei dėl savo Kūrėjo? Ar priėmėi Jį kaip savo Gelbėtoją? Juk Jis gyvas, o tu miręs be Jo. Tad pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusiųjų ir apšvies tave Kristus. Ką tu padarei, kad tavo gyvenimas pasikeistų? Bent instrukciją gyvenimo perskaitei? Nori pasikeisti? Atgailauk. Atsiversk.

Ką tu padarei, kad pasikeistum? Nusiėmėi akinius? Pasaulis liko toks pat. Žvėries letena uždėta ant jo, todėl be Jėzaus Kristaus tu negali nieko. Be Dievo tu negali nieko. Be Dievo Žodžio tu negali nieko. Atsiversk Bibliją, perskaityk gyvenimo instrukciją, įgyk išminties, suvok tiesą ir tiesa padarys tave laisvu.

Štai dabar keisk pasaulį, liudydamas Kristų ir skelbdamas Dievo Žodį.

“Kokia nauda žmogui iš viso jo sunkaus triūso, kuriuo jis triūsia po saule Pastebėjau, kad visas triūsas ir darbo pastangos kyla iš žmogaus pavydo artimui. Pinigus mėgstantis niekada nepasisotina pinigais, nė turtus mėgstantis - pelnu. Tai tuštybė!” (Mok 1/4/5).

“Tuščia jums anksti keltis ir vargti ligi vėlyvos nakties. Jūs valgote vargo duoną, nes tais, kuriuos myli, Viešpats pasirūpina jiems tebemiegant” (Ps 127).
“Nenuvargink savęs norėdamas pralobti; turėk sveikos nuovokos liautis” (Pat 23:4).

“Vieni dedasi turtingais, bet nieko neturi, kiti dedasi vargšais, bet turi didelius turtus” (Pat 13:7).

„Pagarbi VIEŠPATIES baimė - gyvenimo šaltinis, kad žmogus galėtų išvengti mirtinų pinklių“ (Pat 14,27)

Alvydas VEBERIS

Išmintingi katalikų bažnyčios kunigai reformacijos pakylėjimo metu bėgo iš Romos katalikų bažnyčios, kaip iš skęstančio laivo. Jie aukojo net savo gyvybes už Dievo TIESĄ, Kristaus mokymą. Šiuo metu, blaiviai mąstantys, mato šios bažnyčios tebesitęsiančias pinkles. Gal ne veltui Benediktas XVI džiūgauja rankose laikydamas ne Dievo Žodį - Bibliją, bet žudymo įrankį. Jų klasta – mokymas ir darbai veda į pražūtį.

Kunigas, dabar Seimo narys Jonas Varakala, klaidinęs tikinčiuosius 32 metus, pasitraukė ir sustabdė kunigystę, neradęs Romos katalikų bažnyčioje Kristaus. Prieš beveik du dešimtmečius tą patį padarė ir kunigas Rolandas Kaušas, dabar gyvenantis JAV. Jis be kita ko, „Šiaulių krašto“ laikraščiu pasakojo, apie Romos katalikų Bažnyčios problemas: „Jei Bažnyčia – dvasinė institucija, kodėl tuomet užsiima nedvasiniais dalykais?“, – kalbėdamas apie šių dienų aktualijas, klausė Lietuvoje atostogavęs buvęs šiaulietis. Pasak R. Kaušo, jei JAV nutiktų tokia istorija, kaip Tytuvėnų, teismo nebūtų išvengta. Noriu priminti, kad Tytuvėnų vienuolyno ansamblyje, dėl bažnyčios darbuotojų aplaidumo, įvyko gaisras, kuris sunaikino tik įsisavintus, po kapitalinio remonto, darbams skirtus milijonus. Šiuose pastatuose sudegė neapskaičytos materialinės vertybės: aukso, sidabro dirbiniai, paveikslai... Bažnyčios „tarnams“ turbūt nežinomas Kristaus paliepimas? „Nekraukite sau turtų žemėje, kur kandys ir rūdys ēda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Bet kraukite sau turtus danguje, kur nei kandys,

AR RANKOSE LAIKYDAMI GINKLĄ JIE TIKRAI IŠMOKYS MEILĖS IR GAILESTINGUMO??!!

nei rūdys neēda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo turtas, ten ir tavo širdis“.(Mt 19-21)

Vyriausybė svarstė ar Kryžių kalną perduoti valdyti ir tvarkyti katalikų Bažnyčiai, tačiau nusprendė, kad šis objektas liks valstybės žinioje, bet bus tvarkomas kaip sakralinis kultūros paveldo objektas. Ar Daumantų piliakalnis gali būti tik katalikų verslo pasipelnijimo šaltinis ir jų nuosavybė? Tiesa, šalia piliakalnio įrengta prekyvietė mulkinti tikinčiuosius ir atsilankančius turistus. Aukus neša ir į šalia esantį Pranciškonų vienuolyno aukų dėžutę. Kiekvienas tempia medinį menkavertį kryžiuką, rožančių, paveikslą... ar gigantiško dydžio medžio skulptūras bei masyvius nukirsto gyvojo medžio kryžius. Vyskupo E. Bartulio ir Seimo nario, besigydančio nuo alkoholio, E. Vareikio pastangomis išdygo aukščiausioje vietoje, šalia vandališkai nugriautų akmens plokščių su 10 Dievo įsakymų, du kryžiai. Kristus kryžių nešė prievarta, kad Jam būtų atimta gyvybė. Ką šie sumanė? Savanoriškai pasikabinti, kad varnos akis išlestų? Juk tai žiauriausias Romos laikų žudymo įrankis!

Paklausus turistų, kodėl į piliakalnį, kuris paverstas šiukšlynu, tempia dovanas, atsakyti daugelis negalėjo. Juk

visi neša tikėdamiesi malonių, kaip jie atsiliks nuo „bandos“ jausmo. Kas svarbiausia tų malonių tikisi iš mirusios Marijos, o ne žmonijos Gelbėtojo – Kristaus.

Šiaulių valdžia katalikų bažnyčios bijo tarsi širšių lizdo. Ne kartą kreipiausi į miesto valdžią ir rajono teisėtvarką dėl vandalų atlikto akto, nugriauant plokštes. Prašiau, kad nustatytų kaltininkus ir leistų jas atstatyti skiriant tam tikslui vietą. Atsakymo per daugelį metų nei vieno negavau. Keista, kad vienos konfesijos tarnų bijomasi daugiau nei Dievo. Netgi Šiaulių policijos darbuotojai man su kitais krikščionimis

uždraudė dovanoti Biblijas, neiškraipytus 10 Dievo įsakymų lankstinukus toje vietoje, kur pats buvau atstatęs sudegusią Mariją – stabą, dėl katalikų bažnyčios klaidinimo įtakos.

Ta vieta, dėl betono liejinio, jiems tapo sakralinė. Vyskupas E. Bartulis prie jos eina ir veda pulką moterėlių, kaip prie savo motinos. Pamaniau, gal vargšas našlaitis gyvos mamos neturėjo, kad betoninis liejinys gali atstoti motiną. Geriau atsigręžtų į gyvas moteris, kurios seka jam iš paskos. Su jomis galėtų diskutuoti, melstis Šiaulių apyčiuose parapijos pastatuose. Negana to, jiems

maža šalia piliakalnio Pranciškonų vienuolyno su likusiu vienu aršiu vienuoliu Mykolu, bet planuose dar vienos bažnyčios statyba!

Laukiniai žvėrys savo teritoriją atžymi apšlakstydami ją šlapimu ar išmatomis. Kryžių kalnas šiuo metu (Daumantų piliakalnis) ženklinamas masyviomis ant akmens pamatų skulptūromis-stabais. Jų bus keturiolika vienetų. Atvykę moterėlės galės brūžinti savo kelius kalną apšlakstydamos ne tik vandeniu, bet krauju.

Katalikų bažnyčios, piliakalniai, pakelės, miestų aikštės ir gatvės tapo muziejais. Tai jų pasipelnijimo šaltiniai.

Dievas perspėja: „ Todėl, duodamas išmaldą, netrimituok sinagogose ir gatvėse, kaip daro veidmainiai, kad būtų žmonių giriami. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį. Kai aukoji, tenežino tavo kairę, ką daro dešinė, kad tavo gailestingumo auka būtų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins viešai“.

„Kai meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė savo atlygį. Kai meldiesi, eik į savo kambarėlį ir, užsiraikinęs duris, melskis savo Tėvui, kuris yra slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins viešai. Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagony: jie mano būsią išklausti dėl žodžių gausumo. Nebūkite panašūs į juos, nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, dar prieš jums prašant Jo. (Mt 6, 2-8)

Alvydas VEBERIS

Tai buvo 2002 m. liepos mėn. karšta vasaros diena. Sekmadienis. Aplankiau vienos konfesijos bažnyčią. Po pamaldų grįžau namo. Su broliu Algimantu, kuris gyvena Radviliškio m. buvau sutaręs, kad nuvažiuosiu pas jį, nes pirmadienį reikalinga nuvežti mudviejų tėtį pas gydytojus į Vilniaus universiteto ligoninės Santariškių klinikas pasitikrinti sveikatos. Brolis Vilniaus miesto nepažinojo, todėl ta užduotis buvo skirta man.

Kažkokia tai man nesuprantama dvasinė būsena buvo apstojusi mane ir aš jau prieš keletą dienų iki išvykimo ieškojau priežasčių, kad tą dieną kažkodėl reiktų likti namie. Tai nebuvo priežastis, kad nenorėčiau pasitarnauti tėčiui. Mano supratime šventa vaikų pareiga padėti savo tėvams. Nenoras vykti su tėčiu buvo didžiulė mano mįslė. Kažkokia tai mistinė – dvasinė jėga man trukdė ir liepė išvykai priešintis. Tačiau davęs žodį, negalėjau pažado neįvykdyti.

Po pietų paskambinau į tėčio namus. Atsiliepė jį globojusi brolio žmona Marytė. Jai pasakiau, kad susiruošiau ir jau išvažiuoju iš Panevėžio ir netrukus būsiu Radviliškyje. Mano didžiam nustebimui ir džiaugsmui pasakė, kad nevažiuočiau. Priežastis tame, kad labai karštos dienos, o tėčio sveikata ne pati geriausia. Be to iš savo miesto gydytojo nepasiėmęs siuntimo, o be jo gali nepriimti konsultacijai. Nutarė kelionę atidėti kitam kartui. Aš neišsildaviau, kad man tik tokio atsakymo ir tereikėjo. Todėl su pasiūlymu be abejo sutikau ir nusprendžiau antrą dienos pusę praleisti ilsėdamasis savo vieniemyje. Vakarop grįžau į namo vidų. Buvau pasirengęs eiti miegoti į antro aukšto miegamąjį, tačiau to padaryti niekaip negalėjau, nes vėl kažkokia jėga, tarsi, už rankos tempė ir vedė dar kartą išeiti į kiemą. Buvau sutrikęs ir pasimetęs. Negalėjau suprasti kas vyksta. Tačiau vis tik paklusau prieš savo valią. Prieš tai apgalvojau, kad jokios priežasties išeiti į kiemą nebeturėjau.

Atidaręs duris, ir stovėdamas ant laiptų aikštelės pakylęs, nustėrau. Pamačiau vieną iš savo įkurto fondo globotinių - Modestą. Jis buvo jau spėjęs išplėšti rūsio langą, šalia jo gulėjo nusikaltimo įrankis - laužtuvėlis. Jis buvo paimtas iš mano garažo, kuris buvo atraktintas. Keiščiausia buvo tai, kad Modestas buvo mažumėlę nusikaltęs ir į mano namus vengė eiti - bijojo. Be to, jis puikiai žinojo, kad per išplėstą langą į namo rūšį nepateks, nes iki pat viršaus rūšys užkrautas malkomis. Jame jis ne kartą yra buvęs.

Aš nedrįsdamas arčiau eiti, kad nepanaudotų numestą įrankį gynybai, paklausiau: „Ką tu čia darai?“ Jis klūpėjo ant kelių, buvo nulenkęs galvą, nieko nesakė. Tada nusileidau laiptais ir pirmiausia paėmiau

LIUDIJIMAS. IŠ MIRTIES Į GYVENIMĄ

šaltą ginklą - laužtuvėlį ir suskubau apeiti apie namą pažiūrėti ar jis atėjo vienas. Apėjęs namą nieko neužtikau, padėjau įrankį į garažą ir pamaniau, kad grįžęs jau jo neberasiu, nes bus pabėgęs. Deja, jis klūpėjo ir buvo toje pačioje vietoje.

Aš jį vėl kalbinau ir bandžiau suprasti kas nutiko. Jis nekalbėjo. Bandžiau pajudinti ir liepiau stotis, tačiau pajutau, kad jis apglėbęs. Padėjau atsikelti ir pastebėjau, kad nesilaiko ant kojų.

Teko jam padėti ir tempinai įvesti į namo vidų, kad sužinoti jo atvykimo priežastį. Pamačiau, kad nesusikalbėsiu, nes į mano klausimą ar atėjo vienas, rodė kažkokius tai ženklus ir visiškai negalėjo ištarti žodžių. Mano akyse, jo kūnas glebo. Suskubau skambinti jo močiutei ir papasakoti kas įvyko.

Tariausi ką daryti. Pranešti apie įvykį policijai ar skambinti į greitąją. Močiutė patarė kreiptis medikų pagalbos, tačiau nebaigiant su ja pokalbio, pastebėjau, kad Modestas visiškai glemba, todėl numetęs ragelį, puoliau jį gelbėti.

Tuo pat vilktinai nutempiau į savo automobilį ir vežiau į Panevėžio centrinės ligoninės priėmimo skyrių. Bevažiuojant Modestas kūno stabiliai nelaike.

Svyravo tarsi nendrė vėjyje. Bijoju, kad neužvirstų ant vairo.

Viena ranka stengiausi prilaikyti, o kita vairuoti automobilį. Skubėti negalėjau, nes trukdė šviesoforai ir kelio atkarpa iki ligoninės. Bijoju vieno, kad pakeliui neužgęstų gyvybė. Bandžiau kalbinti, bet tai buvo beprasmiška. Nuvežęs prie pat ligoninės priėmimo skyriaus durų ištempiau iš automobilio. Nuo kojų nukrito šlepetės, todėl patalpoje liko basomis. Med. seserys bandė aplaidžiai, nedėmesingai klausti, kas nutiko. Į situaciją reagavo vangiai, nors matė leisgyvį dvidešimtmetį jaunuolį. Pamatęs jų tokį požiūrį į atvežtą ligonį, pakėliau balsą, nes mačiau, kad Modesto gyvybė ant plauko. Sesutės man paprieštaravo, kad atvežti ligoniai pas juos nemiršta, bet po mano pastabų ir ligonio sunkios būklės sureagavo.

Pamatė, kad ligonis visiškai išsekęs suleido vaistus ir kvietė gydytoją. Netrukus buvo išplautas skrandis. Ligonio būklė nepakito. Netrukus nuvežė kažkodėl ne į reanimaciją, bet į vidaus ligų palatą. Sukvietė gydytojus. Jų netrukus atsirado bent trys. Nuo pat namų iki palatos iš akių Modestui bėgo ašaros. Palatoje jos nustojo. Atnešė slaugytoja vandens. Aš bandžiau

suvilgyti su vata lūpas. Jis pats atsigerti negalėjo, buvo be sąmonės. Gydytojų akivaizdoje kūnas visiškai atsipalaidavo, pradėjo stingti. Gydytojai apžiūrėję pulsą, akis, konstatavo jaunuolio mirtį. Viena gydytoja davė mintį, kad gal dar reikia nuvežti į reanimacijos skyrių. Man paklausus, jei gyvybės nebėra tai kokia iš to nauda, pasakė, kad dirbtini aparatai gal kartais padės, bet jie to daryti kaip ir nenorėjo. Manau, man nesant, būtų išvežę tiesiai į lavoninę. Po jų abejonių aš pareiškiau, tai kodėl tampo po palatas, o iš karto to nedarė, matydami ligonio būklę. Tada suskubo. Dar prieš pajungdami dirbtinius aparatus, padarė kompiuterinę nuotrauką, nes gydytojai nesuvokė dėl kokios priežasties ligonis mirties glėbyje. Po rentgeno aiškumo nepadaugėjo.

Netrukus į ligoninę atskubėjo Modesto močiutė, brolis. Močiutė sielvartavo. Ji visai neseniai buvo palaidojusi vieną po kito du savo sūnus, o dabar mirtyje atsidūrė anūkas. Pajungus reanimacijos skyriuje dirbtinius aparatus-stimuliatorius kūnas nerodė jokių gyvybės ženklų. Pasilikti ligoninėje prasmės nebuvo. Gydytojai jokiais stebuklais nebetikėjo. Aš su būdiničia slaugė susitariau, kad kas pusę valandos skambinsiu per naktį ir teirausiuosi apie jo būklę. Man tokį leidimą davė. Grįžome pas Modesto močiutę į namus. Ji aimanavo ir verkė, nes po gydytojų išvadų nebeturėjo vilties, kad matys gyvą anūką. Bandžiau ją nuraminti ir pasakiau, kad yra dar vienas Gydytojas, kuris gali prikelti net mirusį. Patariau pasilikti maldoje, tą patį darysiu aš ir Modesto brolis Donatas. Juk Dievas gali išpildyti bet kokią stebuklą. Pasilikome maldoje.

Aš vos ne kas pusę valandos, visą naktį, skambinau į ligoninę. Gaudavau vieną ir tą patį atsakymą, kad jokios gyvybės, apart prijungtų aparatų darbo. Po neramios nakties, naujos dienos 11 valandą reanimacijos skyriaus gydytoja pareiškė, kad ligonis jau ištara savo vardą. Tada man jokių abejonių neliko, kad jis atgavo sąmonę. Ligos priežasties gydytojai taip ir nenustatė.

Po šio įvykio supratau, kokia jėga man neleido važiuoti į Radviliškį. Pasirodo reikėjo man likti namuose, kad padėčiau išgelbėti gyvybę fondo globotiniui Modestui. Jis augo problematiškoje šeimoje. Dvasia davė ženklus nukreipdama mano žingsnius tinkama linkme. Dideliu džiaugsmui Dievas panaudojo mane kaip savo įrankį. Tai Dievo plano dalis, kad Jo didingus darbus liudytume žmonėms ir suvoktume, kad Jo Dvasia gyvena šalia. Tereikia tik jai paklusti ir vykdyti Dievo valią.

Broliai Modestas ir Donatas su atžalomis

„Mintis, šmaikščiai laiku išreikšta, kaip sidabru inkrustuoti aukso obuoliai“ (Pat25,11)

Mantas AREIMA

Lietuviai, garbindami stabus, daro, kas nedora Viešpaties Dievo akyse. Jie lenkiasi moteriško pavidalo pamėklei, kurią vadina „Marija“, jie bučiuoja vyriškos išvaizdos stabo, įvardinto „Jėzumi“, kojas, jie lažo akmenį Šiluvoje ir statosi medinius drožinius – „rūpintojėlius“ savo kiemuose. Jie smaigstą kryžius šalikėse, nes vis nori matyti Jėzų nukryžiuotą, o ne gyvą, kuris prisikėlė iš numirusiųjų prieš daugiau kaip 2000 metų. Lietuviai taip daro ir darė nuo senų laikų. Jie paliko gyvąjį Viešpatį Dievą ir garbino negyvus, nebylius stabus. Todėl Viešpats atidavė lietuvių tautą pavergti kitoms tautoms ir jie buvo baisiai žmonijami.

Tačiau ir tuomet jie neatsižadėjo savo stabų, ir toliau meldėsi Marijai, ir toliau daugiažodžiaudami murmėjo

KVIEČIU PABUSTI

poterius prieš Dievą, uoliai barškindami rožančiais. Lietuviai taip prijunko prie „Marijos“ stabo ir šio religinio kulto, kad Viešpats įniršo ir atidavė tautą pražūčiai. O tauta, net tremiama pas baltas meškas ir persekiojama priešų miškuose, ir toliau šaukėsi pagalbos Marijos, o ne Viešpaties Dievo. Tada Viešpats lietuvių tautai skyrė penkiasdešimt metų vergijos komunistinei valdžiai. Per pusamžį tauta taip priprato prie naujos santvarkos, kad po to ilgai verkšlens o šiai santvarkai žlugus.

Bei nepaliovė melstis Marijai ir garbinti stabų sekdami savo protėvių papročiais ir tradicijomis. Todėl Viešpats lietuviams pasiuntė klaidos dvasią ir tauta jau daugiau nei dvidešimt metų gyvena iliuzijoje, kad ji yra laisva, nors savo noru parsidavė už eurą kitai vergijai: iš Tarybų Sąjungos perėjo į Europos Sąjungą, tapdama eiline JAV marionete. Bet ir tuomet nepaliovė stabmeldžiai ir melstis Marijai.

Galop Viešpats šių tautą išblaškė po kitas tautas, kad ji nustotų savo kalbos ir prarastų tautiškumo bruožus. Dabar Lietuva jau nebe Lietuva, o

tik praskolinusi ES narė, pavaldi JAV. Šiandien dalis lietuvių tautos išsisklaidžiusi blaškosi po platų pasaulį kekšaudama su kitų tautų religiniais dievais-stabais, tačiau didžioji dalis tautos taip ir neperstojo lenktis ir melstis Marijai sekdama popiežiaus pėdomis. Nors Viešpats siuntė ugnį jų religinėms bažnyčioms ir liepsnomis plakė kryžių-stabų piliakalnį, nedorų darbų jie neatsisakė, iš stabmeldžiavimo kelio nesisuko.

Toliau garbinama Marija, švenčiamos pagoniškos šventės ir mėgdžiojamos jų apeigos, kuriomis Viešpats Dievas bjaurisi. Tauta nesilaiko Dievo įsakymų ir paniekina Jo šventą dieną Šabatą, todėl yra apakinta karo ir ligų baimių, o girtuoklystės ir vėžio ryktės naikina ją. Marija jų maldų neišklauso, nors lietuviai pasididžiudami tėvynę vadina „Marijos žeme“.

Nebylus stabas jiems nepadeda, o Viešpats Dievas nuo jų nususuko ir atmetė juos už jų nuodėmes. Tačiau Dievas yra gailestingas ir per savo pasirinktus pavienius žmones bando atverti tautai akis: jiems skelbiamas Dievo Žodis. Tačiau kietasprandė „Marijos“ tauta murma prieš Viešpatį

Dievą ir siūlo Jo Žodį (Bibliją arba Šventąjį Raštą) sudeginti. Klausykite, jūs, maištininkai! Kadangi nusigrėžėte nuo Dievo, Viešpats nebus su jumis. Jis nepalieka kaltųjų be bausmės ir baudžia vaikus už tėvų kaltę ligi trečios-ketvirtos kartos, nes yra ne tik mylintis ir gailestingas, bet ir teisingas Dievas.

Atsisakykite stabų, gręžkitės į Viešpatį Dievą ir Jis gręšis į jus! Turite būti besąlygiškai ištikimi Viešpačiui ir privalote rūpestingai vykdyti Jo įsakymus, mylėti Jį ir tarnauti Jam visa širdimi. Jėzus Kristus yra gyvas! Jo nereikia vėl ir vėl nukryžiuoti stabo pavidalu. Dar akimirka ir jūs Jį išvysite ateinantį debesimis teisti pasaulio.

Tad atgailaukite už savo nuodėmes, atsiverskite ir nusigrėžkite nuo nebylių stabų. Laikykites Dievo įstatymo ir pagarbiai bijokite šlovingo Viešpaties vardo, o jei ne - Viešpats ištiks jus ir jūsų palikuonis sunkiomis ir ilgalaikėmis rykštemis, skaudžiomis ligomis.

Jei pagarbiai bijosite Dievo ir laikysitės Jo įsakymų, tuomet jums ir jūsų vaikams seksis amžinai. Ir nesibaiminkite žmonių, religijos atstovų, einančių su savo stabais į pražūtį, juk teismas yra Viešpaties Dievo! Argi aš neturiu kalbėti to, ką Viešpats įdeda man į lūpas?!

Dievo tarno - rašytojo Manto AREIMOS liudijimas:

Dievas visada mus išbando ir mėgina mūsų ištikimybę, nes nugalint sunkumus stiprėja tikėjimas. Aš tai patyriau savo ir savo šeimos kailiu, kai mus užgriuvo korumpuotos sistemos teismai ir jų beprotiškų raštų lavina iškart po to, kai iš Dievo gavau regėjimą, t.y. Dievas man atskleidė, leisdamas suprasti, kad Jis yra, ir patvirtindamas savo Žodį iš Biblijos. Vėliau, teismų įkarštyje, Jis mane sustiprino Šventosios Dvasios malone, po ko aš jau drąsiai liudijau Jėzų Kristų, o Jis man padėjo atsilaikyti prieš visus demoniškus antpuolius ir šėtoniškas užmačias. Taigi, Dievo Žodžio dėka aš sustiprėjau, nors velnias (piktoji dvasia) Dievo leidžiamus išmėginimus visada bando panaudoti žmogui atitraukti nuo Dievo. Kai skaitydamas Bibliją pakeičiau mąstymą ir atsiverčiau-praregėjau, o vėliau priėmiau vandens krikštą, apsivalydamas dvasiškai, pradėjau pasitikėti tik Dievu, nesiremdamas jokia žmonių įtaka.

"Patikrinkite patys save, ar esate tikėjime. Ištrinkite save! Ar nepažįstate savęs ir nenučiuokiate, kad jumyse yra Jėzus Kristus, jeigu tik nesate atmestini?" (Biblija, NT, 2 Kor 13, 5).

"Laikykite, broliai, tikro džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus, kai patenkate į visokius išbandymus. Supraskite: jūsų tikėjimo išbandymas ugdo ištvermę, o ištvermė tesubręsta iki galo, kad būtumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte. Palaimintas žmogus, kuris ištveria išmėginimą, nes kai bus išbandytas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Viešpats pažadėjo Jį mylintiems" (Biblija, NT, Jok 1, 2-4/12).

"Tuo džiaukitės, nors dabar ir reikia truputi paliūdėti, pakentėti įvairiuose išmėginimuose, kad jūsų išbandytas tikėjimas būtų pripažintas vertas gyriaus, garbės ir šlovės, kai apsieiks Viešpats Jėzus Kristus" (Biblija, NT, 1Pt 1, 6-7).

"Nebijok būsimųjų kentėjimų! Štai velnias įmes kai kuriuos jūsų į kalėjimą, kad būtumėte išbandyti. Jūsų laukia dešimties dienų priespauda. Būk ištikimas iki mirties, ir Aš [Viešpats] tau duosiu gyvenimo

vainiką!" (Biblija, NT, Apreiškimas Jonui 2, 10).

Dievas valdo istoriją. Argi yra kas nors Viešpačiui neįmanoma?!

Nors Juozapo broliai ir sumanė pikta jam - pardavė į vergiją, Dievas pakeitė tai į gerą, norėdamas išgelbėti daugybę žmonių nuo bado, pasitelkdamas savo įrankiu - Juozapą. Kai Egipto valdovas Juozapą įmetė į kalėjimą, Dievas buvo su juo. Nes Juozapas laikėsi Viešpaties kelio ir darė, kas teisinga ir teisu.

"Viešpats buvo su Juozapu ir parodė jam ištikimą meilę, ir nuteikė kalėjimo viršininką maloniai su juo elgtis. Kalėjimo viršininkas atidavė į Juozapo rankas visus tame kalėjime buvusius kalinius ir kas tik ten buvo reikalinga atlikti, per jį buvo padaryta. Kalėjimo viršininkas nieko pats neprižiūrėjo, kas buvo Juozapui patikėta, nes Viešpats Dievas buvo su Juozapu ir ką tik jis darė, Viešpats laimino sėkmę" (Pr 39:20-23).

Juozapas, pasitikėdamas Dievu, buvo įžvalgas ir išmintingas. Todėl jis Dievo valia tapo kalėjime lyderiu. O kai Egipto valdovas faraonas išleido jį iš kalėjimo - Juozapas tapo viso Egipto lyderiu - valdytoju, ir sumaniai gelbėjo kraštą nuo bado.

Taigi, matome kaip Dievas, pasitelkęs sau paklusnų žmogų, valdo istoriją. Todėl belieka atsiduoti Viešpačiui visa širdimi, pasitikėti Juo ir laikytis Jo kelio. Jei darysi, kas teisinga ir teisu, Viešpats bus su tavimi. Argi yra Dievui negalimų dalykų?!

Beje, jau užgriuvus teismams, Dievas suvedė pažinčiai su vienu praregėjusiu Kristaus sekėju [tokių pavienių atsivertusių pažįstu vos kelis], kuris iš tikrųjų korumpuotos sistemos buvo įmestas į kalėjimą, kuriame užsilaikė keliolikai parų. Tai gyvas liudijimas, kai jis sėdėjęsiems kameroje, paskelbė Dievo Žodį, po ko netrukus buvo paleistas į laisvę. Toje kameroje kalbėjęs kriminalinis lyderis, nuvykęs į zoną, įniko į Bibliją.

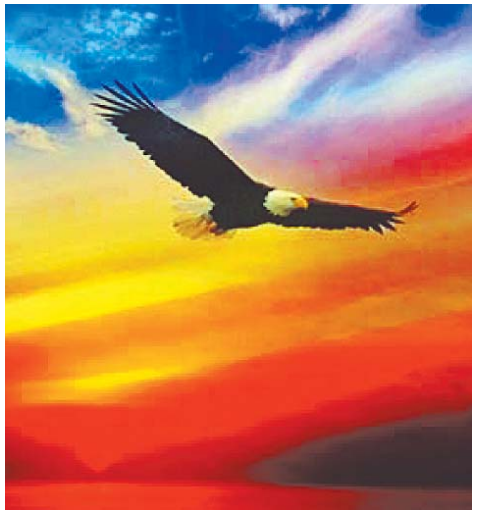
Jėzaus Kristaus vardas - dėlei tikėjimo Jo vardu - tvirtą padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė man naują gyvenimą! O tie kurie man sako, kad Dievo nėra, ir bando šaipytis, tai

man tik sukelia šypsena, nes Viešpats Dievas man davė regėjimą, dėl kurio aš žinau, kad Jis yra! Dievas man davė Bibliją, kurią skaitydamas tik pasitvirtinu gyvenimo Tiesą - Jėzus Kristus yra Viešpats! Dievas man išliejo savosios Dvasios, po ko visam vakarui netekau žado, ir dar padarė daug kitų ženklų mano akyse. Aš su Juo sudariau Sandorą ir Jis tai patvirtino ženklu danguje. Argi Dievo akivaizdoje mane turėtų trikdėti tai, kas ką pagalvos ar ką pasakys, kai pats Dievas man įrodė, kad Jis yra, nes aš Jo visa širdimi ieškojau. Jūs visa širdimi ieškokite ir jūs rasite. Juk dėl to, kad aš įtikėjau, niekam nuo to neblogiau, sakyčiau, anaipol, nes dabar esu patikimas. Aš nemėgstu girtis, bet Viešpačiui pasigirsiu, nes Jis yra išgelbėjimas kiekvienam. Vieni didžiuojasi savo pareigybėmis ir išsimokslinimo laipsniais, kiti - kūno formomis ir bareljefais, treči - materialinėmis gėrybėmis, o aš didžiuojuosi Viešpaties mūsų Dievo vardu. Mat, iki Jo gyvenau pasitikėdamas savimi, ir dažnai nusivildamas, o dabar pasitikiu Kristumi, ir esu laimingas. Pažįstu vos kelis pavienius atsivertusius žmones, atradusius ne religiją, o tikrąjį Dievą. Gal tokių yra ir daugiau, tad smagu būtų sužinoti, kaip Dievas ir kitus palietė. Štai ir aš buvau nuožmiai puolamas, buvo man iškeltos bylos ir beveik buvau nugalėtas korumpuotos sistemos teismuose, bet Viešpats Dievas man padėjo ir aš Jam pažadėjau skelbti Dievo Žodį. Kai drąsiai paskelbiau teisme Dievo Žodį ir šališkas teisėjas iš to pasišaipė, viskas apsimė aukštyn kojom: dabar tam teisėjui teismas siūlo iškelti bylą. Mat, Dievas nesiduoda išjuokiamas, ir tą aš ne sykį patyriau. Dievas man atvėrė protą, kad aš suvokčiau Šventąjį Raštą, nes be Dievo pagalbos sunku Bibliją išmanyti. Todėl dabar dalinuosi Dievo Žodžiu gera valia ir skelbiu Tiesą. Žinoma, prieštaraujančių atsiras visada, bet jei pasakiau ne tiesą, įrodykit, kad tai ne tiesa.

<https://www.facebook.com/pages/Turtingas-be-cento/577340932378954?fref=ts>

<http://mantasareima.weebly.com/302domumod279lei.html>

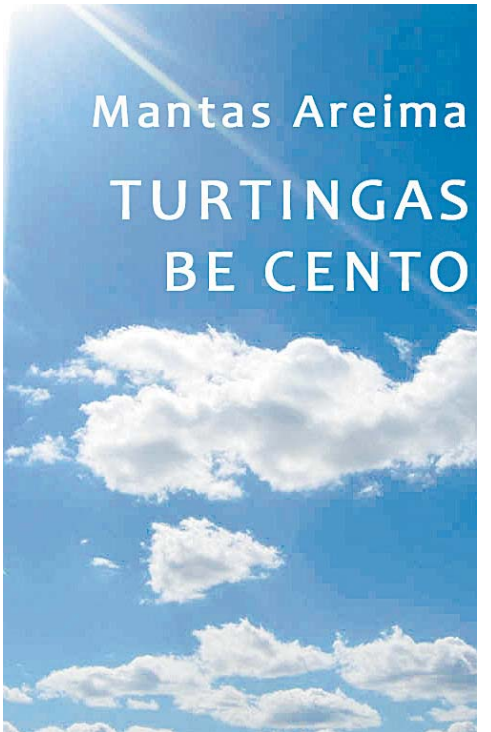
UŽ SUVOKIMO RIBŲ

Mantas AREIMA

Šventajame Rašte yra daug pažadų ir pranašysčių apie Jėzaus sugrįžimą, kuris dar vadinamas pasaulio pabaiga arba laikų pabaiga, nes Jėzus sugrįžęs padarys galą bet kokiam blogiui. Kai Jėzaus mokiniai Jį paklausė, kaip jie supras, kad jau priartėjo pabaiga, Jis liepė stebėti ženklus. Jis mokė: kiti skelbsis galį išgelbėti žmoniją; vyks kariai, bus badmečių ir daug žemės drebėjimų; tikintieji bus nekenčiami, suimami ir žudomi; netikri pranašai kalbės melus, plis blogis, nuodėmė ir neapykanta; o geroji žinia apie Dievo karalystę bus skelbiama visame pasaulyje, ir tada ateis pabaiga.

Ar matėte bent vieną iš šitų ženklų? Taigi, pasaulis matė daug dvasinių vadovų, tvirtinančių, esą mesijai ir galį išgelbėti žmoniją. Bet visi jie atgulė į kapus.

Knyga „Turtingas be cento“ gyvai internete:
<http://rasarasaviute.blogas.lt/turtingas-be-cento-astri-tiesa-283.html>

Alvydas VEBERIS

"Viešpatie, jau metas Tau veikti, nes žmonės laužo Tavo Įstatymą" (Ps 119)."Prakeikti, nuklydę nuo Tavo įsakymų" (Ps 119).

NORS KUOLĄ ANT GALVOS TAŠYK...

Tokiu vaizdingu posakiu lietuvių liaudies išmintis apibūdina sunkiai mąstančius žmones, kurie nepajėgia suprasti akivaizdžių, kartais net visiškai paprastų dalykų...

Kryžių kalnas, atsidūręs trečiuoju numeriu šiuolaikio pasaulio vietų sąrašė, glumina ne tik

NORS KUOLĄ ANT GALVOS TAŠYK...

užsieniečius. Dažną lankytoją pakankamai neįaukiai nuteikia kalnai senovės Romoje sugalvotų žudymo įrankių - kryžių, tapusių katalikų ir kitų krikščioniškų sektų simboliu, nors pirmiesiems krikščionims atpažinimo ženklas buvo žuvis.

Daugelis katalikų bendruomenės tikinčiųjų „sikandę“ du žodžius - Meilė ir Neteisk. Tai puikūs žodžiai ir niekas negali jiems prieštarauti. Bet meilė turi nesiskirti nuo žodžio TIESA. Jei meilė tik lūpose, o ne širdyje, tai man tokia meilė svetima. Į meilės

sąvoka telpa ir Dievo įsakymas. Bet ar pasitikime ir pažįstame Dievą?

Pagrindiniame Dievo įsakyme - etalone parašyta:

"1. Neturėsi kitų dievų, tiktai mane.

2. Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslą, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę

vaikams – trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmata, bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų".

Turiu pastebėti, kad atėjęs į žemę KRISTUS įsakymų nepanaikino, bet tapęs žmogumi įrodė, kad juos galima įvykdyti.

Jei sudomino, toliau skaitykite šioje nuorodoje internete: www.tiesoskariai.lt

„Geriau būti kukliam tarp vargšų, negu dalytis grobiu su išdidžiais žmonėmis“ (Pat 16, 19)

Romualdas REPŠYS

Lietuva kaip ir visas pasaulis artėja globalios katastrofos link. Esu jau senokai išanalizavęs padėtį, padaręs išvadas bei pateikęs visa tai viešai:

Brangūs žmonės, mes įžengėme į žymių permainų laikotarpį. Mūsų akyse subyrėjo didžiulė imperija, siekusi sukurti rojų žemėje. Nusirito galinga, daug vilčių teikusi tautinio atgimimo banga, atidengdama, deja, tik mūsų suvargusių ir nuodėmingą dvasią.

Pinigų ir valdžios troškimo, smurto ir ištvirtimo persunkta atmosfera priimtina ne visiems ir tai teikia didžiulę viltį. Nemaža dalis ne tik suaugusiųjų, bet ir jaunimo gręžiasi į tas dvasines vertybes, kurios atskleidžiamos originaliausioje knygoje - Biblijoje ir yra amžinos. Joje parodytas ir kelias, kaip šios vertybės gali įsitvirtinti mūsų kasdieniniame gyvenime.

Nepriklausomybė, suteikusi mums pasirinkimo laisvę, paliko mus be patikimų ideologinių orientyrų. Bažnyčia, šviesaus dvasingumo palaikytoja, okupacijos metu nesugebėjo užpildyti atsiradusios tuštumos. Į mūsų gyvenimą pradėjo skverbtis parapsichologija, astrologija, okultizmas, spiritizmas, mistika, burtai, prietarai.

Šviesesnieji protai mato šios padėties pražūtį ir beviltiškai bando stabdyti šį procesą, deja, ne daug kas žino, kaip tai padaryti, nes mūsų tikro dvasinio gyvenimo patirtis yra labai maža. Dėkodami mūsų seneliams ir tėvams už išsaugotą tikėjimą pastebime, kad dabar reikalingas išsamesnis Dievo ir Jo valios pažinimas. Krikščionybė – tai nuostabiai paprastas ir viską paaiškinantis mokymas. Jo grožis ir gylis atsiskleidžia iš pirminių šaltinių, būtent, iš pirminių, nes dabartinė krikščionybė yra taip iškreipta, kad praranda esmę ir todėl tampa nepriimtina. Mums reikia grįžti prie krikščionybės ištakų, nuvalyti nuo jos šimtmečių apnašas ir tada prasidės tikrasis Atgimimas, ta GEROJI DVASIA, kuri mus jungė Baltijos kelyje, prie Parlamento rūmų - vėl sugrįš. Argi jūs nenorėtumėte vėl patirti to jausmo dar kartą ir gal dar žymiai stipriau? Mes to labai norime ir mes tuo tikime, nes "... kaip vanduo pripildo jūrą, taip Žemė bus pilna Viešpaties pažinimo" (Biblija, pranašas Izaijas, 11 skyrius 9 skirsnis) Varge ar skausme paskendusi Lietuva sutiko Nepriklausomybės atkūrimo dvidešimtmetį. Troškimas būti laisviems nuo išorinės sprespaudos per tautinio

PRAREGĖK, LIETUVA!

atgimimo Sąjūdį atvedė į laisvę. Širdys veržėsi į šviesią ateitį, deja, laikui bėgant, laisvė apkarto, o šviesios ateities vizija aptemo. Lietuva yra Europos Sąjungoje ir tai vieniems teikia vilties, kitiems nesukelia jokių emocijų, tretį jau mato dar vieną aklavietę tautos istorijoje. Kodėl, atrodo, nuoširdžiausias gėrio siekimas davė priešingus rezultatus? Kur daromos klaidos? Ne vienas bandomė rasti atsakymą į šiuos klausimus. Pinigų ir valdžios troškimo, smurto ir ištvirtimo persunkta atmosfera rodo esant dar vieną blokados žiedą – mūsų nuodėmingą prigimtį, kurios negalime įveikti dėl savo dvasinio tamsumo, aklumo ar užsispyrimo, todėl atėjus į valdžią bet kuriai partijai dažniausiai buvo siekiama savų interesų, nors sakoma, kad nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo.

Ar tokie lyderiai, kurie paskendę melo, šlovės ir turtų blizgesyje gali išvesti pasaulį iš dvasinės krizės? Popiežius Benediktas XVI jį klausančius ragina: „Negeiskite turtų“. Pats sėdi už auksu tviskančio 100 000 dolerių vertės stalo. Geras pavyzdys ar ne? „Dievas duoda valdžiai galią sergėti teisingumą. Dievo žmonės turi melstis už valdžią ir ją remti, į jeigu ji stengiasi valdyti teisingai. Kai valdžia engia savo valdinius, Dievo žmonės privalo drąsiai pakilti ir pasmerkti ją. O kai tenka aiškiai pasirinkti, ar klausyti, ką valdžia sako, ar daryti, kaip Dievas liepia, krikščionys privalo paklusti Dievui“. (Biblijos Enciklopedija 158 psl. „Valdžia“) Valdžia, sauganti ir puoselėjanti teisingumą, vadinama Dievo tarnaitė. Valdžia, pamynusi teisingumą, tampa šėtono bendrininke. Tai tinka tiek pasaulietinei, tiek bažnytinei valdžiai. Linkėdami mūsų valdžios žmonėms išminties ir proto, suprasdami, jog išmintis - atpažinti blogį, o protas – jo vengti, atkreipiame dėmesį į tai, kad keli ydingi, amoraliūs reiškiniai jau yra įteisinti, tai – rūkymas, girtavimas, paleistuvystė (kol kas – sekso reikmenų parduotuvių legalizavimas), homoseksualizmas, azartiniai žaidimai, būrėjų, astrologų, parapsichologų, ekstrasensų veikla. Savo eilės laukia prostitucija, narkomanija. Siūlome panaikinti įstatymus, įteisinančius

amoralius reiškinius ir siekti, kad ateityje tokie reiškiniai nebūtų įteisinti. Kviečiame Lietuvą paskelbti demilitarizuota zona, nes Lietuvai toliau grimztant į ištvirtavimo, go-dumo, pavydo, pykčio, girtuoklystės, narkomanijos liūną nei NATO, nei Rusijos vienašalės saugumo garantijos neapsaugos šalies nuo atpildo iš Dangaus, nes Biblijoje 127 psalmėje sakoma: „Jei Viešpats nestato namų, veltui vargsta statytojai, Jei Viešpats nesaugo miesto, veltui budi sargai“.

Yra patariama bendradarbiauti su Rytais ir Vakaraais nesijungiant į sąjungas ar blokus.

Brangūs žmonės, maždaug prieš du tūkstančius metų apaštalas Paulius rašė: „Paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylės, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedorėliai, nemilūs, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, šurkštūs, storžieviai, nekenčiantys to, kas gera, išdavikai, pramušgalviai, pasipūtėliai, labiau linkę į malonumus, negu į Dievą, kurie dedasi maldingi, bet atsižadėję maldingumo jėgos“.

Pažvelgę į save šiandieną matome, kad komentaram čia nebereikalingi.

Vienintelė išeitis – visa širdimi atsisgręžti į savo Kūrėją – Dievą. Pavyzdį mums turėtų rodyti Bažnyčia, kuri šiandieną yra susiskaldžiusi, užmigusi bei prisitaikiusi prie pasaulietinių reikalavimų.

Kviečiame ieškoti atsakymo į klausimą: kas yra krikščionis, kai mes esame skirtingi? Ar esame viena, kaip teigiama? Neturėdami tos meilės, į kurią kviečia Dievo Sūnus, nebūsime „šviesa ir druska“ pasauliui. „Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėte ir nebūtumėte susiskaldę, kad būtumėte vienos dvasios ir vienos minties <...> O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip, Dievas jums tai apreišk.“ – rašė apaštalas Paulius. Siūlome burtis į krikščionių bičiulystės namus, siekiant tiesos, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš tyros širdies šaukiasi Viešpaties.

TIKĖJIMO NAŠLAIČIAI

Alvydas VEBERIS

Besisvečiuojant Londono mieste su buvusio ambasadoriaus Vygaudo Ušacko šeima, teko lankytis katalikų bažnyčioje. Šios bažnyčios Dievo tarnas pamaldas pradėjo neįprastu, bet suprantamu ir nieko nestebintinu pareiškimu. Sakytiau, duoneliuoti išvykusių lietuvių reketu.

Reikalas tame, kad ant vienos bažnyčios sienos išdrožtas balvonas – stabas, nepatinka kunigui ir reikia jį pakeisti kitu. Naujas užsakytas Lietuvoje, o kainą darbuo nei didelė nei maža – tik septyni tūkstančiai svarų! Tuo laiku apie 35000 litų. Tarnas pabrėžė, šventam reikalui būkite dosnūs – negailėkite pinigų, juk čia gerai uždirbate. Stebėtis turbūt nebuvo kuo, juk katalikų bažnyčios skendi pagonybės reliktuose. Visa tai ką uždraudė Dievas, jie gamina ir garbina. Gaila, kad reiškiasi vykda Dievo tarnystę. Mano galva atvirksčiai – klaidina pasaulį ir tarnauja šėtono užmačioms.

Žvilgtelkim į tuos, kurie suklaidinti ar renkasi ne biblinį, bet iškraipytą tikėjimą. Gal jiems sekasi? Gal jų tikėjimas paremtas įvalgesnia Dievo išmintimi ar Jo Žodžio galia?

Pavyzdžių ieškoti toli nereikia. Paimkime žinomus, kasdien matomus tautiečius. Vienas iš jų bandė prisidengti kitu tikėjimu, pakeičiant krikščioniškas – biblines vertybes. Tai „žymusis“ Henrikas Dakaras. Besislapstydamas Bulgarijoje pasikrikštijo stačiatikiu. Neapsaugojo nei Bulgarija, nei pakeistas tikėjimas. Neapsaugotas liko nauju krikštu nuo kaltės ir nusikaltimų. Įkalintas.

Kita žymioji „teroristė“ – Eglė Kusaitė. Gležna, jauna, suklaidinta mergaitė judų apsuptyje. Pasirinko musulmonų, islamo religiją. Gal nebūtų didelio blogio, bet pranašas Mahometas pripažino tarsi tą patį dievą, tik kitu Alacho vardu (Biblinis Dievo vardas hebrajiškai JHVH-Jahvė, lietuviškai – Esantysis, Aš Esu). Jų religija Kristaus nepripažįsta Dievo sūnumi. Islamo tikėjimas atsirado praėjus 600 metų po Kristaus mirties. Tarsi pranašas Mahometas pakeitė Kristų ir Biblijos tiesas.

Ar Eglei padeda jos „didysis mokytojas“ Mahometas, ar jai sekasi? Anaipol. Blaškoma, tarsi nendrė vėlyje. Vieni klaidintojai keičia kitus. Pastaruoju metu labai pasitiki katalikų bažnyčios nuolankia, patiklia tikinčiaja vienuole Nijole Sadūnaite. Tai puiki revoliucionierė, kovotoja už žmogaus laisvės ir teises. Ne kartą persekiota, kankinta, kalinta, bet gyva.

Tarsi į aukštumas iškelta sovietinė didvyrė Marytė Melnikaitė. Garbinami žmogaus išgalvoti šventieji, stabai ir paveikslėliai, nepadeda nei Nijolei nei Eglei. Eglė judų tai įkalinta, tai vėl laisva. Dievas brandina jos užsispyrimą ir tikėjimą, tačiau duoda laisvą valią rinktis. Jei pasirinks tikrą – biblinį kelią, neabejoju, išsilaisvins iš judo pinklių.

Tai padaryti padės Kūrėjas. Raktai nuo Jo Šventovės patikėti Vieninteliui Tarpininkui ir Atpirkėjui už mūsų kaltes žemėje - Jo sūnui Kristui. Jėzus savo mokiniams sakė: „AŠ ESU KELIAS, TIESA IR GYVENIMAS. NIEKAS NENUVEINA PAS TĖVĄ KITAIP, KAIP TIK PER MANE“ (Jn 14, 6).

Baudžiami ir kiti, prisidengę Dievo vardu, tarsi šydu. A.Valinskas greit su Dešimties Dievo įsakymų programa suklupo ir liko prie suskilusios garbės gėdos. Suklaidintas neteisingo ir netvito tikėjimo Drąsius Kedys, suviliotas aistranašos, prarado gyvybę ir atnešė begales kančių ir skausmų artimiesiems bei jo šalininkams, einantiems pramintu jo Tiesos keliu.

Ar geriau sekėsi rašytojai Jurgai Ivanauskaitei, milijonieriui A.M.Brazauskui, lenkų „elitui“ skridusiam aukų aplankyti, patiems pavirstant aukomis? Ar padėjo išsaugoti gyvybę jų priešprieša Dievui, garbinami stabai, paveikslai, netikri šventieji ir klaidinantys Dievo tarnai?

Ar jie turėjo pasiėmę Dievo skydą ir kalaviją, tai yra Dievo Žodį. Ar ši apsauga ginė juos? Per turtus ir garbę pamiršo Dievo apsaugą. Gaila, būtų išsaugoję nors savo gyvybes.

Savaite besilankydamas Lenkijoje ir eidamas paskui Popiežių jo pėdom, mačiau tik pagarbą jam, jo paveikslus kiekvienoje šeimoje, paausotus stabus bažnyčiose, prabangą. Trūko vieno svarbiausio - tikro tikėjimo ir pasitikėjimo vieninteliu Dievu, trūko garbės ir šlovės Aukščiausiamam.

Kviečiu visus tikinčiuosius uždegti Biblijos Tiesos žvakę, kuri niekada neturėtų užgęsti ar imtų rūkti dėl Judo tarnų pinklių. Raskime nors minutėlei laiko apie tai pamąstyti. Nebarstykite gyvenimo, tarsi smėlio, veltui.

Fondas gina našlaičių teises, padeda už duonos kąsnį nuteistiems ar nekaltais įkalintiems, rūpinasi gatvės vaikais, kurių tėvai mirksta aludėse. Padeda jiems mokytis bei įsidarbinti, teikia materialią pagalbą stokojantiems. Pagrindinis ir svarbiausias fondo tikslas padėti žmonėms atrasti gyvenimo prasmę. Tuo tikslu skelbiame Dievo Žodį. Linkiu visiems Ramybės ir Dievo palaimos.

Šiuo metu fondo vadovo pareigos patikėtos, pakilusiam iš skriaudų, purvo liūno ir pelenų, našlaičiui Svajūnui Marcinkevičiui. Jo buvęs skausmas ir kančios dėl tėvų kaltės. Tai praeitis. Šiandien jaunuolis nesiskiria su Biblija, jos nepaleidžia. Bet pasiklydusius ir silpnus įnirtingai gundo ir pasiglemžia šėtonas.

Saugokimės jo pinklių.

Ar tokie lyderiai, kurie paskendę melo, šlovės ir turtų blizgesyje gali išvesti pasaulį iš dvasinės krizės? Popiežius Benediktas XVI jį klausančius ragina: „Negeiskite turtų“. Pats sėdi už auksu tviskančio 100 000 dolerių vertės stalo. Geras pavyzdys ar ne?

„Juk nors teisusis septynis kartus parpuola, jis vėl atsikelia, o nedorėlį užklumpa nelaimė“ (Pat 24, 16)

Alvydas VEBERIS

Skirtumą rasime tik tame, kad Kašpirovskis su stikline vandens, sklindant paslaptį muzikai, mulkino žmones televizijos ekranuose, o Povilas Žėkas girdo atsilankančius plastmasiniais „bambaliais“ užkandant „plotkėmis“ Merkinės piramidėje. Vanduo pilamas iš dviejų po toną sveriančių talpos plastmasinių kubilų, kurie stovi pastatyti piramidės viduje, o „užkanda“ mistinėse vazose. Šis vanduo vežamas iš artozinio šulinio, kurių Lietuvoje rasime tūkstančius. Namuose tą gali padaryti kiekvienas atsikęs savo vandentiekio čiaupą, neišeidamas net iš namų. Bet šėtono pinklės „vertesnės“, kad atimtų iš patiklųjų sveiką protą.

Apie Merkinės piramidę ir jos įkūrėją Povilą Žėką esu parašęs ne vieną straipsnį. Informacijos pilna ir internetiniuose puslapiuose. Kai kurie žiniasklaidos atstovai akli tikėjime, neturintys dvasinių dovanų rašo tai, ką jiems kalba titanų „dievas“ Povilas Žėkas. Tačiau ganėtinai rasime prieštaringos informacijos ir dauguma komentatorių suvokia, kad Merkinės piramidė pastatyta Česukų kaime, privačioje Žėkų valdoje, tai jaukas spąstams arba dar vieni Lietuvoje išdygę pragaro vartai. Rajono valdininkai šį nelegalų statinį norėjo įstatymo numatyta tvarka nugriauti, tačiau kur yra sveikas protas, atsiranda jam priešprieša. Teismo nutartimi panaikinti valdžios įsakymai nugriauti statinį ir statinys toliau atlieka savo šėtoniškas užmačias. Pakalbintas Varėnos rajono savivaldybės meras Vidas Mikalauskas pripažino, kad dvasine prasme ši vieta nėra išskirtinė, tačiau puiki turistinė bazė ir nuo to rajonui tik geriau. Šiuo metu išgarsintas rajono vardas visoje respublikoje ir už jos ribų, o atvykstantys turistai atneša naudos šio rajono ekonominiams rodikliams. Inžinierinis kupolo statinys, tai ne P.Žėko kūryba, bet tai vienos šalies originalo kopija. Meras liudijo, kad vakaro tamsos tyloje, kai uždegamas apšvietimas, kupolas atrodo įspūdingiau nei dieną, o giedant giesmes nuostabiai sklinda melodija dėl tinkamai atidirbtos kupole akustikos. Tą teko pajusti net klausantis vieno P.Žėko giesmių, pritariant įrašyti muzikai. Apie šio objekto investicijas meras nedviprasmiškai pasakė, kad jei nebūtų prisidengiama Dievu, tai šio statinio niekas nebūtų finansavęs. Suveikė sapaliošės apie atgamtinę viziją ir įvairių dievų anomalijas, kurių P.Žėkas paaiškinti negali. Tipo, virš proto ribų.

Apart beprasmį kelionių, tuščiai laiko švaistymo vėjais, išlaidų, o pakliuvus į piramidės vidų įtampos, savotiškos baimės ir krintančių materialinių turtų į aukų dėžutę ar vandens „bambalio“ išsinešimui, su čia pat vazose pateikiama „užkanda“ vadinama „stebuklinga“ duona, čia išskirtinių gėrybių nesurasite. Dvasinių turtų gauti daugiau nei meldžiantis užsidarius savyje kambarėlyje niekam nepavyks. Nebent trumpam, kol ištuštėja kišenė ir toks lengvatikis iškeliauja anapilin. Paklausus vieno keliauninko Petro, kuris į piramidę atsilankė su invalide savo mama jau penktą kartą sako, kad daugiau nebegriš, nes apart kančios, jokios pagalbos iš tos „šventyklos“ nesulaukė.

Kitas artimiausias piramidės kaimynas stebėjosi žmonių kvailumu ir naivumu, kad atsilankantys tiki šios vietos išskirtine aura ar dvasine galia. Tai akivaizdus verslas priešinantis Dievo valiai, ką daro daugelio konfesijų bažnyčių hierarchai. Ne išimtis nei stačiatikiai, nei katalikai. Jie priešinasi Dievui ir uoliai vykdo Jo priešininko darbą. Tai antikristai. Artimiausias kaimynas pasakojo, kad Povilo atsigimimas į savo protėvius. Tai liga arba apsidėmas. Mat, jo senelė turėjo savotiškų silpnųbių.

Tokių „šventovių“ dvasine prasme, kaip Česukų piramidė, pilna Lietuva. Tai ir Kryžių kalnas su paslaptį sklindančia Marijos radijo muzika, kurią vis nesiliauja leisti,

VARTAI Į PRAGARĄ arba JAUKAS SPĄSTAMS

APTMUSIO PROTO ERA. DAR VIENAS LIETUVOS KAŠPIROVSKIS

Plastmasiniai „bambaliai“ „šventam vandeniui“ iš artozinio šulinio. Tokių šulinių pilna Lietuva. Ir tai yra ramybė ir susikaupimas, dvasiniai turtai?!

Metalų konstrukcijos satanistės priedermės ir masonų ženklų statinys. Jis ganėtinai įspūdingas ir viliojantis. Tai jaukas spąstams.

Pakėlus vazos dangtį pasigirsta paslaptinis garsas, tarsi lįstų šėtonų dvasia iš pragaro. Vazų viduje įdėti plastmasiniai maišeliai su pritrupintomis „plotkėmis“. Visur slypi sukonstruoti paslapties šydai: muzika, garsai, satanistiniai ir masonų ženklai. Tai pragaro vartai paruošti susinaikinimui.

beveik kasdien atvyksta, ūkininkas Petras Karoblis iš Pasvalio. Čia jis pakeičia išvaizdą kaip chameleoną: nuošaliau pasistato automobilį, apsiauna suplyšusias basutes, užsimaukšlina plačiabylę kepurę, apsimeta elgeta. Tokių elgetų ir „šventovių“ yra Zarasų rajone, Šiluvoje, Žemaitijoje ir Vilniaus

kalvarijų kalnuose, Aušros Vartuose, na... sunku būtų jas visas ir išvardyti.

Apie Merkinės „šventovę“, paklausius P.Žėko, jis jau kalba daugiau realistiškai ir sako, kad jis pats tobulėja. Ši vieta dvasine prasme nesiskiria nuo kitų vietų. Stebėtina, kad net pataria atsilankantiems kitą kartą

nebevažiuoti, tačiau jei toks potraukis yra, kodėl neaplinkyti ir neišvykti su (prisileidus iš plasmasių kubilų kranelio) vandens „bambaliu“ į namus. Juk kvailų net bažnyčioje mulkina ir muša, o velnias užlipa net ant altoriaus. Pasėta blogio sėkla duoda vaisių ir bujoja.

Į Merkinės Česukų km vienkiemį plaukia žmonės ne tik iš Lietuvos. Pagal piramidės autoriaus ir kūrėjo P.Žėko pasakojimą į metus ją aplanko virš 50 tūkstančių smalsuolių. Pinigai krinta kaip iš gausybės rago. Jų net prašyti nereikia. Į aukų padėtą dėžutę jie vos ne savomis kojomis įlenda. Kai kas, tikėdamas stebuklų galia, patiki „šventiku“ ir milijoną investuoja. Dėl šios priežasties ne tik iškilo metalinės konstrukcijos piramidė, bet atsirado idealiai sukurto kupolo kopija pagal originalą iš vienos užsienio valstybės. Sugulvotas mitas apie dvasines galias čia žmonės neva gydo. Tik neaišku nuo ko? Manychiau nuo fanatizmo ar šizofrenijos prieuolių bei aklo pasitikėjimo klaidintojo išmone. Šėtonas tą darbą sugeba atlikti meistriškai. Pasaulis jo užhipnotizuotas.

Privati valda iš pagrindų keičia savo veidą

Apleistos ir nykios sodybos teritorijoje, kur dar vis tebesigano ožkos, džiovinami sūriai ir nesenai maistas buvo ruošiamas pasaulio pabaigai, aplinka pasikeitusi iš esmės. Sukiužusių pastatų greit neliks, nes jų vietoje auga išpuoselėti nauji.

Verslas klesti. „Šventą vietą“ palikome pasėję Dievo Žodį t.y padovanoję atsilankantiems Šv. Raštus, pranašės E.Vait „Didžioji kova“ ir kitas krikščioniškas knygas, mano parašytus straipsnius apie šią piramidę. Dovanų E.Vait knygą, neiškraipytą Dešimt Dievo įsakymų, mano straipsnius gavo ir šios vietovės autorius P.Žėkas. Už dovanas jis nuoširdžiai dėkojo, bet perskaitęs ar neatsiims padėkos.

Spaudoje, interneto puslapiuose galima rasti išmintingų krikščionių, turinčių dvasinio peno, atsiliepimų, kurie tiksliai apibūdina šio kūrinio (piramidės) ir jo pagalbininko P.Žėko vaidmenį. Keletas jų minčių:

Pirmoji ir didžiausia nuodėmė, kuri galioja iki šių dienų, tai Dievo Tėvo perspėjimas dar iki Kristaus, kuris galioja ir dabar. Šventajame rašte parašyta ir Dievas sako: „O bailiams, neištikimiesiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirtikėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis“. (Apr 21, 8) Žmonės visais laikais siekė sužinoti ateitį. Retas kuris ir šiais laikais nėra įsipainiojęs į kokią nors spiritizmo formą. Gal tai paprasčiausias „žaidimas“ adata, staliuko kilnojimas, lėkštės sukimas, horoskopų skaitymas ir tikėjimas jais, būrimas per Sekmines, Jonines ar Kalėdų naktį, gal kortavimas ar būrimas iš delno. Gal kas nuėjo tiek toli, kad susigundė kreiptis į ekstrastensius ar mirusiųjų iššaukęjus. Jei taip įvyko, dar galime atsakyti viso to ir prašyti Dievo atleidimo.

Šimtaprocentinė biblinė tiesa - burtininkavimas - pasaulio nuodai

Pirmasis vardas, kurį randame Biblijoje, nurodant demonų pasaulio atstovą, kaip visi žinome, yra Žaltys, senoji Gyvatė, didysis Slibinas, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kaip jį pristato Apokalipsė. Gyvatė hebrajų kalboje yra nahash, šiuo vardu nurodomas tiek šliaužiantis gyvūnas, tiek magijos praktika.

Grįžtant prie žodžio „lhsh“ reiškia šnypštimą, kurį gyvatė išleidžia prieš puldama, bet taip pat ir tylų šnabždėjimą, kuriuo kerėtojas užburia žmones ir gyvūnus, pagaliau vartojamas ir nurodant pačius kerus bei burtininko sugebėjimus, kaip pavyzdžiui: „Jų nuodai – kaip nuodai gyvačių, kaip kurčios, ausis užsikimšusios angies, kuri nebegirdi kerėtojų balso ar įgudusio gyvačių žavėtojo kerų“ (Ps 58,5-6).

„... Dievo meilė - vykdyti Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs" (1Jn 5:3).

Alvydas VEBERIS
Biblijoje, Pakartoto įstatymo knygoje parašyta: „Štai aš padedu prieš jus šiandien palaiminimą ir prakeikimą.
PALAIMINIMĄ – jei klausysite Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos šiandien jums skelbiu;
PRAKEIKIMĄ – jei neklausysite Viešpaties, savo Dievo įsakymų, nukrypsite nuo kelio, kurį šiandien jums rodau, ir seksite svetimus dievus, kurių nepažįstate.

NAUJI DIDELI PAVOJAI
Apžvelgiant vokiečių rašytojo dr. Hanco Heinco knygą „Mūsų laukia esminės permainos“ F.Veilti (F.Walti) rašo:

„Šio pasaulio įvykiai verčia vis labiau susimąstyti. Daug kur kyla neramumai, teršiamos jūros, naikinami miestai, ir milijonai žmonių tampa pabėgėliais.

Idomu tai, kad visa tai daug anksčiau yra skelbę pranašai. Apaštalas Petras prieš 2000 metų rašė: „Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje...”

Mano minimoje knygoje autorius daktaras Hancas Heincas (Hanc Heinz) suprato, kad Biblijos tiesos priimtinos kaip šviesos spindulys.

Šiandieniniame pasaulyje laikų šūkis: greitis, pažanga, rekordai! Mokslo pažanga iš tiesų stulbinanti. Praėjo šiek tiek daugiau kaip šimtui metų nuo Teodoro Bilroto pilvo operacijos. Šiandien medicinos mokslas milžiniškais tempais artinasi prie žmogui sunkiai suvokiamos galimybių ribos. Medicininės transplantacijos taikymas mirusiųjų pavertė atsarginių organų saugykla. Viską šiandien įmanoma persodinti: inkstus, kepenis, širdį. Patys didžiausi optimistai jau galvoja ir apie smegenų persodinimą. Šiandien mokslininkai jau skaldo ir sintetuoja atomo branduolį, ištirpdo medžiagas, išlaisvina energiją, kuri, vienų nuomone, gali sukurti žemiškąjį rojų, kitų, - veda į kapus.

Šiandien superpalydovu galima taip puikiai viską stebėti, jog įmanoma perskaityti laikraščio antraštę Žemėje. Pasitelkus palydovą „Elint“, skriejantį 36000 km aukštyje, galima klausytis portatyvinio radijo imtuvo Žemėje. „Hubble Space Teleskop“ įmontuotu į palydovą, kuris sklando 590 km atstumu nuo žemės, galima nu-fotografuoti pelę net iš 700 km atstumo. Magelano ke-lionei aplink pasaulį (XVI a.) prireikė trejų metų, o XX a. reaktyviniam lėktuvui pakako šiek tiek daugiau nei dvi paras, o kosminiam laivui tereikia tik vienos ar pusantros valandos. Mokslo ir technikos srityse pasiekimai milžiniški. Tačiau ar žmogus dėl šios fantastinės pažangos tapo laimingesnis?

Priešingai, dar iki šiol niekada nebuvo tiek daug savižudžių ne tik tarp engiamųjų žmonių, bet tarp politikų ir religijos atstovų. Niekada nebuvo tiek daug suvartojama alkoholio ir tiek daug nusižengiama moralei. Technika verčia užmiršti moralę ir dvasią, todėl žmogui gresia pavojus tapti robotu tarp robotų. Iki šiol moksliniai išradimai dažniausiai buvo taikomi karo pramonėje žmonijai pražudyti. Sprogimo jėga, karštis ir radioaktyvusis spinduliavimas atominio karo metu reikštų žmonijos pabaigą. Ši patirtis pasidavė ir politikams. „Žmonija, - taip prieš kurį laiką kalbėjo Michailas Gorbačiovas, - jau beveik pasiekė tą ribą, kurią peržengus, kelio atgal nėra. Ji yra tarp būties ir nebūties“.

Pažangos šalininkai vis dar tikisi, kad kompiuteriais, robotais, genų technologija ar taikia atomo energija galima sukurti „naują, gražų pasaulį“. Tačiau daugelis mokslininkų perspėja, kad pasaulio katastrofa, kurios dešimtmečiais bijojo žmonija, kilus atominiam karui gali pasireikšti visiškai kitu būdu. Turima omenyje aplinkos naikinimas, klimato pokyčiai, demografinis gyventojų sprogimas ir badas. Maža yra aukoti žinias, kai trūksta išminties visa tai atsakingai panaudoti. Išmintis randama ten, kur yra išminties šaltinis: gyvenimo Kūrėjas ir Globėjas.

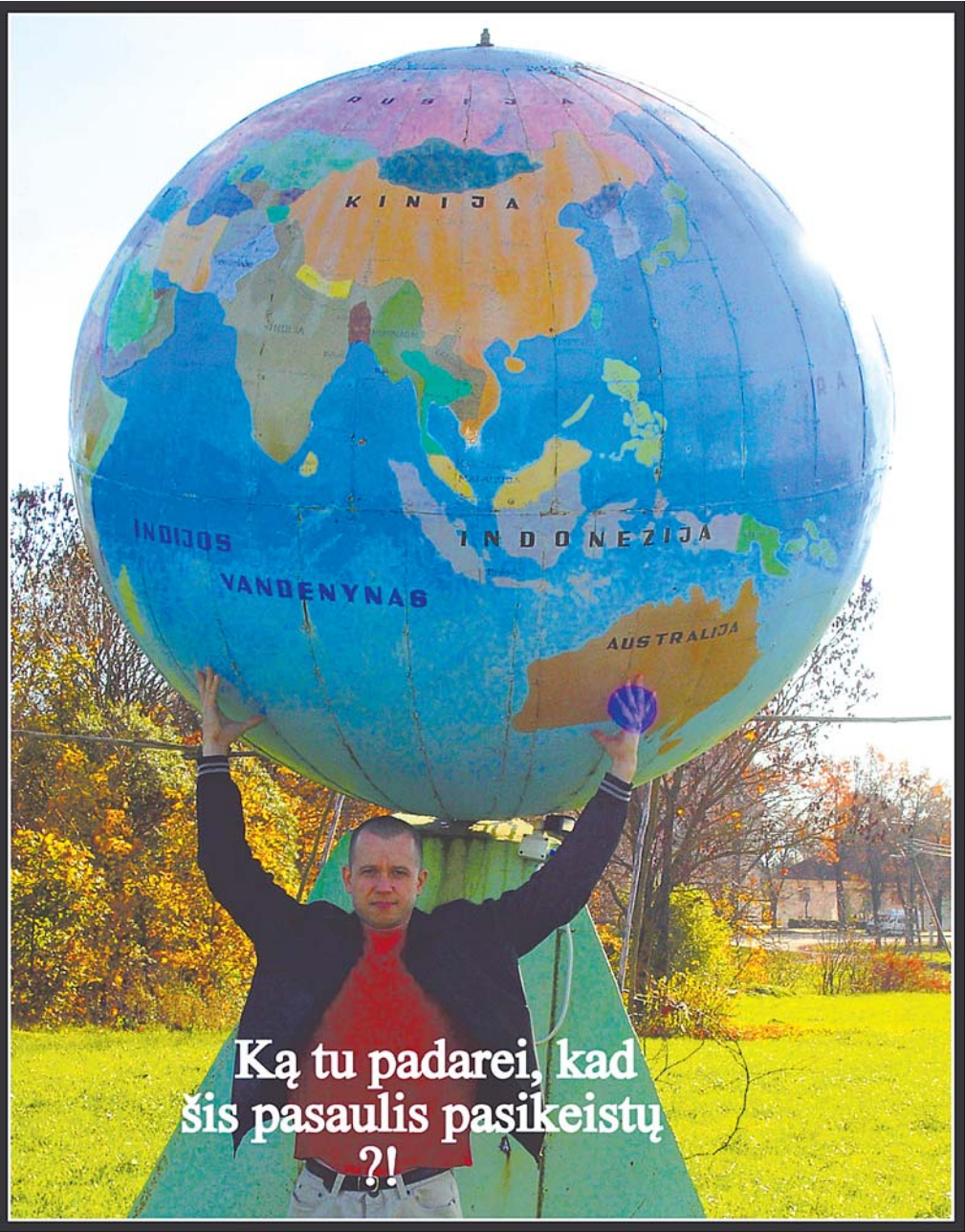
„Visi bandymai,- teisingai pastebi rašytojas Alek-sandras Solženicynas,- rasti šių dienų problemų sprendimą yra beprasmiškie, jei žmogus neatsigręš į visa ko Kūrėją“.

Tačiau Kūrėjas yra ne tik didis Inžinierius ir gamtos įstatymų Konstruktorius, bet ir gyvenimo įstatymų Mokytojas. Prieš pat savo mirtį įžymus mokslininkas Hoimeras fon Difturdas prie niūrių mūsų Žemės likimo prognozių pridūrė viltingą pranašystę: „Tik laikydamiesi Kalno pamokslų įstatymų, iš vėžių išklydusi planeta dar gali susitvardyti, bet mums belieka labai nedaug laiko“.

KAS MĄSTO - TAS TIKI

Būtų klaidinga daryti išvadą, kad visi ar dauguma mokslininkų yra netikintys. Atvirkščiai. Juo labiau

KUR EINAME? Į PALAIMINIMĄ AR PRAKEIKIMĄ?

žmogus išsilavinęs, juo pagarbiau jis žvelgia į gyvenimo paslaptį. Prancūzas Lui Pasteras apie tai yra pasakęs: „Pasaulis kada nors juoksis iš mūsų šiandieninės materialinės filosofijos kvailumo. Juo daugiau aš studijuoju gamtą, juo labiau stebiuosi ir žaviuosi Kūrėjo kūriniais“.

Žvaigždžių ir atomų Dievas, didelių ir mažų dalykų Statytojas, yra kartu ir atomų Dievas, žmogaus Kūrėjas ir Globėjas. Mes negalime praeiti pro Jį, nerizikuodami atsižadėti tikrosios laimės ir ramybės. Be Dievo nėra laimės! Tai patirtis, kurią mes paveldime iš istorijos ir savo gyvenimo, nes ateizmas nepajėgė įtikinti žmogaus. „Kadangi nebėra Dievo, vienatvė tampa nepakeliamą“- turėjo pripažinti Nyčė savo gyvenimo pabaigoje. Visi Dievo pakaitalai nepasiteisino. Tai garbės troškimas, kuris pražudė Aleksandrą Didįjį, Cezarį ir Napoleoną. Pastarasis, kuris šiaip jau abejojo Kristaus egzistencija, liūdesio valandomis, tremtyje vadinamos Šv.Elenos saloje priėjo tokią išvadą:

„Aleksandras, Cezaris, Karolis Didysis ir aš įkūrėme dideles imperijas. Bet kuo mes remėmės, kurdami jas? Jėga. Tik vienas Jėzus įkūrė Savo Karalystę su meile ir todėl šiandien milijonai žmonių mirtų už Jį, aukodami savo gyvybes... Koks didžiulis skurdas tarp mano gilaus skurdo ir amžinosios Kristaus Karalystės, kuri čia skelbiama, mylima, vertinama ir plinta visoje Žemėje“.

Vienas turtingiausių pasaulio žmonių Džonas D.Rok-feleris, štai ką pasakė apie žmogaus menkumą: „Kas yra neturtingiausias pasaulyje? Aš jums pasakysiu: ne-turtingiausias, kokį aš tik pažįstu, yra tas, kuris neturi nieko daugiau, išskyrus pinigų“. Reikia manyti, kad jis tuos žodžius ištarė pats sau, suvokdamas, kad yra dvasios skurdžius.

Nuodėmės rezultatas

Nuodėmės pradininkas yra puolusių angelų vadas. Jėzus pasakė nepaklusniems anų laikų žydams: „Jūsų tėvas – velnias ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas. Jis nuo pat pradžios buvo galvažudys ir niekuomet nesilaikė tiesos, - jame ir nėra buvę tiesos. Skleisdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas“ (Jn 8,44). Šėtonas, maištininkų kurstytojas, buvo vienas aukštesniųjų angelų. Jo priešinimosi Dievui priežastis buvo didybė. Todėl jį ir jo šalininkus Dievas išvarė iš Dan-giškojo pasaulio. Čia, Žemėje, jis dabar žaidžia pražūtingą žaidimą. „Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti“, ir nors jo negalime matyti, vis dėlto jis yra čia. Jis parodo savo veidą melu, neapykanta, neištikimybe, kova, žudymu ir karu. Šiandien jis yra šio pasaulio kunigaikštis (Jn 12,31), nes jis nugalėjo pirmąjį žmogų ir jo palikuonis. Tiek angelų pasaulio, tiek ir žmogus nuodėmės motyvas buvo ir yra toks pat: Dievo įstatymo nepaisymas, ištikimybės sulaužymas ir išdidumas. Kūniški sunkumai, kančia, ligos, rūpesčiai, kova ir mirtis – tai nuodėmių pasekmės. Todėl gyvename, bėgdami nuo Dievo, ir mirštame iš nevilties, nes ...atpildas už nuodėmę mirtis (Rom 6,23). Turima omenyje ne tik laikinoji žemiška mirtis, bet ir antroji mirtis, t.y. Dievo teismas, nusprendiantis, kuriam gyventi amžinai, o kuriam - ne (Apr21,8). Gal šiandieninis Pasaulis kitoks? Gal mūsų vadų ir vadukų siekiai kiti? Gal jie pasirinko kitas vertybes? O kaip su tavimi šių eilučių skaitytojai? Pasvarstyk.

Ne, žmogaus laimė nėra priklausoma nuo socialinės padėties, jo pasiekimų ar kūrinų. Laimė yra tai, kas išlieka, kai tenka atsisakyti visa, kas žemiška, kai paskutinėmis valandomis, pasitraukus viskam, kas laikina, žinai, jog krinti į savo gailestingąjo Kūrėjo rankas.

Alvydas VEBERIS

SU MEILE IŠ DANGAUS

Žmonės ieško TIESOS. Tai labai geras ir kilnus siekis, bet kai TIESA-KRISTUS atėjo į žemę, TIESA tapo pavojinga tiems, kurie širdyje puo-selėjo piktus kėslus. Tai jie suplanavo Tiesą prikalti ant kryžiaus ir ją nužudyti. Jie tada nežinojo, kad Tiesa galingesnė už mirtį...

Garliavos pedofilijos skandalas, su tragiškomis žmonių žūtimis, baigiamas nuslėpti. Ar tai įmanoma padaryti? Jokių būdu! Nukryžia-vę Kristų, jo priešininkai manė, kad problemos neliko. Jie apsiriko ir smarkiai suklydo. Visas pasaulis iš-girdo Kristaus vardą ir Dievo galią. Jis prisikėlė! Šiandien Jis gyvas! Jis šalia tavęs ir manęs.

Garliavos įvykių šalininkai iki šiol persekiojami, kaltinami, baudžiami. Slepiama tiesa. Brutaliai iš saugios aplinkos pagrobta mergaitė išvežta į nežinią ir atiduota galimai sąva-dautojai kaukėtųjų maitvanagių ap-suptyje. Jai naudojama prievarta. Šiandien ji apsiopylusi ašaromis prives-ta liudyti tai, kas reikalinga jos motinai bei degradavusiam teisingumui, kuri-uo nepasitiki virš 90 % Lietuvos piliečių. Kedžių šeima niekinama, žeminama...Apmaudu, kad didelė dalis nemąstančių būtybių tiki šiuo melu.

Kauno apygardos teisėja, Seimo narė Neringa Venckienė suprato ped-ofilijos klanų voratinklio klastingas subtilybes ir jų milžinišką įtaką ne tik Lietuvoje, bet nusikalstamą veiklą-klestėjimą visame pasaulyje (net Vatikane!). Ji prarado paskutinę viltį išspręsti jos dukterėčios Deimantės problemą teisinėmis priemonėmis (surašyta virš 90 skundų ir pareiškimų!).

Tuomet šaukėsi pagalbos - visą tiesą, su apklaustų liudininkų paro-dymais, išdėstė knygoje „Drąsiaus viltis - išsaugoti mergaitę“.

Tikslas - kad Lietuva ir pasaulis išgirstų pagalbos šauksmą. Daugelis žmonių tebetiki tendencinga žini-asklaida, televizija, jos skleidžiama dezinformacija, melo propaganda. Lygiai taip pat sėkmingai melu maiti-na tamsuolius (be sveikos nuovokos) katalikų ir kitų konfesijų bažnyčios. Bet viskam yra ribos.

Alvydas VEBERIS,
Fondo „Biblijos studijos“ steigėjas

„Kas tyčiojasi iš vargšo, tas įžeidžia jo Kūrėją“ (Pat 17,5)

Dievo tarno - rašytojo Manto Areimos liudijimas:

Dėkojame tiems, kurie turi išminties ir nešvaisto savo lėšų vėjais. Didžiausias turtas yra TIESA. Laimingi tie, kurie už Dievo išmintį negaili lėšų, nes jos atsiperka dešimteriopai ar šimteriopai. Liūdna dėl tų, kurie neskiria grūdus nuo pelų. Jie dalyvauja savo kūniškų malonumų tradicinėse šventėse, remia ne Dievo tarnus ir jų atliekamus darbus, bet Jo priešininką Antikristą.

Jam aukoja paskutinius skatikus užtraukdami kančias ir nelaimės ne tik sau, bet ir savo šeimoms, vaikams, anūkams iki trečios ketvirtos kartos, kurie atmeta Dievą ir Jo įsakymus. Tai spjūvis Dievui į veidą. Netrimituokite su klaidintojais miestų aikštėse ir gatvėse. Be reikalo pasitikite niekuo nepagrįsta viltimi ir Beverčiu melu.

Kreipiuosi į tuos, kurie sugebėjo perskaityti šį leidinį nuo pradžios iki pabaigos. Ar ir toliau dalyvausite tradicijų karnavalų eisenose, klaidžiosite tamsos labirintais, besiblaškydami piligriminėse kelionėse vargindami save ar ropodami apie nebylius akmenis, kad rasti Dievą? Ar ir toliau akiai užsirišę akis, ir užsikišę ausis garbinsite Mariją, žmogaus išgalvotus šventuosius, Dievo kūrinius, paveikslus, stabus... barškindami rožančius, kai šalia jūsų kiekvienoje žemės pėdoje jūs esate Dievo glėbyje, apsupti Jo atsiųsta Šventąja Dvasia?

Ar ir toliau atgręžę Dievui nugarą, bet ne veidą, nepaisysite Kūrėjo įsakymų, Kristaus mokymo, remsite ir garbinsite klaidintojus, ir Dievo priešininką - Antikristą? Nepamirškite, kad Dievas negyvena rankų darbo šventyklose. Jis jūsų širdyse! Didesnė nauda bus, jei užsidarę kambarėlyje tyliai melsitės. Su didžiu dėkingumu, nuolankumu kreipkitės į Tą, kuris regi kiekvieną jūsų judesį, skaito visas jūsų mintis, o padeda tada, kada regi, kad tam jau atėjo laikas. Nepamirškite, kad esate išskirtinai tik Jo nuosavybė. Susimąstykite! Laikas nelaukia, nes šios žemiškos kelionės gyvenimas trumpas. Nepraraskite jo amžinybėje. Telydi jus Dievo Palaima, Ramybė ir Jo Išmintis!

Kiek atversis savo širdį,- tiek nušvis Meilės, Ramybės ir Vilties.

Brangus drauge,

Nesvarbu kokiai Bažnyčiai ar bendruomenei priklausytumėt, galite tiesiogiai ar netiesiogiai dalyvauti fondo veikloje. Kiekvienas iš mūsų yra unikalus ir nepakartojamas. Vis dėlto daugelis žmonių tuščiai gyvena ir nepriartėja prie gyvenimui suteikto Dievo pašaukimo, nespėja realizuoti savęs. Todėl žmonės jaučiasi labai nelaimingi, jų gyvenimas neturi prasmės.

Tik Kūrėjas gali atsiliepti į žmogaus troškimus, atnešti sėkmę, gyvenimo pilnatvę ir suteikti meilę žmogui.

**Trys paskutiniai Romos katalikų Bažnyčios popiežiai atsiprašė už krikščionių persekiojimus ir milijonus išžudytų ištikimų Kristaus tarnų, atsiprašė už įsišaknijusius pedofilijos reiškinius jų bendruomenėje, lo-bizmą... Apart kalbų, ką Roma padarė, norėdama valdyti visas religijas (prisidengdama ekumenizmo idėją)? Kodėl neatmaino jų pačių pakeistus Dievo įsakymus, įvestą celibatą, pagonybę atmieštą krikščionybės apraiškomis, vienuolynų irštvas? Kol kas tik kalbos, kaip ir pas pasaulietinius vadovus. Iki šiol jie dirba susikibę ranka rankon.
Ar jie ne Antikristai ir melagijai?**

Sekmadienį sutikau vieną iš matymo pažįstamą kataliką, oriai žingsniuojantį iš po mišių. Vos išvydęs mane, pristojų ir sako priekaištaudamas: "Ei tu, bedievi, kodėl niekuomet neini į bažnyčią?!"

Aš pats Bažnyčia, - atsakiau.

- Tai ką, tu Dievas? - pasipiktino katalikas.

- Tik Dievo tarnas.

- Tai kaip tu Jam tarnauji, jei nelankai bažnyčios? - katalikas pamanė, kad prigavo mane.

- Matai, juk akivaizdu, kad jūsų bažnyčia, tai tik pastatas, kuriame įrengta skulptūrų ir paveikslų galerijos ekspozicija, o aš skelbiu gyvą Dievo Žodį.

- Per mišias visos skulptūros atgyja, - kiek padvejojęs tarė.

- Ar gali betono gabalas atgyti? Stabas ir yra stabas. Jis jūsų bažnyčios ašis.

- O kur tavo bažnyčia? - apsidairydamas nusivaipė.

- Mano Bažnyčia Dvasioje, - delną pridėjau prie širdies.

- O tu jos galva? - vėptelėjo.

- Jėzus Kristus Dvasinės Bažnyčios galva.

- Tai tu dediesi Jėzumi? - kataliką paėmė nervas.

- Aš tik Jėzaus sekėjas. Remiuosi Biblija.

- A, tai tu sektantas! - manęs mane demaskavęs, patenkintas šyptelėjo.

- Seku Kristų, ne žmogų. O ką tu seki?

- Aš einu į bažnyčią! - pakėlė smakrą į dangų.

- Vadinasi, tu - sektantas.

- Ką?! - jam iš nuostabos atvipo apatinė lūpa.

- Nes tavo bažnyčios galva - popiežius, jis gi žmogus.

- Švenčiausioji Marija mano bažnyčios galva, nes bažnyčia - nekalto prasidėjimo, - pasididžiudamas tarė.

- Marija irgi buvo žmogus, ir kas ją seka, tas yra sektantas ir stabmeldys, - geranoriškai paaškinau.

- Oi, neturi tu meilės! Juk Jėzus mokė mylėti... - katalikas ėmė pamokslauti.

- Aš laikausi Jėzaus mokslo, įsakymų, o tu meilės iš ties neturi...

- Kaip tai neturiu?! Mano širdis iš meilės liepsnoja, - pasipiktinęs išrėkė.

- Tavo širdį pavergė velnias, nes tu nesilaikai Dievo įsakymų.

- Meilė virš visko, brolyti! - tēškė man seilėm į veidą.

- Tu tik prisidengi žodžiu "meilė", bet pats nevaikštai Dievo įsakymų keliais, kas iš tikro ir yra meilė - vaikščioti Jo įsakymų keliais.

- Aš myliu Dievą! - ne juokais užsirutino.

- Aš bažnyčiai aukoju po du procentus GPM...

- Nemyli tu Dievo. Jei Jį mylėtum, pagarbiai Jo bijotum.

- O kam man Jo bijoti? Juk Dievas yra meilė! - postringavo toliau.

- Pagarbi Dievo baimė - tai išminties pradžia. Nuo to ir prasideda meilė.

- Na... Bijau aš Dievo, nes lankau bažnyčią, - bandė išsisukti.

- Jei bijotum Dievo, neitum į paveikslų ir statulų galeriją garbinti stabų. O juk tavo bažnyčioje klesti Marijos kultas.

- Taigi Marija prie Dievo Tėvo! - balsiai suriko ant viso kvartalo.

- Prie Dievo Tėvo - Sūnus ir Šventoji Dvasia

viename. Juk Viešpats sukūrė žmogų, o ne žmogus Viešpatį. O tu garbini moters atvaizdą - žmogaus rankomis nuliedintą stabą. Taigi, tu nebijai Dievo, neturi meilės ir nesuvoki Dievo esmės. Meilės įrodymas Dievui - Jo įsakymų vykdymas. Jei myli savo žmoną - nesvetimausi, o jei myli Dievą - taip pat būsi Jam ištikimas ir atiduosi pagarbą tik Jam, o ne žmogaus pagamintoms pamėklėms - moters ar vyro atvaizdams.

- Žiūrėk, kaip užgiedojo tas, kuris nelanko bažnyčios! Pats tu neturi Dievo meilės! - suraukė antakius katalikas.

- Jau sakiau, aš pats Bažnyčia, ir šiandien tau paskelbiau Dievo Žodį: "Meilė - tai vaikščioti Dievo įsakymų keliais".

- Aš laikausi įsakymų, - užtikrintai pabrėžė.

- Neabejoju, kad tu laikaisi popiežiaus įsakymų, nes seki juo, o jei seki juo, darai tai, ką jis daro - garbini stabus, nesilaikai palaiminto Sabato...

- Kam man tas žydy sabatas? Šeštadieniais aš dirbu. Ir ko man negarbinti Marijos, jei ji Dievo Motina. Ir apskritai, ko čia pristojai su savo dogmomis, - nusišplovė per petį.

- Dogma, tavo žiniai, tai religinės doktrinos teiginys, o mano Bažnyčia - ne religija, ne pastatas, ne stabas, o Dvasia. Jos vedamas skelbiu Dievo Žodį ir liudiju gyvąjį Kristų. Bet tu Jo nepažįsti, nes neturi meilės nei Dievui, nei artimui.

- Ar aš neturiu meilės?! - pastvėręs akmenį nuo vejos sugniaužė jį saujoje. - Tuoj kaip... duosiu iš meilės... mažą nepasirodys!

- Ar tiki, kad Jėzus Kristus gali tave pagydyti? - bandžiau jam padėti sureguliuoti jo išbalansuotą emocinę pusiausvyrą. Jis iš nuostabos net išsižiojo ir paleido akmenį (atgal į veją).

- Pagydyti? Mane? Kam mane gydyti? Kas tu manaisi esąs? Tu gal velnio apsėstas? - atitokęs, žvilgsniu ėmė žaibuoti. - Tave reikia gydyti! Bet nuo durnumo vaistų nėra! Štai tokius kaip tu viduramžiais ant laužo degindavo... Būtų mano valia, aš visus sektantus, sekėjus ar kaip ten jūs vadinatės... Bažnyčios kieme, prie Marijos kojų per prievartą suklupdyčiau ir liepčiau atgailauti. Kalbėtumėt man rožinį dieną naktį, kol neatsiverstumėt...

- Tesudraudžia tave Viešpats!

- O tave - lai šventa Marija! - paskubomis peržegnojo orą.

- Na, štai, ir išaiškėjo, kuris iš mūsų bedievis! Tu likai prie Marijos, o aš einu su Viešpačiu. Atia!

- Toli nenuėisi, - palinkėjo. - Vyskupas užlauš!

SKUBĖKIME DARYTI GERA

**Skubėkime daryti gera-
Sušidyt širdį, glaust arčiau,
Ištiesti ranką varguolėliui,
Nenusigręžt, nebūt aukščiau.**

**Skubėkime daryti gera-
Ir pasijusime geriau.
Godumo jėgos žmogų gena.
Mokėk jas suvaldyt, prašau.**

**Skubėk, prašau, daryti gera-
Juk Dievo atvaizdas šalia.
Pajuski grožį, meilės peną,
Dalinkis duonos plutele.**

**Skubėkime daryti gera-
Te angelai orkestrą gros.
Palaimink, Dieve, vargšo dalią
Ir gėrio grūdą sužaliuos.**

Alvydas VEBERIS

Rekvizitai: AB „Swedbank“ a/s LT517300010076812371
Labdaros-paramos fondas „Biblijos studijos“

Šį leidinį galite įsigyti susisiekę su kūrybine grupe. Jis platinamas nemokamai iš jūsų gautų aukų. Kiek verta TIESA, sužinosite pagal išleistą tiražą. Kūrybinės grupės vardu, telydi jus RAMYBĖ, MEILĖ, DIEVO PALAIMA.

Kūrybinė grupė:

Alvydas Veberis +370 659 68010

Mantas Areima, atstovas užsieniui +370 645 77020

el. pšt. mantasareima@gmail.com

Remigijus Rabikauskas +370 687 50383 el. pšt. rrabikauskas@gmail.com

Romualdas Repšys, atstovas Aukštaitijoje 8 613 05001

el. pšt. romualdasrepšys@gmail.com

Adresas: Radvilų g.9, Staniūnai, Velžio apyl., Panevėžio raj.
LT-38120 Lietuva

El. paštas: aveber1@gmail.com tel. 8 659 68010;

www.tiesoskariai.lt

Kūrybinės grupės nuomonė nebūtinai sutampa su autorių pažiūromis

Šį leidinį „TIESOS ŠAUKLIAI“ platinkite savo nuožiūra.